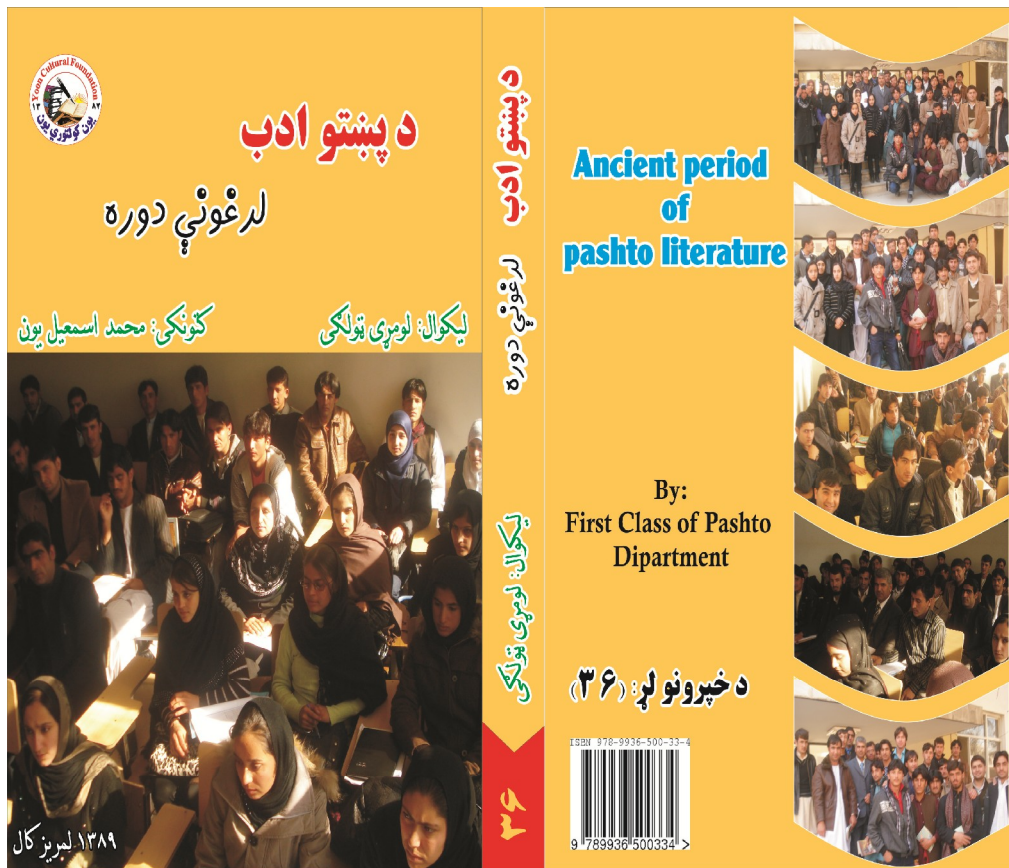

Ketabton.com

د پښتو ادب

لرغونې دوره

ليکوال

لومړی ټولګی

کتونکی

محمد اسمعيل يون

۱۳۸۹ ل کال

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د پښتو ادب لرغونې دوره
ليکوال:	لومړی ټولگي
کتونکی:	پوهندوی محمد اسماعيل يون
خپرندوی:	يون کلتوري يون
د خپرندوی	
پرله پسې نومره:	۳۲
چاپ شمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپ کال:	۱۳۸۹ ال کال
کمپوزر:	ضياء الرحمن ضياء

نيو ليک

مخ	سرليک	گڼه
۱	د پښتو ادب د نيمې پېړۍ ادبي پېښه	۱
۱	د پښتو لرغونې ادبي دورې کروڼولوژي	۲
۴	د پښتو لرغوني ادب د کميت او کمښت علتونه	۳
۷	په پښتو لرغونو ادبياتو کې عرفان او تصوف	۴
۱۴	د پښتو په لرغونې شاعرۍ کې د ځينو متروکو...	۵
۲۵	د قصيدې پېژندنه او د شيخ اسعد سوري قصيده	۶
۳۳	په لرغونو ادبياتو کې ساقي نامه	۷
۳۲	پښتو لنډۍ او کاکړۍ	۸
۵۲	په پښتو ادبياتو کې لومړنۍ ژباړه	۹
۲۱	په پښتو لرغونو ادبياتو کې قصيده	۱۰
۷۰	د پښتو لرغونو ادبياتو ځانگړي اثار	۱۱
۷۷	په لرغونو ادبياتو کې پښتو غزل	۱۲
۸۲	پر پښتو لرغوني ادب د عربي ژبې اغېزه	۱۳
۸۲	په پښتو لرغوني ادب کې ملي وزنونه او فورمونه	۱۴
۹۷	د ميندو سندرې او پښتو نکلونه	۱۵
۱۰۸	په لرغوني دوره کې د افسانوي کيسو اخلاقي بڼه	۱۶
۱۱۱	په لرغونو ادبياتو کې ملتپالنه	۱۷
۱۱۸	پښتو غزل د خپل پيداښت او پايښت په...	۱۸
۱۲۲	د سليمان ماکو تذکرة الاوليا	۱۹
۱۳۷	په لرغونې ادب کې د نظم او نثر اندول	۲۰
۱۴۰	په پښتو لرغوني ادب کې ويرنه	۲۱
۱۴۲	په پښتو ادبياتو کې نکلونه او ملي هنداره اثر	۲۲

۱۵۷	د پښتو لرغونې دورې د شاعرۍ عامې ځانګړنې	۲۳
۱۶۱	پښتو ادب کې متلونه	۲۴
۱۶۸	د پښتو لرغونې دورې ادبي شخصیتونه	۲۵
۱۸۰	د پښتو لرغونو ادبیاتو محتوايي فورمونه	۲۶
۱۹۰	په پښتو لرغونې شاعرۍ کې څلوریزه (رباعي)	۲۷
۱۹۵	په لرغونې دوره کې پر پښتو ژبه او شاعرۍ...	۲۸
۱۹۸	د پښتو لرغوني ادب په پرمختیایي بهیر کې...	۲۹
۲۰۵	په پښتو ادبیاتو کې ساندې اود بنادۍ سندرې	۳۰
۲۱۱	د پښتو ادبیاتو فالونه او چیغان	۳۱
۲۱۷	په پښتو لرغونو ادبیاتو کې مشاعرې	۳۲
۲۲۲	په پښتو ادبیاتو کې سروکي او نارې	۳۳
۲۲۹	په لرغوني ادب کې سیاسي پېښې	۳۴
۲۳۳	د امیر کروړ د شعر لغوي څېړنه	۳۵
۲۳۸	د پښتو ادبیاتو پر پراختیایي بهیر کورنۍ او ...	۳۶
۲۴۳	په پښتو لرغونو ادبیاتو کې حکایت	۳۷
۲۵۰	په پښتو لرغونو ادبیاتو کې نږه پښتو کلمې	۳۸
۲۵۸	د پټې خزانې پېژندنه	۳۹
۲۶۲	د امیر کروړ د شعر وییپانگه	۴۰
۲۶۷	د پښتو ژبې شعري فورمونه	۴۱
۲۷۲	په پښتو لرغوني ادب کې ویاړنه	۴۲
۲۷۹	د پښتو ادب د لرغونې دورې پیل او پای	۴۳
۲۸۲	د پښتو لرغونو ادبیاتو فزیکي جغرافیه	۴۴
۲۸۵	د لنډیو لرغونتوب	۴۵
۲۹۲	په پښتو لرغوني ادب کې سیاسي څېرې	۴۶
۲۹۶	په لرغونې ادبي دوره کې قطعه	۴۷

۲۹۹	په لرغوني ادب کې د مثنوي ارزونه	۴۸
۳۰۲	د هند لودي واکمنان او پښتو لرغونی ادب	۴۹
۳۱۰	په پښتو لرغوني ادب کې عشقي روحیه	۵۰
۳۱۵	د امیر کروړ او ملکيار هوتک د شعرونو تاریخي ...	۵۱
۳۲۱	د پښتو ادبیاتو په لرغونې دوره کې نثر	۵۲
۳۲۷	د لرغونې او منځنۍ دورې د ادبیاتو ترمنځ توپیرونه	۵۳
۳۳۱	په پښتو لرغونو ادبیاتو کې جغرافیایي نومونه	۵۴
۳۳۵	په پښتو لرغونې شاعرۍ کې رزمي روحیه	۵۵
۳۴۲	د پښتو لرغوني نظم قافیوي څرنگوالی	۵۶
۳۴۶	د شېخ اسعد سوري د قصیدې هنري ارزښت	۵۷

سريزه:

د پښتو ادب د نيمې پېړۍ ادبي پېښه

پوره پنځوس کاله يا نيمه پېړۍ کېږي چې (پښتو څانگه) د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي په چوکاټ کې د يوې ځانگړې څانگې په توگه فعاليت کوي، همدا سړ (۱۳۸۹ ل) کال يې د خپلې پنځوسمې دورې فارغان ټولنې ته وړاندې کړل. دې څانگې ددې نيمې پېړۍ بهير کې (دوه زره تنه) زيات و کم کادرونه ټولنې ته وړاندې کړي، چې له دې جملې څخه اکثره يې د هېواد ژبې او فرهنگ ته نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي.

د پښتو څانگې هر فارغ د پوهنتوني اصولو له مخې د خپل فراغت په وروستي سمسټر کې يو مونوگراف (پايلىک) ليکي. مونوگراف اکثره، علمي، تحقيقي او تحليلي بڼه لري. په پښتو څانگه کې يو زيات شمېر فارغانو خپل دا وروستي کارونه په بڼه ډول ترسره کړي دي. کوم مونوگرافونه چې په پښتو څانگه او د کابل پوهنتون په عامه کتابتون کې موجود دي، شمېر يې تر (پنځه سو) عنوانو اوږي، ددې مونوگرافونو ډېر کم شمېر (يوازې په شمار

خو مونوگرافه، چاپ شوي، خو په دې کې داسې مونوگرافونه هم شته چې په بيا بيا چاپ ارزي. پر (۱۳۷۲ل) کال ما (د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پنځوسو کلونو پښتو کتابښود) چاپ کړ او د هغه په ترڅ کې مې د ژبو او ادبياتو پوهنځي ټول ليکل شوي او يا زما لاس ته راغلي مونوگرافونه په ترتيب سره معرفي کړل، زما هدف دا و چې يو خو دا پايليکونه خلکو ته ور وپېژنم، بل د پښتو څانگې کړۍ کار څرگند کړم، د تکراري مونوگرافونو د ليکنې مخه ونيسم او ددې ترڅنگ د پښتو ادب مينوالو ته د ځينو هغو پايليکونو څرک ولگوم چې د چاپ اړتيا يې احساسېږي او په چاپ ارزي.

تر هغه وروسته د پښتو څانگې هغو محصلينو، چې له ما سره يې مونوگرافونه نيولي، ما ورته اکثره نوې موضوعگانې ټاکلي چې تر پخوانو هغو يې بشپړ توپير درلود او تر بشپړ اوي وروسته يې ځينو د چاپ لاره هم خپله کړې ده. (يو کم شل کاله) کېږي چې زه په پښتو څانگه تدريس کوم، سره له دې چې ما د پښتو څانگې په بېلابېلو ټولگيو او ناپښتو څانگو دواړو کې تدريس کړی، خو زياته هيله مې دا ده چې زه د پښتو څانگې په لومړي ټولگي کې تدريس وکړم، علت يې دادی چې نوي محصلين له نوې روحيې سره راځي، که د دوی هيلې په پيل کې مړاوې شي، نو د تحصيل په بهير او تر هغه وروسته دوی د خپلې ودې او شخصيت جوړونې يوه پاموړ برخه انرژي له لاسه ورکوي. د تېرو لسو کلونو په بهير کې زه اکثره پر همدې لومړيو ټولگيو درس لرم، د درس په پيل کې زما هيله همدا وي چې د دوی هيلې او ټولنيز شعور وده وکړي، د ليکوالۍ

او شاعری، مهارتونه زده کړي، د جرئت وزرونه یې وغوړېږي او لکه د طالبانو په څېر د نطق او منطق په وسله سمبال شي، دا مې هم ورته ویلي چې پښتو ژبه کې مادي امتیاز نه شته، خو ستاسو شخصیت په کې جوړېږي، خو دې کې هم شک نه شته که څوک د بل هر مسلک په شان په دې مسلک کې هم ځان ورسوي، نو د لوی خدای (ج) په فضل به په دې مسلک کې هم د ډوډۍ خاوند شي. پښتو ژبې، ملي فرهنگ او ملي هویت ته کار کول پولادي هوډ غواړي، نو که غواړئ چې ځان دنیاوالو سره سیال کړئ، د مایوسی او نهیلیۍ یوې څپې ته به هم په زړه کې ځای نه ورکوی. په پښتني چاپیریال کې مې د شخصیت جوړېدنې پر ستونزو او د ادبي هلو ځلو پر وړاندې د پرتو خنډونو او حل لارو په باب هم ورسره خبرې کړي، د دوی دلایل مې هم اورېدلي او په ګډه مو د ستونزو حل لارې هم پیدا کړي دي. ډېر کونښن مې کړي چې د استاد او شاګرد ترمنځ د وهم کوم حد او برید چې دی هغه له منځه لاړ شي او ځای یې صمیمیت او انډیوالي ونیسي، خو ددې ترڅنګ مې ډېره هڅه کړې چې د زده کوونکو طبیعي استعداد په طبیعي ډول وده وکړي او د چا حقوق تلف نه شي. د معمول په څېر مې د سړ کال د لومړي ټولګي په لومړي سمستر کې دوی ته داسې کورنۍ دندې یا سیمینارونه وسپارل چې دوی پرې لیکنې وکړي او بیا دا لیکنې د خپلو ټولګیوالو مخې ته ولولي او د هغوی پوښتنو ته ځوابونه هم ووايي. دا پروسه که څه هم ټکنۍ وه، خو پر ټولو تطبیق شوه، دې سره د دوی جرئت یو څه زیات شو. زه پر دې پوهېدل چې دوی د لومړي ځل لپاره د ګڼو مخاطبینو په منځ کې ودرېږي، د هغوی

پوښتنې ځوابوي، نو څومره رواني فشار به زغمي، خو دا بهير ورځ پر ورځ ښه کېده. د دوی هغه ليکنې يوازې د ټولگي په کچه وې، خو ځينې په کې داسې هم وې چې په چاپ ارزېدلې. د همدې ټولگي په دويم سمستر کې مې ورته وويل: ((کوښښ به کوو چې رسمي درس ژر خلاص کړو او تاسو پوره وخت ولرئ چې خپل سيمينارونه برابر کړئ.)) تر امتحانونو يوه مياشت دمخه مو د کړيکولم مطابق رسمي درس ختم کړ، دوی ته مې د پښتو ادب د لرغونې ادبي دورې په باب شپږ پنځوس بېلابېلې موضوعگانې وټاکلې، هر محصل ته مو يوه موضوع غوره کړه او ورته ومې ويل چې په دوو اوونيو کې درنه د يادې موضوع بشپړاوی غواړم. د پښتو ادب د لرغونې دورې په باب بېلابېل اثار ليکل شوي، خو ما چې کوم اثر عملاً تدريس او هغه (د پښتو ادب لرغونې او منځنۍ دوره) د ښاغلي سرمحقق زلمي هېوادملي اثر دی چې لرغونې دوره يې په ښه منظم او سيستماتيک ډول تشرېح کړې او د يوه ښه تدريسي اثر په توگه ورڅخه پوره گټه پورته کېدی شي. څرنگه چې محصلين له لرغونې دورې سره اشنا شوي وو، نو ما هم د دوی د عملي تحقيق او تحليل لپاره په بشپړ ډول همدا دوره وټاکله او د دې دورې د بېلابېلو اړخونو لپاره مې شپږ پنځوس موضوعگانې ورته غوره کړې، دا ټينگار مې هم پرې وکړ چې که چا کورنۍ دنده پوره نه کړه ازموینه ترې نه اخلم. ځينو د يوې اوونۍ، ځينو د دوو اوونيو او ځينو ان د کلنيو ازموينو تر وروستي وخته پورې خپلې دا کورنۍ دندې پوره کړې، ما يې هم د هرې ليکنې له رارسېدو سره سم پر کمپوز پيل وکړ، گران ورور ضياء الرحمن ضياء دې کور ودان

وي، دواړو ورته دفتري کارونه خوشې کړل او د عوامو په اصطلاح همدې کار ته اړم شو. ده کمپوزول، ما ايډېټ کول، د دويم ايډېټ لپاره مې د پښتو خانگي فارغ التحصيل بناغلي مجيب الرحمن اميري ته ورکړل، هغه هم وکتل، درېيم سمون بيا ما وکړ، د تېرېس د کتنې لپاره مې گران ورور وفا الرحمن وفا ته ورکړ، د هغه له خوا په گوته شوې تېروتنې مو بيا سمې کړې او نور نو کتاب د چاپ منزل پيل کړ. په پای کې همدا اثر چې ستاسو په لاس کې دی، ترې جوړ شو.

دې کې شک نه شته چې په دې اثر کې څه ناڅه خامۍ او نیمگړتیاوې لیدل کېږي، خو گټې او بریاوې یې تر خامیو او نیمگړتیاوو ډېرې دي، ځینې مقالې په کې خورا پخې دي او د تحصیل د لومړي کال په بهیر کې د داسې لیکنو لیکل سړي ته دا هیلې په زړه کې روزي چې په نړۍ کې هېڅ داسې طاقت ددې وس نه لري چې زموږ ملت او ژبه د ژوند له بهیره او د تاریخ له حافظې څخه وباسي. څومره بختور وي هغه سړی چې د یوه کال په بهیر کې په خپل لاس د ایښودل شویو نهالگیو مېوه او ثمر ترلاسه کړي، تراوسه پورې به داسې کم مالیاران پیدا شوي وي چې بڼې یې په یوه کال کې ثمر ته ورسې، زه ځان د لوی خدای (ج) له دربار ډېر مشکور ګڼم؛ داسې دنده یې راوسپارله چې په یوه کال کې مې مېوه ترې ترلاسه کړه.

زه بیا هم وایم چې زما د دې گرانو محصلینو په ځینو لیکنو کې نیمگړتیاوې شته، لکه د اخځونو ناسمه لیکنه، د مخونو نه یادونه، له ځینو اثارو کټ مټ را اخیستنه، په ځینو برخو کې د

لیکنو ورته والی، څه ناڅه موضوعي تداخل او ځینو ځایونو کې ځنگزنې څېړنه او ځینې نورې دا ډول نیمګړتیاوې، خو زه وایم چې دا ډول یو اثر له همدې ډول طبیعي نیمګړتیاوو سره خوند کوي؛ ما قصداً ونه غوښتل چې د دوی دا ډول تېروتنې چې طبیعي بڼه لري، په وچ زور سمې کړم، البته ځینې لیکنې مې چې محتوايي ربط یې خطا شوی او لیکنه له خپل مسیر وټله، هغه مې سمې کړي؛ ځینې جملې مې حذف کړي او ځینې نورې مې ورسره تړلي او دا په دې نېټه چې ډېرې محتوايي تېروتنې ونه شي. ځینې لیکنې دومره خوږې دي چې که د محصل نوم ترې حذف کړي، نو فکر به وکړي چې ډېرو پخو څېړونکو لیکلي دي. ددې ټولګې بڼه والی په دې کې دی چې په دې لیکنو کې د تحقیق له بېلابېلو اصولو کار اخیستل شوی، هم د ساحوي تحقیق بېلګې په کې شته، هم د کتابتوني او هم د عملي او تحلیلي تحقیق ټول ډولونه رانغاړي.

زه چې اوس دا لیکنه کوم نو په سترگو کې مې له ډېرې خوښۍ اوښکې ګرځي، محصلین او زده کوونکي سړي ته د خپل اولاد په څېر وي، زه چې کله په ټولګي کې د دوی پر وړاندې ولاړ یم، نو فکر کوم چې (هیلې، سمسور، سولې او ودان) ته درس ورکوم، د دوی دا لیکنې چې گورم نو هم فکر کوم چې زما خپلو اولادونو لیکلي؛ دومره خوند ترې اخلم. که د محصلۍ د تدریس زمانې حدود او زما خپلې ټولنیزې، فرهنګي او سیاسي بوختیاوې نه وای، نو پوره یقین لرم چې دا اثر تر دې هم بډایه کېدی شو، خو اوس هم چې ورته ګوري د داسې یوه ډله ییز تحقیق او تحلیل مجموعه ده چې افغانستان کې یې تر اوسه بېلګه نه ده لیدل شوې.

دا اثر که څه هم یو تدریسي کتاب نه دی، خو د پښتو ادب د لرغونې دورې په باب د یوه ښه مرستندوی تدریسي اثر په توګه کار ورکولای شي، ان که د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو ادبیاتو د لرغونې دورې کوم مدرس، د لرغونې دورې په باب کوم ښه اثر ونه لري، نوله دې اثر څخه د یوه تدریسي اثر په توګه هم کار اخیستلای شي. زه نه غواړم د دې اثر په باب زیاتې څرګندونې وکړم، ځکه خپله اثر ستاسو مخې ته پروت دی. دا چې دا اثر مې (د پښتو ادب د نیمې پېړۍ ادبي پېښه) بللې، دلیل یې دادی چې ددې زماني واټن په بهیر کې داسې یو اثر نه و رامنځته شوی، چې د نظري تدریس او عملي تحقیق د امتزاج په بهیر کې دې راتوکېدلی وي؛ دا کار د پښتو څانګې په ټول عمر او نه هم تر هغې بهر ترسره شوی و، خدای (ج) دې وکړي چې زموږ د ځوان ادبي پښت له خوا نور هم دا ډول نوښتونه رامنځته شي. په پای کې غواړم یادونه وکړم چې دا اثر لس لس ټوکه له (سي ډي) سره د محصلینو په واک کې ورکول کېږي، د انټرنېټ په څپو کې به هم د مطالعې وړ وي او د افغانستان په بېلابېلو پوهنتونو کې د ادبیاتو پوهنځیو پښتو څانګو ته به هم رسول کېږي.

د لغمان ولایت له قدرمن والي ښاغلي محمد اقبال عزیزي څخه هم ډېره مننه کوم چې زما له وینا پرته یې په ورین تندي د کتاب د چاپ لګښت ومانه، داسې وخت به راشي چې د عزیزي صیب د ولایت مقام به پاتې نه وي، خو دا خدمت به یې پاتې وي. له خپلو ګرانو وروڼو وفا الرحمن وفا او ضیاء الرحمن ضیاء څخه چې اوس مهال زما د فرهنګي کارونو دوه متبې دي، هم ډېره مننه کوم چې په

دې لنډ او تنگ وخت کې يې ددې اثر په کمپوز او ايډېټ کې خپله
ونډه واخيسته او همدارنگه له گران ورور مجيب الرحمن اميري
خځه د هغه د سمون له امله ډېره مننه، گرانو او خوږو محصلينو ته
مبارکي او کورنيو ته يې کور ودانۍ وایم، هيله لرم ټول د پښتو د
بډاينې او ملي فرهنگ د غوړونې لپاره همداسې يو بل ته لاسونه
سره ورکړو.

په فرهنگي مينه او درناوي
پوهندوی محمد اسمعيل يون
ارگ- د جمهوري رياست ماڼۍ
۱۳۸۹ل کال د جدي ۲مه نېټه

محمد الياس - د پښتو څانگې د لومړي کال محصل

د پښتو لرغونې ادبي دورې کرونولوژي

- ۱- د لوی داریوش د اریانا پاچا پروخت (۵۲۲ ق.م) څخه تر (۴۸۲ ق.م) د بېستون په غره کې یوه اخلاقي حماسه رامنځته شوه.
- ۲- پر (۱۳۹ ه.ق) د غور په منډېش کې د امیر کروړ پاچا کېدل.
- ۳- پر (۱۲۳ ه.ق) کال د لویکانو د کورنۍ یو بیت د پښتو ادب ته راوړل.
- ۴- (۱۵۴ ه.ق) د امیر کروړ وفات او د پښتو لومړنی شعر رامنځته کېدل.
- ۵- د (۲۲۳ ه.ق - ۲۹۷ ه.ق) کلونو حدودو کې د ابو محمد هاشم ابن زید السرواني د ژوند دوره او له عربي ژبې څخه پښتو ته لومړۍ منظومه ژباړه.
- ۶- (۳۵۰ ه.ق - ۴۰۰ ه.ق) کال د شیخ رضي او نصر لودي پارکي.
- ۷- پر (۳۵۰ ه.ق) کال د بېټ نیکه مناجات.
- ۸- (۴۱۱ ه.ق) کال حدود د اسماعیل د ژوند دوره او پښتو ادب ته د لومړیو څلوریزو راتگ او (۴۰۰ ه.ق) کال حدود د څرښبون د

- ژوند دوره او پښتو ادب ته د نورو څلوريزو راتگ او پر (۴۱۱ هـ.ق) کال د خرښبون مړينه.
- ۹- (۴۲۵ هـ.ق) کال حدود د شيخ اسعد سوري د ژوند دوره او پښتو ادب ته د قصيدې راتگ.
- ۱۰- (۵۵۰ هـ.ق) کال حدود د شيخ تيمن کاکړ د ژوند دوره او پښتو ته د يو بل شعر راتگ.
- ۱۱- د (۵۸۰ هـ.ق) په شاوخوا کې د ښکارندوی غوري د ژوند دوره او پښتو ته د يوې شاهکارې قصيدې راتگ.
- ۱۲- د (۵۸۰ هـ.ق) په شاوخوا کې د ملکيار غرشين د ژوند دوره او پښتو ادب کې د يو پارکي ويل.
- ۱۳- د (۵۸۰ هـ.ق) په شاوخوا کې د تايمني د ژوند دوره او د تايمني شعر د سلطان غياث الدين په ستاينه کې.
- ۱۴- (۲۰۰ هـ.ق) کال حدودو کې د قطب الدين بختيار کاکړ د ژوند دوره او پښتو کې د قطب الدين سندره.
- ۱۵- له (۲۸۸-۲۳۳ هـ.ق) کال پورې د شيخ متي د ژوند دوره او دده کتاب (د خدای مينه) او دده شعر.
- ۱۶- له (۷۴۰-۲۲۱ هـ.ق) کال پورې د باباهوتک د ژوند دوره او د مغولو په مقابل کې دده شعر.
- ۱۷- د (۷۴۷ هـ.ق) حدودو کې د شيخ ملکيار هوتک د ژوند دوره او دده اشعار.
- ۱۸- د (۷۸۰ هـ.ق) کال په شاوخوا کې د اکبر زمينداوري د ژوند دوره او پښتو ته د لومړي غزل او مثنوي راتگ.

- ۱۹- له (۸۹۴-۸۵۵هـ.ق) کال پورې د سلطان بهلول لودي د ژوند دوره او د هغه رباعي د خليل نيازي په مقابل کې او د (۸۹۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د خليل نيازي د ژوند دوره او د هغه رباعي د سلطان بهلول د رباعي په ځواب کې.
- ۲۰- د (۸۹۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د زرغون خان نورزي د ژوند دوره او دده دېوان او د ساقي نامې شعر.
- ۲۱- (۹۰۰هـ.ق) کال حدودو کې د زرغونې کاکړ د ژوند دوره او پښتوته د سعدي د بوستان ژباړه.
- ۲۲- د (۹۰۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د شيخ عيسى مشواني د ژوند دوره او دده يو شعر.
- ۲۳- د (۹۲۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د رابعې د ژوند دوره او ددې دېوان او رباعي.
- ۲۴- (۹۲۰هـ.ق) کال حدودو کې د دوست محمد کاکړ د ژوند دوره او د هغه کتاب (غرغښت نامه).
- ۲۵- د (۹۲۰هـ.ق) کال په شاوخوا کې د شيخ بستان بريخ د ژوند دوره او دده د کتاب نوم (بستان الاوليا) او دده يو شعر.
- ۲۶- علي سرور لودي د (۹۲۰هـ.ق) کال حدود د ژوند دوره او د کتاب نوم يې (تحفة صالح) او دده غزل.
- ۲۷- د (۹۲۰هـ.ق) کال حدود د مېرمن ښکېختې د ژوند دوره، ددې کتاب (ارشاد الفقرا) او ددې د نصيحت شعر.
- ۲۸- د (۱۰۰۰هـ) کال حدود د شيخ محمد صالح الکوزي د ژوند دوره او دده غزل.

مرضيه-د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

د پښتو لرغوني ادب د کمیت او کمښت علتونه

د پښتو ادبي تاریخ لومړۍ دوره له دویمې هجري پېړۍ څخه پیلېږي او د یوولسمې هجري پېړۍ تر اوایلو پورې دوام کوي. د پښتو کوم اثار چې په لومړۍ ادبي دورې پورې اړه لري، د کمیت له پلوه ډېر نه دي او د هر شاعر او لیکوال محدودې شعري نمونې تر موږه رارسېدلې دي. ددې دورې ډېرو شاعرانو او لیکوالو د کتابونو نومونه موږ ته ښکاره دي، خو زیاتره دا کتابونه او دېوانونه اوس ورک دي.

د پښتو ادب د لومړۍ دورې په اثارو کې یوازې د سلیمان ماکو د تذکرۍ الاولیا د بشپړ کتاب ځینې برخې موږ ته رارسېدلې دي. په عمومي ډول د پښتو ادبي تاریخ د لومړۍ دورې اثار بېلابېل اثار دي. که څه هم د پښتو د لومړۍ دورې اثار د کیفیت له پلوه ډېر لوړ ارزیايي کېدلی شي، خو د کمیت له پلوه ډېر کم دي. دا چې ولې د لومړۍ دورې اثار د کمیت له پلوه له کمښت سره مواجه شوي او څه علتونه لري، چې دا اثار موږ ته په پوره ډول نه دي رارسېدلي، کوم

مهم مسایل ددې لامل شوي دي چې دغه اثار له منځه تللي؟ غواړم هغو ته نغوته وکړم:

۱- افغانان د اسلامي عصر په بېلابېلو پېړیو کې د پردیو تر یرغلونو لاندې راغلي دي، په دغو یرغلونو کې چې چا د پردیو په مقابل کې زیات مقاومت کړی دی، هومره ضررونه هم ورته زیات متوجې شوي او ټولې مادي او معنوي شتمنۍ یې له خاورو سره خاورې شوې دي. پښتانه د عربو له حملو نیولې بیا د چنگېز، تیمور او نادر افشار او نورو یرغلګرو تر مستقیمو حملو لاندې راغلي دي او ډېر زیانونه یې ګاللي، چې د دغو یرغلونو په بهیر کې دغه اثار په جګړو او یا هم په قصدي توګه د یرغلګرو له خوا له منځه تللي دي.

د مغولو تر تاراک او چپاول دمخه تر (۲۰۰ هـ.ق) پخوا د پښتو ژبې ادبي مرکزونه غور، هلمند، ارغنداو او د ترنګ ورشوګانې وې چې دغه ادبي مرکزونه د مغولو خونخوارو لښکرو وران او د مدنیت یوه بېلګه یې هم په کې پرېښوده، داسې ښکاري چې ډېر پښتو کتابونه او علمي اثار هم ورسره تباہ او پوپناه شوي وي.

۲- د پښتني ټولنې د پوهې د کچې ټیټوالی او له ورته پوهنیزو چارو سره لېوالتیا نه درلودل د دغو اثارو د نه خوندیتوب باعث ګرځېدلي دي.

۳- د پښتون ولس له یو بله څخه د لرېوالي او نه اړیکو له کبله هم کېدی شي د پښتو د لومړۍ دورې اثار په بېلابېل ډول پاتې شوي وي. بله دا چې ښايي پښتنو د مذهبي تعصبونو له پلوه له شعر سره ډېره مینه نه لرل او شاعرانو ته په درنه سترګه نه کتل او شعر ویلو

ته گناه ويل هم ددې سبب گرځېدلي وي چې دغه اثار يې له منځه وړي وي، چې بڼه بېلگه يې د بنځو د اثارو نه موجوديت دی.

۴- د شرايطو د تنگوالي (د چاپي وسايلو کموالي) له امله هم کېدای شي دغه اثار په ليکل شوې بڼه د ليکوال تر ليکنې محدود پاتې شوي وي.

۵- په مجموعي توگه ددغو اثارو ذخيره کېدو او د دې کتابونو د خوندیتوب لپاره د ځای نشتوالی او دې کتابونو د ساتلو په طريقو د نه پوهېدلو، دغه اثار د بهرنيو د يرغلونو له وېرې بڼايي په ځمکو يا دېوالونو کې بنځ کړای شوي وي او هغه اثار هماغسې بنځ پاتې وي او له خاورو سره خاورې شوي وي.

په دې ليکنه کې د پښتو ادبياتو تاريخ (لرغونې او منځنۍ دورې) څخه گټه اخيستل شوې، خو ځينې دلايل ما له خپل فکره ليکلي دي.

هیله- د پښتو خانګې د لومړي ټولګي محصله

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې عرفان او تصوف

د اوومې هجري پېړۍ په دوران کې عرفاني افکارو پښتو شعر او ادبیاتو ته لاره پیدا کړه او حضرت شیخ متي لومړی عرفاني شعر په پښتو کې لیکلی و.

د شیخ متي مناجات په پښتو ادبیاتو کې د عرفاني شعر بېلګه ده، تر دې وروسته بیا له

اوومې پېړۍ نه تر لسمې هجري پېړۍ پورې موږ په خپلو لاسته راغلو پښتو متفرقه اثارو کې دغسې د عرفاني فکر لرونکي اثار نه لرو، خو په لسمه هجري پېړۍ کې موږ له افغانستان او پښتونخوا څخه لرې د هندوستان په سیمو کې چې کوم پښتانه اوسېدلي، درې پښتانه شاعران پېژنو چې درېواړه یې لوی صوفیان، عابدان او زاهدان وو او کوم اثار چې له دوی څخه پاتې دي د عرفاني افکارو بیانوونکي دي. نوموړي صوفیان؛ شیخ عیسی مشواڼی، شیخ بستان برېڅ او شیخ علي سرور لودي دي.

شیخ متي:

دا مشهور عارف او شاعر له پښتنو غوریاخېلو څخه دی چې دده لوی نیکه خرنېبون هم د پښتو ادیب او شاعر و.

شیخ متي د عباس زوی و، عباس د عمر او عمر د خلیل زوی و.
خلیل د غوريا او غوريا د کند بن خرنسبون زوی و.

شیخ متي پر (۲۲۳هـ) کال زېږېدلی او د (۲۵) کلونو په عمر د
ترنک پر غاړه پر (۲۸۸هـ) کال وفات شوی دی. د شیخ متي کورنۍ
په خلیلو غوريا خېلو کې خورا مشهوره ده، شیخ د پښتو یو خورا
لوی صوفي او عرفاني شاعر دی. شیخ متي بابا د خپلې زمانې په
فرهنگي حلقو کې د مسلطو فکري جریانونو تر اغېزې لاندې د
خپل باطن او خپل ذهن د ضمیر او زړه د صفایۍ لپاره عرفان ته
مخه وکړه او د خدای پېژندنې پر دې باریکه لار یې سفرونه وکړل.
شیخ متي په زهد، تقوا او د عرفاني مدارجو په طی کولو سره
دومره مشهور او محبوب شو چې د خلکو مرجع وه او د یوه ډېر ستر
روحاني شخصیت په توګه یې د شیخ متي په نامه شهرت درلود.

شیخ متي د خپل عصر په تصوف واقف سړی و، دده شعر ثابتوي
چې ده په عرفان او تصوف کې پاڅه افکار درلودل او د پښتو د
متصوفو شاعرانو امام ګڼل کېږي.

شیخ متي خپل اشعار په یوه مجموعه (د خدای مینه) کې کښلي
وو. د (خدای مینه) یې د کلات د غونډان په سیمې کې د خپلو
اشعارو کتاب بشپړ کړ. د شیخ متي اشعار پر وحدة الشهود بناء
دي چې د تصوف یوه طریقه ده.

دا هم د شیخ متي د شعر یوه برخه او دا یوه داسې نمونه ده چې د
عرفاني او تصوفي شعر په دیباچه او پیل کې درېدلې.

پر لویو غرو هم په دښتو کې
په لوی سهار، په نیمو شپو کې

په غاړه ږغ او په شپلو کې
ياد ویرژلیو په شپلو کې
ټول ستا د یاد ناري سوري دي
دا ستا د مینې تداري دي

شیخ عیسی مشوانی:

مشوانی د پښتنو یو ټبر دی، شیخ عیسی هم له دې ټبره د پښتو د منځنیو دورو شاعر دی، شیخ عیسی مشوانی د هندوستان په (دامله) کې اوسېده او د هندوستان د افغان پاچا (شېرشاه سوري) معاصرو. دده د ژوندانه زمانه یا وخت تر (۹۰۰هـ) وروسته ټاکلای شو. شیخ عیسی په پښتو، پارسي او هندي ژبو یوه ګډه منظومه رساله لیکلې وه. شیخ عیسی د خدای (ج) په توحید کې په پښتو، پارسي او هندي ژبو ښه شعرونه ویلي دي. دده د شعر نمونه په مخزن افغاني کې راغلې چې درې بيتي دي. دده له شعر څخه دا معلومېږي چې عیسی له پخو متصوفینو څخه و.

دا هم د شیخ عیسی د شعر نمونه:

په خپله کار کړې، خپله انکار کړې
کله بادار یې کله مې خوار کړې
ته خوقادري یې! په صفتونو
کله مې نور کړې کله مې نار کړې

«عیسی» حیران دی په دې شیونو
کله مې یار کړې کله اغیار کړې.

شیخ بستان برېڅ:

شیخ بستان د پښتنو له ادبي او روحاني مشاهيرو څخه دی. پلار یې د کندهار په بنوراوک کې اوسېده، د پلار نوم یې محمد اکرم و، شیخ بستان په ځوانۍ کې هند ته لاړ او ددغه هېواد په (سامانه) نومي ځای کې اوسېده. شیخ بستان د «بستان اولیا» په نامه یو کتاب هم لیکلی و چې له شور نه ډک او دده له عرفاني جمال سره برابر و. د مخزن افغاني مولف نعمت الله هروي د شیخ بستان ملگری و چې په بحري (سمندري) سفرونو کې ورسره یونیم کال پاتې شوی و.

شیخ بستان د (۱۰۰۲ هـ.ق) کال د ربیع الثاني په دویمه نېټه د گجرات په احمدآباد کې وفات شو. د شعر نمونه یې داده:

د مینې اور دې زما زړگی وریټ په انگار کی نا
بڼې تار و نار کی نا
خود به ویلېږم چې مې زړه پر تا مفتون کی نا
ځان مې زبون کی نا
اوبسکې مې خاڅي پر گړېوان یو وار نظر که پرما
راسه گذر که پرما

شیخ علي سرور لودي:

علي سرور په قوم شاهد خېل لودي و. شيخ علي سرور د لسمې هجري پېړۍ په دوران کې د ملتان په (کهرور) نومې سيمه کې اوسېده او استاد حبيبي يې د ژوند زمانه د (۹۶۰ هـ.ق) حدودو کې ټاکلې ده. په پټه خزانه کې د شيخ علي سرور لودي له اقوالو او غزلو معلومېږي چې شيخ په اسلامي تصوف کې د زياتې مطالعې خاوند و او د لويو متصوفينو اثار يې لوستي وو. د شيخ عيسى علي سرور لودي د شعر نمونه په پټه خزانه کې راغلې. د پټې خزاني مولف د تحفة صالح په حواله دده يو صوفيانه غزل را نقلوي:

د غزل نمونه يې داده:

محبت پيالې مې نوش کړه په مجاز کې
د حق نور وينم په سترگو د اياز کې
درست وطن راته درياب شوبې ديدنه
ديد مې نه شي مگر خدای مې سبب ساز کې

شيخ محمد صالح اکوزی:

پر پورته يادو شويو درېواړو عارفو شاعرانو سربېره بل شاعر چې د کندهار په سيمو کې تېر شوی دی، هغه شيخ محمد صالح اکوزی نومېږي. دا شيخ د پټې خزاني په روايت د (جلدک) په سيمو کې اوسېده چې ډېر عالم او عابد سړی و. علامه حبيبي دده د ژوند زمانه د (۱۰۰۰ هـ.ق) شاوخوا ټاکلې ده.

د لرغونې ادبي دورې تصوفي ځانگړنې:

د لرغونې دورې د دغو صوفيانو ډېر منظوم او منشور اثار زموږ په واک کې نه شته، يوازې د پخوانيو مورخينو د ليکنو او د دوی د خپلو لږو اثارو له مخې دومره ويلاى شو چې دغه کسان عارفان وو او له دغې پوهې خبر او پر دې لاره روان وو.

لکه څنگه چې پر دغه وخت يا مهال تصوف پښتو ادب ته نوی راننوتی و، نو لا ډېر پېچلی شوی نه و او نه يې د روښانيانو غوندې پېچلې او درنې تصوفي تجربې لرلې، چې پېچلي تصوفي اصطلاحات يې ورته کارولي وای. د دغه مهال تصوف او تصوفي ادب کله دومره ساده شي، چې که پتې خزاني او نورو اثارو د دغو صوفيانو ژوند پېښې راخيستې نه وای، بنايي چا صوفيان نه وای بللي او په دې توگه د لومړۍ دورې تصوف د رحمان بابا د تصوف غوندې فطري تصوف دی او له تکلف او سختو لغاتو او کلمو څخه پاک دی، ځکه چې پر دې مهال تصوف پښتو ادب ته نوی راننوتی او لاکوچنی و، نو د دويمې ادبي دورې د صوفيانو تجربو غوندې تجربې يې لانه وې کړې، خو دې دورې خپل ادبي ارزښت ساتلی او تصوف يې په ښکلې، ساده او هنري ژبه راوپراندې کړی دی. بل موږ د دې دورې صوفيان د راوړسته صوفيانو په څېر په زغرده د وحدة-الشهود او وحدة الوجود پر ډلگيو نه شو وېشلاى ځکه د شيخ متي له شعري بېلگې پرته نور تصوفي شعرونه دا رنگ او بوی نه لري او نه دومره ژور پرمختگ کولای شي.

اخځونه

په دې لیکنه کې د اجمل بنکلي: ((تصوف او عرفان))، د پوهاند
عبدالحي حبيبي: ((د پښتو ادبیاتو تاریخ)) او د سرمحقق زلمي
هېوادملي ((د پښتو ادبیاتو تاریخ لرغونې او منځنۍ دوره)) له
بېلابېلو مخونو څخه ګټه اخیستل شوې ده.

حکمت الله ناشر - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو په لرغونې شاعري کې د ځينو متروکو او پېچلو لغتونو ماناوې

په پښتو لرغونې شاعري کې ځينې داسې
لغتنه کارول شوي، چې اوس يانې نه
استعمالېږي يا په هغه مانا نه کارول کېږي او
يا په لرې تغير سره کارول کېږي، په دې کې د
لاندې شاعرانو د نظم لغتنه چې په پټه خزانه
کې راوړل شوي دي، موجود دي:

- ۱- محمد هوتک - نثر
- ۲- بابا هوتک - نظم
- ۳- شيخ ملکيار - سندرې
- ۴- شيخ خرنېبون بابا - ناري
- ۵- شيخ اسماعيل سړبنی - ناري
- ۶- شيخ متي - شعر
- ۷- امير کروړ - شعر
- ۸- شيخ اسعد سوري - قصيده
- ۹- ښکارندوی غوري - قصيده
- ۱۰- ابو محمد هاشم سرواني - ژباړه
- ۱۱- شيخ تيمن بابا - شعر

- ۱۲- شیخ بستان بریخ- بدله
 ۱۳- شیخ رضي لودي- پارکی
 ۱۴- نصر لودي- پارکی
 ۱۵- شیخ عیسی مشوانی- شعر
 ۱۶- سلطان بهلول لودي- رباعي
 ۱۷- خليل خان نیازی- رباعي
 ۱۸- زرغون خان نورزی- مثنوي
 ۱۹- دوست محمد کاکړ- نظم
 ۲۰- شیخ محمد صالح- غزل
 ۲۱- شیخ علي سرور لودي- غزل
 چې په لاندې لښتلیک کې مانا شوي دي:

ګڼه	لغات	مانا
۱	اوجاړ	خراب، ړنگ
۲	اودوم	علاج، چاره
۳	اتل	پهلوان
۴	اغېز	تاثیر، اثر
۵	ایواد	هېواد
۶	اوکوب	شان او شوکت
۷	اوخار	مشهور
۸	اشلکونه	شعرونه
۹	ایلايي	اطاعت
۱۰	ایړ	کښتی

استازی	استاخی	۱۱
ارول، تبدیل	اپوته	۱۲
حمله، تبری	اخیسته	۱۳
بنایسته	اغلی	۱۴
بپرته	بیارتیه	۱۵
پورته باغ	بربنی	۱۶
فایده غوبنتل	باری	۱۷
زولنی	بپری	۱۸
د گل نوم دی	بامی	۱۹
غرمه	بریخر	۲۰
ماسپنین	برمل	۲۱
د بوتانو خای	بودتون	۲۲
د هندوانو پیر	بمبني	۲۳
سیال، مقابل	بدی	۲۴
مقصد	برغه	۲۵
پالم، روزم	بامم	۲۶
فتحه	برل	۲۷
ساتونکی	پاسوال	۲۸
د عزت خاوند	پرتمین	۲۹
خرخول	پلور	۳۰
پیدایښت، طبیعت	پنخ	۳۱
پیاده	پلن	۳۲

نوبت	پېر	۳۳
تخت	پلاز	۳۴
د شعر ټوټې	پارکې	۳۵
گڼل، سمبالول	پسولل	۳۶
اخیستل	پېرل	۳۷
تجاوز، ظلم	تېرو	۳۸
بغل	ترخ	۳۹
ځای	تون	۴۰
وارخطا	ترار	۴۱
زیاتې	تېرون	۴۲
پول	ترې	۴۳
ماښام	ترملم	۴۴
د زړه غم	تاخون	۴۵
تښتېدل	ترپېل	۴۶
تېمې	تورن	۴۷
راحت، آرام	ټیکاون	۴۸
عدالت، انصاف	ټیکنه	۴۹
گلونه	جنډي	۵۰
قافله	جوپه	۵۱
دوزخ	جاندم	۵۲
فکر کوي	جارجي	۵۳
شاعر	چنډې	۵۴

۵۵	چونى	بلبل
۵۶	خورى	د سفر توبنه
۵۷	خوار	صبر
۵۸	خپان	خپه
۵۹	خندونه	غارې، خندې
۶۰	خورنگ	زخمي
۶۱	خرى	استازى
۶۲	خغلا	تېښته
۶۳	خلا	برېښېدل
۶۴	خونول	شيندل، تيت
۶۵	خاتيخ	لمر خاته
۶۶	خړ	خاكي، بد
۶۷	ختې	جامې
۶۸	درمل	علاج، دارو
۶۹	دېښه	دېښمنان
۷۰	روده	لاره
۷۱	رپ	رېدل
۷۲	روغي	سلامتي
۷۳	رامشت	ساز او سرود
۷۴	رېي	رېږي
۷۵	رغا	بېزاره
۷۶	رېښتونه	رېښتيا

۷۷	رېل	پېرزوينه
۷۸	زموږ لوي	مړاوي کوي
۷۹	زړن	زړور
۸۰	زرغا	سمسور
۸۱	زغل	تېنېدل
۸۲	زيارنه	زحمت
۸۳	ژوبلور	جنگيالي، عسکر
۸۴	ژوبلله	زخمي کېدل
۸۵	ژبور	تېز ژبی
۸۶	ژوبله	جنگ
۸۷	سوران	توپان
۸۸	سوري	فرياد او نارې
۸۹	سوان	ارامي، سهولت
۹۰	سوب	حاضر
۹۱	سوبمن	فاتح
۹۲	سخ	افرين
۹۳	سين	سيند
۹۴	سوځند	سوځوونکی
۹۵	سمي	سم
۹۶	سوبه	فتحه
۹۷	ستايوال	ستايونکی
۹۸	سکني	پرې کوي

انصاف	سما	۹۹
اساس، ته‌داب، بېخ	ستیه	۱۰۰
وچه دښته	سوراپ	۱۰۱
ساری، مثل	سار	۱۰۲
ډبریز، ډبرین	سینګړونه	۱۰۳
هېواد	ستهال	۱۰۴
میده شګه	سال	۱۰۵
دروغ	سوني	۱۰۶
شود یاره ځمکه	سادیڼ	۱۰۷
ویر ماتم	ساندي	۱۰۸
خوښی	سور	۱۰۹
ډاډ، اطمینان	سود	۱۱۰
جګړه	شخړه	۱۱۱
ظلم	شنار	۱۱۲
مست	شني	۱۱۳
مستي	شیا	۱۱۴
سینګار کول	بنککل	۱۱۵
بښځې	بښځمنې	۱۱۶
بښګڼه	بښه‌اڼه	۱۱۷
خبر	غوږن	۱۱۸
عکس العمل	غبرګون	۱۱۹
کلا، قلعه	کوټ	۱۲۰

۱۲۱	کرغه	وچه ځمکه
۱۲۲	کهل	کورنۍ
۱۲۳	کړونگی	ابشار
۱۲۴	کورول	باطلول
۱۲۵	کاوه	کول
۱۲۶	کروړ	سخت
۱۲۷	کویله	د مرغه نوم دی
۱۲۸	کړېدل	گرځېدل، طواف
۱۲۹	ګانېل	د زېوراتو بندول
۱۳۰	ګوانېل	تهدیدول
۱۳۱	ګروهه	عقیده
۱۳۲	لته	سیمه
۱۳۳	لژند	ککړ
۱۳۴	لور	پېرزوینه
۱۳۵	لونل	شیندل، پاشل
۱۳۶	لرغونی	پخوانی
۱۳۷	لرمل	مازیګر
۱۳۸	لمانځنه	ستاینه
۱۳۹	لتار	خراب
۱۴۰	ملونه	ملګري
۱۴۱	مراندې	تنابونه، د زړه رګونه
۱۴۲	مېشت	پراته، ساکن

۱۴۳	میرخی	دښمن
۱۴۴	من	اراده
۱۴۵	مخسور	برياليټوب
۱۴۶	ملا	ملګرتيا
۱۴۷	مواس	ساتونکی
۱۴۸	منښت	قبلول
۱۴۹	نېز	سېلاب
۱۵۰	نېزوی	خاشي، خس
۱۵۱	نمنځ	احترام، ستاينه
۱۵۲	ناره	د شعريو ډول دی
۱۵۳	نمنځي چار	عابد، زاهد
۱۵۴	نمرې	جامې
۱۵۵	نست	نابود
۱۵۶	نغورېده شي	واورېدل شي
۱۵۷	نومړې	نوموړی
۱۵۸	نمزدک	جومات
۱۵۹	نتلی	غمجن
۱۶۰	ویرژلی	غمخپلی
۱۶۱	ویارنه	فخريه
۱۶۲	ودنه	روزنه، پرمختګ
۱۶۳	ویرمن	غمجن
۱۶۴	ورنګن	ورانګې لرونکی

۱۲۵	خلم	خلمېرم، برېښم
۱۲۶	ورمونه	نصیحتونه
۱۲۷	هېښېږي	حیرانېږي
۱۲۸	هسک	اسمان
۱۲۹	یرغالم	یرغل کوم
۱۷۰	یون	حرکت
۱۷۱	یادي	یادول

د ځینو سیمو موقعیت

ګڼه	د سیمې نوم	موقعیت
۱	اتغر	د کلات په جنوب ختیځ کې یوه سیمه ده
۲	ارغستان	د کندهار په جنوب ختیځ کې یوه سیمه ده
۳	اولان	د شاه جوی په شمالي برخو کې یوه سیمه ده
۴	بغین	د غور او زمیند او په منځ کې پرته سیمه
۵	پښین	په بلوچستان کې یوه سیمه ده
۶	تازی	د کلات په شمال ختیځ کې یوه سیمه ده
۷	توبه	د کندهار په جنوب ختیځ کې پرته سیمه ده
۸	جروم	د کندهار له جنوب لویديځ نه تر سیستان پورې سیمه
۹	جلدک	د کندهار په شمال ختیځ کې پرته سیمه
۱۰	داور	هلمند ته نږدې یوه سیمه ده
۱۱	دیبیل	کراچۍ ته نږدې یو ښار دی

۱۲	دیراوت	د کندهار په شمال شرق کې یوه سیمه ده
۱۳	ږوب	د سلیمان د غره په شمالي لمنو کې پرته سیمه
۱۴	سور غر	د شاه جوی او اولان ترمنځ غردی
۱۵	غرج	د هرات له شماله تر امو پورې
۱۶	غندان	د کلات او شاه جوی ترمنځ غردی
۱۷	قصدار	په بلوچستان کې یو ښار دی
۱۸	کسي غر	د سلیمان غر
۱۹	مرغه	د کندهار په جنوب ختیځ کې پرته ده
۲۰	وازه خوا	د غزني په جنوب ختیځ کې یوه دښته ده

یادونه: دا لغتونه اکثره د همغو شاعرانو په شعرونو کې راغلي چې پټې خزانې معرفي کړي او د کلام بېلگې یې خوندي کړي دي.

رونا - د پښتو خانگي د لومړي ټولگي محصله

د قصيدې پېژندنه او د شيخ اسعد سوري قصيده

د قصيدې لغوي مانا قصد او اراده ده او په ادبي اصطلاح کې هغه شعري فورم يا کالبدی چې تر يوې مطلع لاندې ويل کېږي، د بيتونو شمېر يې له (۱۵) څخه تر (۷۰-۸۰) پورې او ان تر (۲۰۰) بيتونو پورې رسېدلای شي. ځينې قصيدې دوه او يا تر هغې زياتې مطلعې هم لري. هره قصيده مطلع، مقطع، تغزل او تشبيب لري.

د شيخ اسعد سوري پېژندنه:

د پښتو تر ټولو پخوانۍ لاسته راغلې قصيده د اسلامي دوران د پنځمې پېړۍ په اوایلو پورې اړه لري او هغه پخوانی شاعر چې د پښتو پخوانۍ لاسته راغلې قصيده يې ويلې ده، شيخ اسعد سوري دی. د شيخ اسعد سوري قصيده د تاريخ سوري مولف راوړې ده او له دې کتاب څخه شيخ کټه متي زي په لرغوني پښتانه کې اخيستي ده او له لرغوني پښتانه څخه محمد هوتک په پټه خزانه کې خوندي کړې ده. شيخ اسعد سوري د محمد زوی و، په غور کې يې استوگنه درلوده او د غور د سوري شاهانو په دربار کې د عزت خاوند و.

شيخ اسعد د غور له سوري شاهانو څخه د امير محمد سوري معاصر و او د غور په اهنگرانو کې د دغه سوري پاچا په دربار کې اوسېده. شيخ اسعد د امير محمد سوري تر مړينې وروسته هم ډېر کلونه ژوندی و او پر (۴۲۵ هـ.ق) کال په (بغنين) کې وفات شو.

د شيخ اسعد سوري د قصيدې بنکلايز اړخ:

د شيخ اسعد سوري يوه پخه او په تول پوره، په هنري بنکلاوو سمبال قصيده زموږ په واک کې ده چې شاعر دا قصيده د غور د افغان سوري پاچا امير محمد سوري پر مړينه ويلې وه. په دې قصيده کې شاعر خپل غم نه ژاړي، بلکې د ملت، سوريانو او غوريانو غمونه ژاړي او هغه ملي زيانونه چې د محمد پر مړينه د هغه وخت سوريانو او غوريانو ته متوجه وو، هغه بيانوي.

ددې قصيدې ويل له ټولو ادابو سره برابر دي او له فني پلوه کومه نيمگړتيا نه په کې ليدل کېږي. د هنر، بنکلا، انځور جوړونې او د طبيعت د جمال د تصويرولو له پلوه دا قصيده په تول پوره او د هنر په گانه پسولل شوې ده، په دې قصيده کې سره له دې چې ځينې عربي او فارسي لغات هم په کې په څرگند ډول موندل کېږي، خو ځينې داسې پښتو لغتونه هم په کې شته چې اوس په عامه پښتو کې نه دي رواج او بنايي په ځينو غرنيو لهجو کې يې ځينې کلمات رواج وي. په دې قصيده کې ساده گي او رواني موجوده ده، دا قصيده موږ ته رابښي چې په پښتو ادب کې تقريباً تر دې دورې وړاندې هم شعر او نظم پاخه وو، د شيخ اسعد سوري قصيده د پښتو زاړه لغات معرفي کوي، له بل پلوه مرثيه ده. دا قصيده ټول (۴۴) بيته لري او (۱۱) خطابي بيتونه لري. په دې قصيده کې

شاعر په ټولو برخو کې هغه ټکي مراعات کړي چې د يوې ډېرې
بنکلي او د شور او جذبه لرونکې رثائيه قصيدې په لوازمو کې
شمېرل کېږي او د قصيدې وروستۍ برخه شاعر پر يوه داسې
اجتماعي او اخلاقي نتيجه بنا کوي، چې د پښتنو له ملي عنعناتو
سره سمون لري او د پينځمې هجري پېړۍ په پيل کې د غورد
سوري افغانانو د ملي احساساتو ښکارندويي کوي.
دا قصيده د پښتو ژبې لومړنۍ قصيده ده. د شيخ اسعد سوري په
قصيدې کې د بديع او بيان له صنعتونو نه په ښکلي ډول کار
اخيستل شوی دی، لکه:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زموږ هر گل چې خاندې په بهار
د کوکار او خاندې کلمې د تضاد صنعت پورې اړه لري.
تضاد يا طباق:

هغه صنعت دی چې شاعر خپل شعر کې دوه مقابل او متضاد
لفظونه راوړي.
دويم بيت:

هر غټول چې په بيديا غوړېده وکا
ريژوي يې پانې کاندې تار په تار
د غوړېده او رېژوي کلمې د تضاد صنعت لري.
دريم بيت:

ډېر مخونه د فلک خپېره شنه کا
ډېر سرونه کا تر خاورو لاندې زار

دا بیت د تشبیهې صنعت لري. د زمانې گردش د فلک له خپېرې
سره تشبیهې شوی دی.

تشبیهې: د تشبیهې لغوي مانا د دوو شیانو په یوه مانا کې ګډون
دی او په ادبي اصطلاح کې د دوو شیانو له یو بل سره هم رنګه یا یو
ډول کول دي، خو په دې شرط چې دا هم رنګه یا هم مثله کول
ادعایې وي نه رښتینې.
خلورم بیت:

د واکمن له سره خول پرېباسي مې سي
د بېوزلو وینې توی کاندې خونخوار
د واکمن او بېوزلو کلمې د تضاد صنعت لري.
پینځم بیت:

چې له برمه یې زمري رپي څنګلو کې
له اوکوبه یې ډاري تیرو جبار
برمه او اوکوبه دوه مترادفې کلمې دي.
مترادفې کلمې: هغو ته ویل کېږي چې په لیکلو کې سره توپیر
لري او په مانا کې یو شان وي.
اتم بیت:

په یوه گردښت یې پرېباسي له برمه
نه یې غشی نه لیندی وي نه یې سپار
په دې بیت کې د مراعات النظیر صنعت موجود دی. د غشي،
لیندی او سپار په کلماتو کې.

مراعات النظير يا تناسب: هغه صفت ته ويل کېږي چې شاعر
په خپل کلام کې داسې کلمې راوړي چې يو له بله تناسب ولري، نو
ځکه دغه صنعت ته تناسب هم وايي.
نهم بيت:

څه تېرى څه ظلم کاندې اى فلکه
ستا له لاس ندى هېڅ گل بې له خار
د گل او خار کلمې د تضاد صنعت لري.
لسم بيت:

په ويرژلو لور نه کړي په زړه کراپه
پر نټليو او روې د غم ناتار
د ويرژلو او لور کلمې د تضاد صنعت لري او کراپه کلمه پخوانۍ.
پښتو کلمه ده چې اوس زياته نه کارېږي.
دولسم بيت:

له تېريو دې اوښې څاڅي له ورېځو
چينې ژاړي په ورې ورې ستا له شنار
د اوښې او ژاړي کلمې د استعارې صنعت لري.
استعاره: لغوي معنا يې په سوال او امانت، رعايت يا په پور څه
شي غوښتلو ته وايي او استعاره په اصطلاح کې يوه کلمه په غير
حقيقي مانا استعمالول دي او د حقيقي او مجازي مانا ترمنځ
علاقه مشابهت او ورته والی دی.
استعاره څلور رکنونه لري: مستعار، مستعار له، مستعار منه او
وجه جامع.

ديار لسم بيت:

نه به لاس واخلي له خوره نه به لوري
نه به ملا کړې له بېوزلو له ترار
د زوره او لوري کلمې د تضاد صنعت لري.
پنځلسم بيت:

نه به وصل کړې مين له بل مينه
نه به درملې تپونه د افکار
د مين او مينه کلمې د مډيل زاید تجنیس لري.
مزیل زاید تجنیس: که د متجانسو کلمو د پای توری زیات او
کم وي، مډیل زاید تجنیس بلل کېږي.
اوولسم بيت:

کله غوڅې کاندې مراندې د زړگيو
کله تېر باسي وگړي هوبنيار
د دې بيت صنعت استعاره دی. د مراندې کلمه د استعارې په ډول
استعمال شوې ده.
شپږ ويشتم بيت:

تر نړۍ يې غوره خاورې هديره کا
د زمريو په بېړيو کله وي خوار
په دې بيت کې له تشبيه صنعت څخه کار اخيستل شوی دی.
اوويشتم بيت:

په دې وير د غور وگړي تورنمري سول
په دې وير رڼا تياره سوله د ښار
د رڼا او تياره کلمې د تضاد صنعت لري.

اته ویشتم بیت:

گوره څاڅي رڼې اوښې له دې غرونو
دا کرونگی ساندې لي په شورهار
دا بیت د حسن التعلیل صنعت پورې اړه لري. رڼې اوښې او ساندې
په کلمو کې.
حسن التعلیل: د یوه وصف لپاره د یوه ناحیقي مگر لطیف او
مناسب سبب راوړلو ته حسن التعلیل وایي.
نهه ویشتم بیت:

نه هغه زرغا د غرونو د بېدیا ده
نه د زرکیو په مسا دی کتھار
د مسا دی کلمه د استعارې صنعت لري.
د پرشم بیت:

نه غټول بیا زرغونېږي په لښونو
نه بامي بیا مسیده کا په کهسار
د مسیده کلمه د استعارې صنعت لري.
دوه د پرشم بیت:

د پسرلي اوره تودې اوښې تویینه
مرغلرې به نسیان نه کړي نثار
دا بیت د استعارې صنعت لري. د تودې اوښې په کلمه کې.
څلور د پرشم بیت:

نه ښکارېږي هغه سور د سور په لتو
نه ځلېږي هغه لمر پر دې دیار

دا بیت تجنیس صنعت لري، له لومړي سور څخه مراد امير محمد
سوري دی او له دویم سور څخه مراد سوريانو قبيله ده.

تجنیس: د تجنیس لغوي مانا همجنس کول دي او په اصطلاح
کې که چېرې په یو بیت یا یوه نیم بيتي کې دوه یا زیاتې کلمې
داسې راشي چې په لیک او لوست کې سره یو شی او یا څه سره
ورته وي او ماناوې یې سره جلا وي.
شپږ دېرشم بیت:

هغه غور په ویر ناتار د واکمن کنبوت
هغه غور سو د جاندم غوندي سور اړ
دا بیت د مرسل تشبې صنعت پورې اړه لري.
اوه دېرشم بیت:

لاس دې مات سه ای فلکه چې دې وکا
محمد غوندي زمري د مړینې ښکار
دا بیت د استعارې صنعت پورې اړه لري.
څلوېښتم بیت:

چې زمري غوندي اوکمن ځي له جهان
چې څوک نه کړي په نړۍ باندې قرار
دا بیت د تشبې صنعت لري.
یو څلوېښتم بیت:

سخ په تا ای محمد د غور لمړوي
په نړۍ به نه وي ستا د عدل سار
دا بیت هم د تشبې صنعت لري، چې امير محمد سوري له لمر سره
تشبې شوی دی.

مسعوده نیازی- د پښتو خانګې د لومړي ټولګي محصله

په لرغونو ادبیاتو کې ساقي نامه

د ساقي نامې تعريف: ساقي نامه د شعر معنوي ډول دی، ساقي نامه فورمونه نه دي، بلکې محتوايي شکل لري چې دا ډول اشعار د مشنوي په متقارب بحر کې ويل کېږي او د خمريه اشعارو په فروعاتو کې شامل دي. په ساقي نامو کې به د شعراوو مطلب دا و چې

دوی به له ساقي څخه د ميوه يله کوله. د ساقي، جام، صراحي او ميوه صفات به يې بيانول. د دنيا بې وفايي او د يو څو ورځو ژوندون په خوښۍ تېرول او د بزم تودول د ساقي نامو عمومي مضمون و.

دې ډول اشعارو په عربو کې له پخوا څخه رواج درلود، بيا عجمي شاعرانو دغه ډول اشعار وويل او په همدې تقليدي ډول په پارسي شاعري کې د خمريه اشعارو ويل پيل شول او ددغو ژبو د ادبياتو تر تاثير لاندې په پښتو شاعري کې هم ساقي نامه ويل پيل شول.

د پښتو په لرغونو ادبياتو کې لومړی نفر چې ساقي نامه يې ليکلې وه، (زرغون خان نورزی) دی. زرغون خان نورزی اصلاً د نوزاد و او د قوم مشري يې کوله، په دغو وختونو کې د ماورالنهر شيباني خان پرهرات او سيستان هجوم وکړ، نو زرغون خان د وطن له

مدافعينو څخه گڼل کېده او د متهاجمينو پر وړاندې يې سختې جگړې کړې وې.

داسې معلومېږي چې زرغون خان نورزی يو ملي قايد او د وطن ازاديخواه مدافع او جنگيالی سړی و، سربېره پر دې د علم خاوند هم و او د علم او ادب په ميدان کې پوخ او نوميالی شاعر تېر شوی دی.

نورزی د پښتو ژبې ښه شاعر او د دېوان خاوند دی، چې دده دېوان په کجران کې پر (۹۱۲ هـ.ق) کال له ملا ايوب تيمني سره موجود و او پر دغه کال چې دولت محمد کاکړ هرات ته تللی و، هلته يې دا دېوان کتلی و چې (۳۰۰) پاڼې يې درلودې.

زرغون خان نورزی ډېر عمر ژوندی و او د ډېر سپين ږيرتوب پر وخت پر (۹۲۱ هـ.ق) کال په هرات کې وفات شوی دی.

د زرغون خان نورزي ساقي نامه ټول (۳۹) بيته لري چې زه يې دلته د څو بيتونو يادونه کوم:

ساقي نامه

ساقی پاڅه پیا له راکړه	مرور یار مې پخلا کړه
اوبه تویې په لمبو کړه	اور مې مړ په دې اوبو کړه
پسرلی سو غونچه گل کا	زلفې تاوې د سنبل کا
بلبلان شور و فغان کا	کړېدن په گلستان کا
زاهد وځي صومعې څخه	شراب پیري میخانې څخه
هر سړی په میو مست دی	دې بهار کې گلپرست دی
په راغو کې سړې لمبې دي	د غټولو تنډارې دي
جهان ټول سور او زرغون سو	وچ راغه ښکلی گلگون سو

سړي ټول شور و شعب کا یارانې کاندې طلب کا
بهار وخت د یارانې دی بڼه موسم د پیمانې دی
نوساقي پاڅه بهار دی نن ژوندون سبا رفتار دی

ددې ساقي نامې له مطالعې څخه داسې معلومېږي، چې زرغون
خان نوروزی د لوړې کچې شاعر و او د ده مثنوي لوړه هنري تومنه
لري چې د پښتوپه ډېرو اوچتو مثنویو کې شمېرل کېږي.

اخځونه

- ۱- حبیبی، عبدالحی (پوهاند)، د پښتو ادبیاتو تاریخ، دویم ټوک،
دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۵ ل کال.
- ۲- هېواد مل، زلمی، د پښتو ادبیاتو تاریخ لرغونې او منځنۍ
دوره، لومړی ټوک، دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۷۹ ل کال.

وسيله بيان-د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

پښتو لنډۍ او کاکړۍ

لنډۍ د پښتو د ولسي سندرو يوه ستره او مهمه برخه ده او د خلکو په سندرو کې ځانگړی جوړښت او لار لري. لنډۍ د انسان د غوټه شويو فريادونو ريښو ته ځان رسوي. لنډۍ له سترو زړونو څخه راوتلي چې نمونه يې هم ستره ده.

لنډۍ د عشقونو او رنځونو ژبه ده او په تورو شپو کې سندري بولي، په گلانو کې ځاندي، په غوټيو کې سپرېږي او د دښتو له بادونو سره ناڅي او ژاري.

د پښتو لنډيو اغېز او تاثير دومره زيات دی چې په نورو شعرونو کې ډېر کم پيدا کېږي، په تېره بيا هغه وخت چې پښتانه زلميان او پښتنې پېغلې او يا پښتانه شپانه په دنگو دنگو غرونو کې گرځي او دغه لنډۍ په خوږو خوږو او ازونو او طبيعي شوق او ذوق سره وايي، نو اورېدونکي ته ښکارېږي چې د خلکو د سندرو اوډل څومره خوند لري او د شعر په نړۍ کې څومره د قدر وړ دي. لنډۍ په پښتو شاعري کې تر ټولو کوچنۍ شعري فورم دی، خو د مانا د ځواک او لېږد له پلوه نه يوازې په پښتو شاعري، بلکې په نړيواله شاعري کې يې ساری ليدل شوی نه دی. لنډۍ هغه ځانگړی دايروي سر تړلی (سربسته) زنځير دی چې هېڅ سر يې په بلې لنډۍ

پورې تړل شوی نه دی، یانې هره لنډۍ پر لومړۍ مسرې پیل او پر دویمه مسرې پای ته رسېږي چې په دې ترتیب یو مستقل او ځانګړی مطلب په لنډ ډول په کې ځای شوی او تمام شوی وي. د لنډۍ کمال په دې کې دی چې مجموعاً په (۲۲) څپو یا دوو مسرو کې دروند مانيز بار او ښکلا لېږدوي، د لنډۍ لومړۍ مسره (۹) او دویمه مسره یې (۱۳) څپې لري، لکه:

لومړۍ مسره

چې	د	خا	لو	لښ	ک	رې	را	غلې
----	---	----	----	----	---	----	----	-----

دویمه مسره

زه	به	گو	مل	ته	د	خپل	یار	دي	دن	ته	خ	مه
----	----	----	----	----	---	-----	-----	----	----	----	---	----

لنډۍ عموماً قافیه نه لري، خو د دویمې مسرې په پای کې یوه اهنګینه کلمه لري چې د لنډۍ ټول اهنګ بشپړوي. هره لنډۍ باید د زور (ه) په واول یا غږن اواز پایته رسېدلې وي او که په پای کې دا زور (ه) رانه شي نو اهنګ یې نیمګړی پاتې کېږي. همدارنګه د لنډۍ په پای کې ځینې حروف او کلمې د اواز اوږدېدو لپاره او یا ځینې ردیفونه لکه (مه، ونه، دینه، مینه، وینه) هم راځي، لکه هغه لنډۍ چې د (مه) په تورو پای ته رسېدلې وي.

ماته ګېدۍ ګلونه راوړه

زه د وربل دپاسه څپر جوړومه

هغه لنډۍ چې د پای توري یې (ونه) وي:

په لوړو غرو د خدای نظروي

پر سر یې واورې وروي چاپېر ګلونه

داسې لنډۍ چې په پای کې يې (مينه) راغلي وي:
خدای به په خپله مازیگر کړي

د چینارو سرو ته مه خپره مینه

هغه لنډۍ چې وروستی توری يې (وینه) وي:

د سپینو غاښو دې برېښنا شوه

چا ویل ډلۍ ده په تیرا يې وروینه

او دا هم هغه لنډۍ چې په پای کې يې (دینه) راغلي وي:

یا دې د زلفو خوشبویي ده

یا دې د عطرو په چینه لامبلي دینه

ځینې داسې لنډۍ هم شته چې د دواړو مسریو سېلابونه يې د لنډۍ
په قانون برابر وي، یانې لومړۍ مسره يې (۹) او دویمه يې (۱۳)
سېلابه وي، خو پای يې له پورتنۍ قاعدې او قانون سره سمون نه
خوري، یانې په پای کې يې (مه، ونه، دینه، مینه، وینه او نور) نه
وي راغلي چې دغه لنډۍ که څه هم بشپړ مطلب لري خو د لنډیو د
ویلو په ټولو طرزونو بڼه نه ویل کېږي، په ځانگړې توگه له اکثرو
سروکو سره د ویلو په وخت کې سکت په پیدا کوي او وزن له لاسه
ورکوي، خو دغه ډول لنډۍ ډېرې کمې دي، لکه:

د ازل برخې يې وېشلې

د چا يې بڼې کړې د چا شولې لوغرې

د زړه له سوزه به نارې کړم

په اوسپلي به د اسمان ستوري نینې کړم

لنډۍ له سروکو سره هم ویل کېږي او ډېر زوړ او په زړه پورې دود

دی، لکه:

لونگ کرمه که لو مې گډه کړو
یاره تا به راولمه لونگ کرمه
لاس به دې وترېم په زلفو
لونگ کرمه، په لونگین به دې وهم چې مړ دې کړمه
لونگ کرمه که لو مې گډه کړو
یاره تا به راولمه لونگ کرمه
همدارنگه د هرې لنډۍ د لومړۍ مسرې څلورمه او اتمه څپه او د
دویمې مسرې څلورمه، اتمه او دولسمه څپه خجنې وي، لکه:
غم دې راځي بې غمه نه یم
بې غمه خدای دی بنده تل په غم کې وینه
لنډۍ ته ورته د نورو ملتونو ولسي شعرونه لکه د دري ژبې
دوبیتې، د روسي ژبې چستوشکی او د اسپانیایي ژبې
(Cante,Jondo) زیاتره بې منظري اوازونه دي، په دې اوازونو کې د
انسان په تېره بیا د عاشق او رتل شوي انسان اوازونه راغبرگ شوي
دي. په دې شعرونو کې د منظري او تصویر جوړولو لور ته پاملرنه نه
کېږي، د هغو لپاره نه باران شته، نه ډلۍ، نه توده غرمه، نه شین
سحر، نه غرونه او نه بیابانونه.
لنډۍ لکه اسپانیایي (Cante,Jondo) مطلق بې منظري اوازونه نه
دي، بلکې کله کله د انسان په څېړلو کې له طبیعت او د هغه له
بنکلو منظرو څخه مرسته غواړي او د همدې موخې لپاره د منظري
په جوړولو لاس پورې کوي، خو په دې منظرو کې نه حل کېږي او
هغه د انسان د باطني غوښتنو او د نننیو شخړو د افهام د بشپړاوي
لپاره استعمالوي او بنکلي منونکي مجسمه دومره رابرسېره کوي

چې د لنډۍ اصلي موضوع (انسان) او د هغه د احساساتو بيان د شکلونو او منظرو تر جسته جار کړي او فرعي موضوع د اصلي مضمون ځای ونيسي.

همدارنگه د پنجاب (ماهيا) د تحقيق له پلوه تر ډېره حده له (لنډۍ) سره لگي دا دواړه صنفونه په يوه نيمه مسره کې پوره کېږي. په دواړو کې زيات د مينې اظهار او هم د دواړو موضوع له بنيادي پلوه يوه وي او دواړه اصناف په خپله په عوامو کې له پخوا څخه بې حده بنسټ لري. د دواړو د وينا طرز هم يو دی خو له دې سره سره په دواړو کې څه خبرې بېلې دي، لکه په پښتو لنډۍ کې همېشه يوه قافيه چلېږي، خو د پنجابي په ماهيا کې د قافيې هېڅ قيد نه شته، دويمه د لنډۍ په يوه نيمه مسره کې د لومړۍ نيمگړې مسرې د دويمې پوره مسرې سره تړون وي، خو په پنجابي ماهيا کې په عام ډول د لومړۍ نيمگړې مسرې له دويمې پوره سره هېڅ اړيکه نه شته. په هر حال د پنجابي ماهيا او پښتو لنډۍ د صنف له پلوه يو تړبله ورته دي، خو د لنډۍ د قدامت په اعتبار دا ويلاى شو چې پنجابي ژبې دا صنف له پښتو څخه اخيستی دی، نو ويلاى شو چې په کومه زمانه کې چې د پښتو د شاعرۍ ابتدا کېدل په هغه زمانه کې لاد پنجابي ژبې نوم او نښان نه و.

لنډۍ په پښتو کې په مختلفو نومونو يادېږي او په هر چاپېريال کې بېلابېل نومونه ورته ايښودل شوي دي، لکه: د کندهار او پکتيا پښتانه يې لنډۍ بولي، چې دا اصطلاح د اکثريت په توگه په دوی کې موجوده ده، دا تسميه ښايي په دې بنا وي چې لنډۍ خلک يو ډول لويشتکي مارت ته هم وايي او زياتره د پاروگرو تر اوډې لاندې نه

کېږي. بل دا چې د لنډ (کوتا) په مانا دی او لنډی د لنډ مغز دی چې
 مونث ته یې لنډی ویل کېږي او هم ددې ډول نظم لومړۍ مسره په
 سېلاب کې تر دویمې مسرې څلور سېلابه لنډه وي:
 قلم په لاس گوتې مې رېږدي

د عاشقۍ لنډی (مار) په زړه وهلی یمه

همدارنگه یوسفزي، پېښوریان او ځینې نور پښتانه مسره او تپه
 ورته وایي چې دا نومونه (اصطلاح) سره له دې چې په دوی کې
 مروج هم ده د هر ځای باسواده او تعلیم یافته پښتانه ورباندې
 پوهېږي، مسرې ځکه ورته وایي چې مسرې د یو شعر نیم بیتي ته
 وایي، لنډی ته هم پوره بیت نه ویل کېږي، ځکه پوره بیت هغه ته
 وایي چې دواړه مسرې یې سره برابرې وي، خو د لنډی لومړۍ
 مسره (۹) او دویمه یې (۱۳) سېلابه ده یانې د بیت له یوې مسرې
 سره تشبې شوې، نو ځکه ورته د مسرې نوم ایښودل شوی دی.
 پښتو لنډی لنډه او غېزناکه ده او د پښتو د لرغوني فولکلور په زړه
 پورې برخه ده. څرنگه چې د پښتو فولکلور زیاتره برخه د تنگ او
 جنگ پېښې دي او د پخوانیو جنگونو ښه وسله توره وه او بیا
 مصری توره چې د ډېر مشهورتیا له کبله یې د مصری تورې پرځای
 یوازې مصری بولي، نو پښتو لنډی چې تورې ته ورته خاصیت لري
 که توره یوازې څرگند تپ جوړولای شي نو لنډی هم تر تورې کمه نه
 ده، لنډی د پټو او څرگندو تپونو لامل کېدی شي.

زما په زړه دې پرهار وکړ

په تا دې وشي د مصری تورې وارونه

څرنگه چې لنډۍ د ولسي سندرو يوه په زړه پورې برخه ده، نو پښتانه هم ورته په زړه پورې اوازونه او طرزونه لري. اکثره وخت يې په لوړ، اوچت او اوږده اواز وايي چې په دغسې ويلو اړومرو اواز ټيټې، نو ټپ ورته وايي او هم دا چې لنډۍ د پټو او څرگندو ټپونو لامل کېدلای شي، نو له همدې کبله په ټپه نومول شوې ده او همدارنگه څنگه چې مور په ټپولو خپل ماشوم ويده کوي، د دغسې ټپو په واسطه ويونکي خپل درد بدلې زړه قراروي او ده ته تسلي او سکون وربښي. په کورنيو مجلسونو يا اتڼونو کې له ټپو ويلو سره لاسونه هم پر کول کېږي او له دغسې ټپ ټپ اواز سره چې کوم ساز پيدا کېږي هغه د ټپې له روح سره ډېر لوی تړون لري. بېلتون ټوپک شوراته ډک شو

ناڅاپه ټک شو په تندي يې وويشتمه

همدارنگه د وردگو، ننگرهار او د کابل شاوخوا پښتانه ټيکۍ ورته وايي څرنگه چې لنډۍ عموماً له ډېرو اوږدو پېښو، سوچونو، خيالونو او تصوراتو هغه د مقصد ټکۍ په لنډو ټکو کې څرگندوي نو له همدې امله په ټيکۍ نومول شوې ده.

ټيکۍ مې ډېرې ورته وکړې

په لاله الا الله يې ختمومه

ډېری پښتانه چې کله د لارې ملگری ورسره نه وي او يا يوازې کار کوي، نو ښه ملگری يې همدغه د پښتو لنډۍ ده، بيا نو له ځانه سره په ورو او ټيټ اواز لنډۍ وايي چې ځينې خلک يې غږانگې بولي. کله چې غم او اند پېښه ډېر زور پرې وکړي نو بيا د خپل غم

غلطولو لپاره يې په يوه خاص غمجن او ټيټ اواز ځان سره زمزمه کوي چې دې ډول ويلو ته يې غريبې وايي. ځينې پښتانه لنډيو ته سندرې او بدلې وايي خو سندرې او بدلې د لنډيو لپاره ځانگړی نوم نه شو بللی، ځکه چې دغه نومونه د پښتو د ټولو ولسي شعرونو لپاره استعمالېږي، نو يوازې د لنډۍ لپاره يې خاصولای نه شو.

لنډۍ زياتې د پښتنو مېرمنو د جذباتو اظهار دی او هم دوی ويلی دي، خو هر کله چې پښتنه مېرمن د خپلې حيا پرونی نه غورځوي په دې وجه دا ټولې ټپې د چا نوم ته نه شي منصوبېدلای دا په دې خاطر چې د ويونکي د زړه د کيفيت له تاثر او درده څوک خبر نه شي. د دوی پر خولو د پښتو مېرونه لگېدلي وي، د پېغور له وجې يې د داسې قسم د خيال اظهار سره خپل نوم تړل مناسب نه دي گڼلي. پښتنه مېرمن د نړۍ د ټولو مېرمنو په څېر د احساس، وجدان او ذوق مېرمن ده او د ښه، مناسب او نامناسب لپاره معيارونه او قضاوت لري، خو د فيوډالي او ماقبل فيوډالي شرايطو چوکاټ هغې ته ددې موقع نه ده ورکړې چې د خپل وجدان حکم او قضاوت د خپل ژوند په عمل کې څرگند او اغېزمن کړي، نو د خپلو لنډيو (ښځمنو لنډيو) يوه مهمه برخه د (نرينه سالارۍ) پر ضد او د ښځې د اوږده اسارت او بېواکۍ د بيان په باره کې وايي او په بېلابېلو مواردو کې ددې ناروا (سالارۍ) د افشا کولو او رسوا کولو لپاره خاص اصطلاحات او سمبولونه استعمالوي او په دې وسيله د ازادۍ او ځانواکۍ پر لوري د خپلې تندې او تلوسې افاده ښيي. ددغو مصطلحاتو له جملې څخه يو هم د (موزي) او

(موزيگي) کلمات دي، دا سمبولونه په لنډيو کې د بې غيړت، نامرد، ډارن، بې پښتو، بې وجدان، بې انصاف، دسيسه کار او شيطان نرينه په مانا استعمالېږي او زياتره په بنځمنو لنډيو کې د استعمال موارد لري او په هغو بنځمنو لنډيو کې چې د (موزي) او (موزيگي) پر ضد ويل شوي دي د محکومې او اسيرې پښتنې مېرمنې نهايي نفرت، بېزاري او حسد انعکاس مومي او په عمومي توگه د (پلارواکۍ) د ستم د پاتې شونو ضد انساني او د وحشيانه تتيجو خيړنه او ناپاکه خپره بڼي، لکه:

که مې نصيب د بدو نه وای

چېرې موزي چېرې د لگو صورتونه

همدارنگه د (ستي) د دور له احکامو سره سم به هره کونډه بنځه د خاوند له مړينې سره يوځای ژوندی، اور ته اچول کېده، په ځينو نورو لرغونو مذهبونو کې د مړي د سوځولو پرځای د خښولو عنعنه دود وه، هغوی به بنځه له خاوند سره ژوندی، گورت ته سپارله، دې عنعنو غالباً په هندي اريايي قبایلو او مشايرو کې زيات دوام کړی دی. د پښتو په عاميانه شعر په تېره بيا په لنډيو کې د (ستي) د لفظ او دود انعکاس او پراخ استعمال دا اټکل منځته راوړي چې د پښتنې بنځې لرغونې ميندې هم (ستي) شوې دي او ددې بشري ضد منسوخ درد رنج يې گاللی دی.

گودر دې ونيو تومتي شوم

په اور ستي وای تومتي مه وای مينه

د ستي کېدلو او ژوندی، بنځېدلو احکام يوازې او يوازې بنځې ته اړم وو او نرينه پر دې احکامو محکوم نه وو، خو په وروستيو پېړيو

کې د (ستي) کلمې له عاميانه ادبياتو نه خاصو ادبياتو ته لار کړې ده. د لنډيو اساسي مضمون انسان دی، لنډۍ له (انسان) څخه ځان نه بېلوي هغه موضوع چې لنډۍ له خپل اصلي مضمون (انسان) نه بېلوي، لنډۍ هغه یسته غورځوي او نه يې زغمي. لنډۍ يوازې د انسان د غمونو، ناهيليو، بارانونو او برېښناوو نړۍ ته پاملرنه کوي، انسان تصويروي او د هغه د هيچان توپانونه، د هغه د اوښکو بارانونه د هغه د قهر او غوسې تندرونه او د هغه د صبر او زغم سمندرونه ښکاروي، نو له همدې امله لنډۍ د انسان د احساساتو، عواطفو، دردونو، رنځونو او انگېرنو ډېره عالي او دقيقه درجه بندي کړې ده او هغه يې د ډېر خواږه او ظريف بيان په موسيقۍ کې بيان کړي دي، په لنډۍ کې د محروم انسان غم د اوښکو د ناپايه سين مساپر دی، داسې غم چې د انسان د غريزې ښکلا او دده د ازادۍ پر خلاف پر ده باندې تپل شوې دي اوښکې د همدې اوږده او ناپايه غمونو د اسانولو او حلولو په خاطر د لنډيو څپو ته ځان سپاري او په دې توگه د پېړيو په اوږدو مزلونو کې د ځپل شويو او رتل شويو انسانانو د ژوند تراژيدي له لومړيو څخه وروستيو ته او له پېړيو نه پېړيو ته رسېږي.

زما د زړه ناپايه غمه

اور دې چې هر څو پټوم لوگۍ دې ځينه

لنډۍ د اهنګ يا غږ د هر ډول وزن تابع وي، په هر ډول چې يې اړوې اړول کېږي. غالباً د پښتونخوا په هر گوټ او په هره قبيله کې بېلابېل اهنګ او وزن لري، لکه تيرايي، شلگري، گرم سيري، پېښوري، کندهاري، وردگي او داسې نور او هم په مختلفو سيمو

کې دا په بېلابېلو طرزونو ویل کېږي چې تقریباً شاوخوا (۵۰) طرزونه لري، لکه: (یکه زار)، (یا قربان)، (راځه راځه) او داسې نور، د لومړۍ مسرې د لنډوالي د دویمې مسرې له اوږدوالي سره د برابرولو لپاره ویل کېږي او دا یې یو قسم د پېژندنې لار هم ده. په لنډیو کې (باد) شخصیت پیدا کوي داسې شخصیت چې کولای شي اوږدې لارې په لنډ وخت کې پرې کړي، هغه کولای شي د گلونو وږمې او د لونگو خوشبویی د نړۍ یوې برخې ته ولېږدوي او یا دا چې له هر ځایه هر ځای ته، له هرې خوا خڅه هرې خواته د غرونو، بیابان، سین، سمندر، صحرا د لوړو څوکو له لوري زموږ خواته او زموږ د کلیو کېږدو، کروندو خواته تلای او راتلای شي هغه نه ستومانه کېدونکي وزرونه لري، د مینې او رفا استازی دی او د هر چا محرم گڼل کېږي، له هغه نه هېڅوک خپل راز نه پټوي او هر څوک رښتیا ورته وایي له همدې کبله (باد) په ولسي ادب کې د انسان د ټولو اسرارو عشقونو، غمونو او خوښیو شریک او شاهد دی.

یو وارې بیا په دې لار راشه

د سهار باده غرمې مړاوي کړل گلونه

همدارنگه د تورو شپو او بې خراغه کېږدو او جونگرو شاعران تر هر چا د سپوږمۍ او ستورو د رڼا او ځلا په ژبه ښه پوهېږي، نو له همدې امله په عاشقانه لنډیو کې سپوږمۍ هم د باد په څېر ژوند پیدا کوي او د لنډیو د بې نومه شاعرانو د عواطفو نړۍ ته لار باسي او د عواطفو لطیفو انځورگريو په افاده او شکل موندلو کې مرسته کوي.

زما او ستا ترمنځ شول غرونه

سپینې سپوږمۍ ته سلام کړه سلام به کړمه
د لنډیو د زېږېدو او مرګ د چټکتیا او پراختیا اندازه د ټولنې د
اجتماعي اقتصادي بدلون په سرعت او وسعت پورې اړه لري؛ هر
څومره چې اجتماعي اقتصادي وده ګړندی او انقلابي وي
هماغومره د نویو لنډیو د راپیدا کېدو او د زړو لنډیو مرګ او یا
بدلون هم ګړندی کېږي، خو ددې خبرې مانا دا نه ده چې لنډۍ په
مشخص تاریخي فورماسیون کې په یوه میزان او بې بدلونه پاتې
کېږي، البته دا یوه اصلي او قانونمنده خبره ده چې کله یو
اجتماعي اقتصادي فورماسیون بل اجتماعي اقتصادي
فورماسیون ته ځای پرېږدي، د ټولنې په روبنایي قلمرو کې د ژورو
انقلابي بدلونونو او غیراتو لپاره زمینه برابروي، خو دا حتمي نه
ده چې په اجتماعي سیمه کې دې ټول تغیرات حتی سطحي او
جزیي تغیرات یوازې او یوازې هغه وخت منځته راشي چې یوه
تاریخي مرحله بلې تاریخي مرحلې ته ځای پرېږدي. د فولکلور د
ټولو برخو په ځانګړې توګه لنډیو په دې مشخص دوران کې د
رازېږېدو له وخته بیا ترننه پورې د یو روبنایي تابع جز په توګه پرله
پسې تغیر موندلی دی. په دې مشخص فورماسیون کې ډېرې لنډۍ
هست شوي او ډېرې نشت شوي دي، نوي مضمونونه لنډیو ته
نتوتې او ډېر زار په اصطلاحات او لغات او ژبني علایم له لنډیو څخه
لویدلي او پر دې سربېره هغه لنډۍ چې مدلول بهایي له منځه تللي
او یا د خلکو له نظره لوېدلې دي په خپله هم هېرې شوي او مړې
شوې دي. په دې جریان کې د ځینو لنډیو د ساقطېدو پروسه اوږده

شوي او تر قطعي مرگ پورې يې اوږده لازه وهلې ده. په همدې
رديف کې په قوي احتمال هغه لنډۍ شاملې دي چې د لنډيو
هستوونکو او يا د غاړو ايجادگر اخلافو د هغو په لومړۍ يا دويمه
فقره کې تغير راوستی دی او د اصلي لنډۍ يوه مهمه برخه يې
غورځولې ده، لکه:

زما د زړه صدف دې مات کړ

ځکه مې وينې په سينه وهي موجه

زما د زړه صدف دې مات کړ

زه به تر سترگو مرغلي تويومه

په دې دوو لنډيو کې چې واحده لومړۍ مسره لري يوه خامخا تر
بلې مخکې ويل شوې ده او د دويمې لنډۍ خپله لومړۍ مسره له
هغه نه اقتباس کړې ده، دا احتمال ډېر کمزوری دی چې دواړه
لنډۍ دې د ويلو شاعرانو په عين وخت کې ويلي وي او که چېرې
دغه مهال فرض ددې دوو لنډيو په باره کې ومانو، نو دغه دوه لنډۍ
خو په خپله نوع کې يوازېنۍ دوه جوړه شوې لنډۍ نه دي، بلکې
داسې لنډۍ ډېرې دي چې دوه دوه، درې درې او حتی څلور يا تر
هغو زياتې په لومړۍ يا دويمه فقره کې سره يو دي. پر يادو شويو
مثالونو سربېره داسې لنډۍ هم شته چې په دويمه مسرې کې سره
يو شوي دي، لکه:

سترگې دې دواړه رانږدې کړه

چې په ژړا شي مرغلي تويينه

تر خماری سترگو دې جار شم
چې په ژړا شي مرغلي تويينه
عالمه سترگو ته يې گورئ
چې په ژړا شي مرغلي تويينه

له دې مثالونو څنې معلومېږي چې دا يو تصادفي شاعرانه توار د نه دی، بلکې ددې راوړل شويو فقرو مانا داده چې د هر مثال او هرې نمونې په لنډيو کې يوه لنډۍ تر نورو پخوا ويل شوې ده او دويمه، درېيمه، څلورمه او نورې لنډۍ وروسته راپيدا شوي دي. د وروستيو لنډيو شاعرانو د لنډۍ لومړۍ برخه راخيستې ده او د لنډۍ دويمه برخه يې حذف کړې او په خپله يې له خپل ذوق او غوښتنې سره سمه هست کړې او وراچولې ده. ددې تصرف لپاره ډېر علتونه اټکل کېدی شي، مثلاً د لنډيو هستوونکو د ذوق توپير، د ټولنيز موقف توپير، د دردونو او اجتماعي کورونو توپير، د زمان توپير، د عمومي ټولنيز انکشاف توپير، د کلي او کېږدۍ، فقر او رفاه او د طبيعي چاپېريال توپير او داسې نور ددې سبب شوي چې د لنډيو په دويمه مسره کې لاس ووهل شي او ددې منل شوي علمي اصل پر بنا چې انسان د خپل مادي چاپېريال مخلوق او د هغو طبيعي او اجتماعي مظاهرو بيانوونکی دی چې دی يې راچاپېر کړی دی په پخوانۍ لنډۍ کې لاس وهي او هغه د خپلې مشاهدې او تجربې او روحي غوښتنو د بيان چوپړ ته راکاږي، کله کله د لنډيو په فقرو کې توپير او بدلون د محلي او قبایلي يا داسې

نورو توپيرونو او ملحوظاتو په رعايت منځته راځي او قانوني عمق
نه لري، لکه په دغو لنډيو کې:

يار مې د خوست زه د تيرا يم

خدايه خوست وران کړې چې جوړه تيرا له ځونه

او يا:

يار مې د کوټ زه د تيرا يم

خدايه کوټ وران کړې چې جوړه تيرا له ځونه

په دې لنډيو کې (خوست) د (کوټ) ځای نيولی يا ددې برعکس،
خوپه دې راز تصرف کې د لنډيو د هستوونکو محلي تمايلات
داخل دي او د داسې ترميمونو په لړۍ کې ناسخ او منسوخ د نوي او
زاړه، د راتلونکي او تلونکي د تسلسل قانونيت نه شي مطالعه
کېدی. دا ډول لنډۍ ډېرې دي چې خلکو د اصلي لنډۍ په اعلامو
او نومونو د خپلو محلي تمايلاتو پر بنا بدلون راوستی دی او ددغه
راز بدلون د لنډيو د مرگ او ترک کېدو په چاڼولو او حتمي کولو
کې اغېزه نه لري. ځينې داسې لنډۍ هم شته چې سره ورته مضمون
لري خو الفاظ او ترکيب يې توپير ښيي، يانې داسې توپير چې په
محلي قبایلي او ټولنيزو مشخصاتو پورې اړه نه لري، بلکې داسې
ښکاري چې دا توپيرونه د لنډيو د شاعرانو له ذوق، ادبي سليقې او
ذهني انگېرنو څخه راپيدا شوي او دا تغير او بدلون که څه هم د
بشپړې فقرې (مسرې) تر بدلون محدود او جزیي دی، خو د لنډيو د
تاريخي او نه درېدونکي تحول د پروسې يوه جلوه اټکل کېدی
شي، لکه:

نصیب تقدیر ته گناه نه شته

بخت چې کوټه شي تندى تل ډغرې خورینه

عالمه ماته گناه نه شته

بخت چې کوټه شي پاچاهان ډغرې خورینه

کاڅړۍ غاړې (کاڅړۍ):

کاڅړۍ غاړې چې کاڅړۍ لنډۍ يې هم بولي، د پښتو ولسي ادبياتو يو خوږ ډول دی، چې راز راز موضوعات (رزم او بزم) د پښتو ټولنيز، اقتصادي شرايط، کولتوري پابندي، ديني او عقیده يي مسايل، ساده ولسي افکار، ټوکې او ټکالي او د پښتني کولتور بېلابېل اړخونه، خويونه او رواجونه په خپله لنډه غېږه کې رانغاړي.

کاڅړۍ لنډۍ که څه هم له نامه څخه يې له کاڅړو سره تړلې معلومېږي، خو د ټولو پښتنو اصیل مال دی او په پښتو کې داسې قبيله نه شته چې د دې لنډيو په جوړولو کې يې لږه يا ډېره ونډه نه وي اخيستي، دغه ډول له نورو ټپو څخه يو جلا او بېل شی دی، چې لومړی وار کاڅړو نښلولي دي او ترننه به زيات و کم پنځوس زره کاڅړۍ لنډۍ جوړې شوې وي. کاڅړۍ لنډۍ له دوو مسرو څخه جوړې وي، چې کله کله يې د دواړو برخو سېلابونه سره برابر او کله کله توپير سره لري او د دواړو برخو وروستي توري يې سره يورنگ وي. هغه کاڅړۍ غاړې چې هره مسره يې اته اته سېلابه وي:

بنايستي که ستا رضا ده
ستا د قام بدی پر ما ده
د جوړښت د څرنگوالي له مانا دغه غاړې پر پنځه ډوله وېشلاى
شو:

۱- کړې غاړې: دا يې هغه ډول دی چې نه ردیف، نه قافیه او نه هم
د څپو برابروالی په کې مراعتېږي، لکه:
زه نړۍ پاتوله ځمه

د ډوب لوړې که دي ليار راکه
۲- هغه ډول غاړې دي چې د څپو شمېر يې برابر وي او ردیف هم
لري خو قافیه نه لري، لکه:

ازلي قلم مې خوار دی
سپينه ژوند مې په زوال دی
۳- هغه ډول غاړې دي چې د څپو شمېر يې برابر وي او قافیه هم
لري خو ردیف نه لري، لکه:

په اور دي ستي کورونه
خدای دې ژلگي کې لوی نذرونه
۴- هغه غاړې دي چې قافیه او ردیف دواړه لري او د څپو شمېر يې
هم سره برابر وي، لکه:

په ربه ارمان به مړه سو
که به گل په پښتانه سو
۵- ازادې غاړې دي چې پرته له وزن څخه، نه قافیه لري او نه هم
ردیف، لکه:

ترساره شمال دې جار شم
ترپي پورته خراسانه
بايد ووايو چې ولسي ادب ټاڪلي تاريخي بنسټ نه لري او د ژبې،
كلمو، رواجونو، انځورونو او يادولو څخه يې د وخت او لرغونتوب
بڼه اټكل كېږي. لكه موږ چې په لنډيو كې نمونې لرو.
كه د خالو لښكرې راغلې
زه به گومل ته د خپل يار ديدن ته ځمه
څنگه چې خالو د غزنوي محمود يو سر لښكر و او د گومل پر لاره
هند ته تلو راتلو او د خالو د لښكر پر يوه سرتېري مينه د خپل اشنا
د ديدن لپاره گومل ته ورتله، نو له دې څخه څرگندېږي چې دا
لنډۍ د غزنوي محمود په زمانه كې جوړه شوې ده. دغه ډول ولسي
ادب نور ژانرونه او كاكي غاړې هم په دې توگه پېژندل كېدلاي
شي، د بېلگې په توگه يوه غاړه:

ونه كېږېږي د منو
تېر شول ډيلي له براسو
دلته د ډيلي د كلمې په يادونه كې ډيلي ته د لوی اتل احمدشاه بابا
د تگ يادونه شوې ده، يانې دا غاړه هماغه مهال ويل شوې ده. په
كاكړيو غاړو كې د خبرو اترو او ډراماتيکو غاړو ترڅنگ كله كله د
يوې موضوع په اړه څو غاړې پرله پسې هم راځي لكه د كاكړو د يوه
اتل او د انگرېزانو په مقابل كې د تكړه جنگيالي شېرجان كيسه
چې د هر كاكړ تر غوږونو رسېدلې او تر خولې وتلې ده:
چې پاسنۍ تې خبراوي
شېرجان سگرېټ ولگاوي

شېرجان خوی د غازي وکئ

د کاکړو رنگ يې ښه کئ

د نورو پښتو ولسي شعري ژانرونو په څېر په کاکړيو غاړو کې هم د
ښځې ونډه ډېره ده، دا ځکه چې له يوې خوا په پښتني ټولنه کې
ښځې ډېرې محکومې او خوارې دي، له بلې خوا په کاکړيو نارو
کې د شاعر نوم ته د يادولو اړتيا نه شته.

مجبوري ده ناست يم

زړگۍ مې غوټ پرې کي ستا غم

له جانانه بېله سومه

لکه گل ورژېدمه

په عمومي ډول ددې ډول فورم هندسي جوړښت داسې دی:

يو ډول:

=a _____

=a _____

بل ډول:

a _____

a _____

اخځونه

۱- کوهار- د بوريوال کاکړو وېبلاگ.

۲- ستاسو نړۍ خپرونه- بي بي سي راډيو د صادق ژړک، غفور
لېوال او حبيب الله رفيع مرکه.

۳- د لنډيو په هکله د هارون حکيمي ليکنه.

۴- پښتو متون- د صابر خان خويشکي اثر.

۵- د پښتو ټپي- د سلمی شاهين اثر.

- ۲- پښتو لنډۍ- د سليمان لايق اثر.
- ۷- ښوونه- د علامه پوهاند استاد عبدالشکور رشاد اثر.
- ۸- د پښتو ځانتني ادب او موسيقي- د مرحوم غلام جيلاني جاللي اثر.
- ۹- د پښتو ادبياتو تاريخ- د سرمحقق زلمي هېوادملي اثر.
- ۱۰- د پښتو شعر هندسي جوړښت- د محمد اسماعيل يون اثر.
- يادونه: ما په خپله ليکنه کې د پورتنیو يادو اثارو مطالعه کړې، د هغو له بېلابېلو مخونو څخه مې مانا او مفهوم را اخيستی او بيا مې خپله ليکنه پر هماغو اساساتو درولې ده.

فرزانه نوري- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

په پښتو ادبياتو کې لومړنۍ ژباړه

په لومړۍ او دويمه اسلامي پېړۍ کې د پښتونخوا غربي خواوې او د غور ځمکې د پښتو ادب د پرمختگ او ودې زانگو وه او دغه سوري کورنۍ وه چې له دوی څخه د غور د شاهنشاهي مشهوره کورنۍ پيدا شوه او د پرمشهور شاهان او فاتحان لکه: سلطان

غياث الدين او معزالدين محمد او نور په کې راووتل او ددغې کورنۍ په وخت کې بيا غور د پښتو شعر او ادب ټاټوبی و، چې د دوی د دربار شاعران وروسته تاسې ته درپېژنو. له ټولو ادبي څېرو څخه داسې ښکاري چې د پښتو لومړني اثار هم په دغو سيمو پورې اړه لري. محمد هوتک په پټه خزانه کې ليکلي:

((په لرغوني پښتانه کې هسې حکايت کا شيخ کټه رحمه الله چې ابو محمد هاشم د هلمند په سروان کې پر (۲۲۳هـ.ق) زېږېدلی او په بست کې يې له علماوو او فقهاوو لوستنه وکړه او وروسته ولاړ په عراق کې يې په کلو کلو د لويو امامانو څخه سمع وکړه او ابن خلاد چې څرگند و په ابي العينا سره يې په بغداد کې عمرونه تېر کړل او له هغه يې د عربي بلاغت او اشعار ولوستل او په (۲۹۴هـ.ق) کې له عراقه بېرته راغی، درې کاله وروسته په بست کې وفات شو، نقل

کا: چې ابو محمد په عربي او فارسي او پښتو شعرونه ويل او هغه وخت چې دده استاد ابن خلاد پروند شو، نو ده به يې خدمت کاوه او د هغه څخه به يې خواږه شعرونه په ادب کې د عربو اورېدل.

ابو محمد له عربي څخه په پښتو د خپل استاد ډېر شعرونه هم را اړولي دي.) د لرغوني پښتانه اسناد دا بيان د ابو محمد هاشم علمي او ادبي ژوندون ښکاره کوي او داسې څرگندېږي چې د (۳۵۵هـ.ق) تر حدودو پورې د عربو مدنيت د عربي ژبې سلطه او د عربي ادابو او علومو اثر د پښتونخوا په اکثر وېشونو کې خپور شوی و او ددې ځمکې عربي خوا تر ډېره تر دغه اثر لاندې وه، که څه هم په دغه عصر کې د بري پښتونخوا خلکو د ال طاهر (۲۰۵-۲۵۹) تر بيرغ لاندې استقلال وموند او څه ناڅه د پارسي ژبې ادب هم په دغو زمانو کې ژوندی شو، خو عربي علمي، ادبي او درباري ژبه وه او پوهانو خپل آثار پر دغه ژبه ليکل. په خراسان کې د عربي ژبې ډېر ليکوال او پوهان وو، چې دوی د عربو د مدنيت او ادب په خپرولو کې ښه خدمتونه وکړل. مثلاً صالح بن عبدالرحمن سيستاني د حجاج بن يوسف په امر له (۸۱-۸۷)، دواوين او دفاتر له پارسي څخه عربي ته نقل کړل او ډېر علما پر عربي علومو بوخت شول، لکه ابو خالد وردان کابلي موسوم په (کنکر) چې د علي بن حسين (۴۶-۷۴هـ) له ملگرو څخه و او د حجاج له ظلمه مکې ته وتښتېده يا شاد بن برد د عباسي دربار پروند شاعر چې اصلاً د تخارستان او په (۱۲۷هـ.ق) کې وژل شوی دی. پټه خزانه چې وايي په کلو کلو د علم او ادب د زوکړې لپاره په بغداد کې مېشت و او د

عربو د ادب له هغه مشهوره استاذه يې استفاده کوله، کوم چې ابن خلاد نومېده او په ابی العینا معروف و.

ابو هاشم په سروان کې زېږېدلی او په بست کې يې ژوند تېراوه او هم هورې پر (۲۹۷ هـ.ق) کال مړ دی. د پټې خزانې له لیکه ښکاري چې دا سړی د پښتو ژبې لیکوال هم و او ده په پښتو یو کتاب کښلی و چې په هغه کې يې د عربو د اشعارو فصاحت او بلاغت بیان کړی و او نوم يې د (سالمو وږمه) و، متأسفانه چې دا کتاب اوس نه شته او د پښتو په منثور ادب کې چې د کوم لومړني کتاب نوم موږ ته معلوم دی، همدغه د (سالمو وږمه) ده چې د (نسیم ریگستاني) مانا لري او داسې ښکاري چې دا کتاب به له عربي څخه د پښتو له لومړنیو تالیفاتو څخه و.

د ابو هاشم اشعار:

ددې عالم او اديب سړي کوم شعر چې زموږ په لاس کې دی، د پټې خزانې په واسطه له (لرغوني پښتانه) څخه رانقل شوی دی، لکه دا کتاب چې تصریح کوي هاشم سرواني د درېیو ژبو شاعر و. هم يې په پښتو هم په عربي او فارسي اشعار ويل، خو دده عربي یا فارسي کوم شعر د پټې خزانې مولف نه دی رانقل کړی. که يې فارسي شعر زموږ په لاس کې وای، نو یقیناً به ددې ژبې له لومړنیو شاعرانو څخه هم وای. پټه خزانه لیکي: (ابن خلاد چې یو ظریف او اديب سړی و، په یوه شعر کې يې درهم ستایلی دی او ابو محمد هاشم دغه شعر داسې په پښتو را اړولی دی:

ژبه هم ښه وينا کاندې چې يې وينه
 د خاوند په لاس کې زړ او درهمونه
 ژبور ور لږه ورځي وينا يې اوري
 د درهم خاوندان تل وي په وياړونه
 درهم ژبه ده که څوک ژبور کېږي
 ده وسله که څوک په کاندې قتالونه
 که درهم يې ځينې ورک سي سي تتلی
 بې درهمو يې وي په خړو پېژندونه
 که بډای سونۍ وبولي خلک وايي
 دا وينا ده رښتيانۍ له رښتونه
 که پېوزلي ووايي رښتيا خبره
 نور ووايي دا خو سونۍ دی تېرونه
 هو درهم ښندي هر چا له لويه برخه
 د درهم د خاوند هر ځای پرتمونه.

دا اوه بيته چې زموږ لاس ته راغلي دي، په درېيمې هجري پېړۍ
 کې د پښتو ادب ډول، صبغه او رنگ رانښيي که موږ د عربو د ادبي
 تاريخ کتابونو ته رجوع وکړو، نو هلته د ابن خلاد ذکر هرو مرو
 گورو.

دا سړی د عربو مشهور اديب او ظريف سړی و، چې نوم يې محمد
 بن القاسم يا ابن خلاد بن ياسر بن سليمان او نيکه يې ابو عبدالله و.
 دی له لويو استادانو څخه روايت کوي او ډېر مشاهير لکه سولي او

ابن نجیح او احمد بن کامل دده ادبي شاگردان دي. پر (۱۹۱ هـ.ق)،
کال په اهواز کې وزېږېد او پر (۲۸۲ یا ۲۸۳)، په بغداد کې مړ شوی
دی. په ځوانۍ کې ږوند شوی و، د عربي ډېر پاخه اشعار لري او
ډېر حکامي اشعار او مضامين له ده رانقلېږي. سروان دهلمند د
غارې مشهور ښار و چې اوس يې ساروان کلا بولي او د هلمند پر
شرقي څنډه د يوه کلي په ډول شته. ابن حوقل وايي چې د سيستان
يو وړوکی ښار دی، مېوې، خرما او انگور لري.

نثار احمد - د پښتو خانگي د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغونو ادبياتو کې قصیده

سریزه:

دا موضوع (په پښتو لرغونو ادبياتو کې قصیده) د نورو موضوعگانو ترڅنګ د ګران استاد له خوا ماته د کورنۍ دندې په شکل راکړل شوې او ما هم د امکان تر بریده هڅه وکړه ترڅو په دې اړه معلومات راغونډ او بیا وروسته پرې خپله ارزونه وکړم. په دې هیله چې راټول شوي معلومات دقیق زما او زما په شان د نورو زده کړیالانو په ګټه وي.

قصیده چې په پښتو کې ورته بولله وايي یوه عربي کلمه ده، چې مانا یې قصد کړای شوې ده او قصیده هغه شعري فورم دی چې غزل ته ورته دی خو په دومره توپیر سره چې د غزل بیتونه کم او د قصیدې بیتونه بیا تر (۱۶-۱۷) څخه زیات او اخري حد یې معلوم نه دی. د قصیدې لومړی بیت مقفی او د نورو بیتونو لومړۍ مسره یې بې قافیې او دویمه مسره یې د مطلع قافیه تعقیبوي او د موضوع له پلوه په کې هر ډول موضوعات راغځول کېږي.

په پښتو لرغونو ادبياتو کې دوه داسې قصیدې چې یوه یې د پینځمې هجري پېړۍ او بله یې د شپږمې هجري پېړۍ په اوایلو کې ویل شوي تر دې دمه زموږ لاس ته راغلي دي. دغه قصیدې د تاریخ

سوري په حواله شيخ کټه په خپل (لرغوني پښتانه) او له هغه څخه محمد هوتک (پټې خزاني) ته نقل کړې چې اوس پرې د پښتو ادب چمن شين دی.

په دې قصيدو کې يوه د اسعد سوري قصيده ده چې په غور کې اوسېده او هلته يې د سوريانو د شاهي خاندان د پادشاهۍ په دوران کې ډېر عزت درلود. شيخ اسعد د محمد زوی چې وروسته بيا پر (۴۲۵هـ) کال په بغنين کې وفات شو، دغه قصيده د امير محمد سوري پر مړينه، چې د محمود غزنوي د لښکر له خوا بندي او وروسته بيا مړ شو ويل شوې او مرثيه يې بللای شو.

د ابن اثير په وينا دغه جنگ پر (۴۰۱هـ) په اهنگران کې واقع شوی و او شروع هم په داسې انداز کوي چې لومړی له فلک څخه شکايت کوي. د شيخ اسعد سوري دغه قصيده لومړی (۱۹) تمهيدی بيتونه لري او مطلع يې دا ډول ده:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار

زموږ لوي هر گل چې خاندې په بهار

شيخ اسعد وروسته بيا فلک مخاطب گرځوي او فلک ته دغه ډول خطاب کوي:

څه تېری څه ظلم کاندې ای فلکه

ستا له لاسه نه دی هېڅ گل بې له خار

په ويرژلو، لور نه کړې په زړه کراپه

پر نټليو او روې د غم ناتار

ددغو خطابي بيتونو شمېر ټول (۱۱) دی او تر دغو خطابي بيتونو وروسته شيخ اسعد په ډېر ماهرانه او استادانه ډول خپل اصلي

مطلب ته راځي چې هغه د امير محمد سوري پر مړينه ويرنه او ماتم
کول دي:

کله غورځوې واکمن له پلازونو
کله کېنوي په خاورو کې بادار
زموږ په زړونو دې نن بيا يو غشي وويشت
ودې ژوبلله په دې غشي هزار
شيخ اسعد په دغه قصيده کې د هغه وخت د سوريانو وضعیت چې
د خپل امير د مړينې له امله پر دوی راغلی و او دوی يې ډېر
ځورولي او کړولي وو، ډېر په لوړ او هنري انداز سره انځور کړی او
ترسيم کړی:

په دې وير د غور وگړي تور نمرې سول
په دې وير رڼا تياره سوله د ښار
گوره څاڅي رڼې او ښې له دې غرونو
دا کرونگی ساندې لي په شورهار
ددې علت داسې بيانوي:

دا په څه چې محمد ولاړ له نړۍ
په ويرنه يې سو غور ټول سوگوار
شاعر په ټوله قصيده کې په ټولو برخو کې هغه نکات په ډېر ښه
انداز سره مراعات کړي چې د يوې ښې قصيدې لپاره اړين دي.
شاعر په پای کې دغه قصيده په دعایه سره پای ته رسوي:
په جنت کې دې وتون زموږ واکمنه
هم په تا دې وي ډېر لور د غفار

تحليلي کتنه:

قصيده چې يو مشهور شرقي شعري فورم دی او پخوا ډېر مروج و او داسې نښې نښانې هم ليدل شوي چې دغه شعري فورم تر اسلام دمخه په اريايانو کې هم و او له عربي ادبياتو څخه فارسي ته را انتقال شوی دی.

د پښتو په لرغوني ادب کې شيخ اسعد سوري لومړنی سپی دی چې موږ ته معلوم دی، دده شعر د پارسي د همغه وخت د همعصرو شاعرانو له اثارو سره نږدېوالی، ادبي رابطه او قرابت لري.

دا خو ښکاره ده چې د (۴۰۰ هـ.ق) په حدودو کې پارسي ادب د ساماني شاهانو په دربارونو کې ډېر ښه روزل شوی و او بيا وروسته د سلطان محمود غزنوي پر وخت قصيده ويل خپل عروج او د اوج نقطې ته رسېدلي وو او پر دغه وخت دغه ادبي فن پوخ او بشپړ شو. پر دغه وخت د عنصري او فرخي او نورو پارسي ژبو شاعرانو له قصيدو سره که د شيخ اسعد قصيده پرتله شي نو دا په گوته کوي چې په هغه وخت کې ددې دوو مدنيتونو يانې غزني او غور ترمنځ ضرور اړيکي موجود وو، ځکه د قصيدې ويلو اثر او ادبي ميلان په غور کې هم ليدل کېږي.

دا قصيده ډېر خصوصيات لري چې ځينې يې دلته ذکر کوو:

- ۱- دا قصيده د پښتو له خپلو اوزانو سره ډېر فرق لري البته د وزن او عروضي کيفيت له پلوه او د فارسي اوږدو قصيدو ته ورته ده.
- ۲- دا چې د پارسي په قصيدو کې د گريز (اصلي مطلب ته گرځېدل) ځانگړنه موجوده ده. دا قصيده هم د امير محمد سوري د وير په

بیانولو سره خپل اصلي مطلب ته ګرځېدلي او په لومړي سر کې یې د فلک غندنه کړې ده.

۳- په دغه قصیده کې که څه هم ډېر عربي او پارسي لغات په کې شته خو له دې سره سره ډېر پخواني او متروک پښتو لغاتونه هم ډېر دي چې اوس له استعماله غورځېدلي او داسې څرګندوي چې په لرغوني دوره کې موږ په خپله ژبه کې ډېر لغات درلودل چې اوس مو له لاسه ورکړي او ځینې یې اوس هم د استعمال وړ دي.

۴- ددې قصیدې له سلاست، بلاغت او ادبي ښېګڼو څخه دا څرګندېږي چې اسعد سوري یو ډېر ښه مقتدر او زبردست شاعر و، چې د محمد د مرګ او پر هغه د خلکو د ماتم تصویر یې په ډېر ښه او لوړ هنري انداز ترسیم کړی او په ډېر ښه شان سره یې په قصیده کې ځای کړی دی.

۵- دا چې شیخ اسعد په دې مرثیه کې د امیر پر مړینه غم ښکاره کوي او د یو ډول ماتم څرګندونه کوي، خو ترڅنګ یې بیا د غور د هغې طبیعي ښکلا یادونه هم کوي چې غور یې لري او هغه طبیعت په دې غم کې د غور له خلکو سره شریک ګڼي چې غرونه یې سپینې او ښکې څڅوي او اېشارونه یې د غم او ماتم سندرې وایي او هغه زر کې چې د غور په شنو ورشوګانو کې به یې د خوشالۍ او نشاط نغمې ویلې هغه هم د امیر پر مړینه خپه او پر زړه سوې انځوروي او د غاټول د ګلونو د نه شنه کېدو خبره کوي. شیخ اسعد دغه ټول انځورونه په ډېر ماهرانه ډول انځوروي.

۶- دا چې هغه مهال به شاعرانو او قصیده سرایانو ډېر کوښښ کاوه چې د خپل ممدوح ډېره ستاینه وکړي او د خلکو په نظر د هغه

مقام ډېر لوړ وښيي، نو له رنگ رنگ مبالغو څخه به يې کار اخيست، چې کله کله به داسې هم کېدل چې د زيات افراط له وجې به يې ځينې کېدونکې کړنې د معجزو درجو ته رسولې خو شيخ اسعد سوري د خپلې ځيرکتيا او هوښيارۍ په وجه له دغه ډول بې ځايه مبالغو څخه ځان ژغورلی دی.

۷- شيخ اسعد سوري که څه هم د امير پر مړينه د خپگان څرگندونه کوي خو د پښتو له عنعنوي او کولتوري بريدۀ ځان نه اوباسي او د امير مړينه د ننگ او غيرت مړينه بولي او د هغه پر نامه د افتخار خبره کوي.

۸- شيخ اسعد سوري د امير مړينه د خلکو او وطن لپاره يوه ضايعه گڼي، خو بالمقابل فرخي چې تر ده وروسته يې د غزني د تباهي په باب قصيده ويلې او د قصيدې په اخر کې د ځان په اړه فکر کوي چې د غزني دربار تباۀ شو اوس به شاعران څه کوي.

شعرا را بتو بازار برافروخته بود

رفتی و باتو بیکبار برفت آن بازار

۹- اسعد سوري په دغه قصيده کې له غياۀ څخه د مخاطب پر لور ډېر ښۀ التفات کوي، چې دې التفات يې دې قصيدې ته لاسکلا ورکړې چې دا په هغه وخت کې ډېر مروج و.

په پښتو لرغوني ادب کې يوه بله مشهوره قصيده د ښکارندوی قصيده ده چې په پښتو ادب کې د يو شهکار حيثيت لري.

ښکارندوی د غور و او پلار يې چې احمد نومېده د فيروز کوه کوټوال و، په خپله ښکارندوی به کله په غور کې اوسېده او کله به په غزني او کله په بست کې اوسېده. په هر حال د ښکارندوی

کورنی د سلطان غیاث الدین او سلطان شهاب الدین په ستاینه کې چې ډېرې قصیدې یې ویلي دي او د غور د سلاطینو د دربار پښتون شاعر و او محمد بن علي د تاریخ سوري مولف لیکلي دي چې ما په بست کې د ښکارندوی د اشعارو او بوللو غټ کتاب ولید.

دا د پښتو قدیم قصیده ویونکی شاعر به تل د غور له سلاطینو سره په جگړو او جنگي سفرونو کې ملگری و او هم د ډېوان خاوند دی.

دا قصیده هم هغه د سلطان شهاب الدین غوري په ستاینه او مدحه کې ویلې چې له هغه سره په یو جگړه ییز سفر کې چې د هند پر لوري یې کړی و، ملگری و.

دغه قصیده د قصیدې له هغو دریو ځانگړنو څخه برخمنه ده چې پر دریو برخو وېشل کېږي چې لومړی تشبیب، دویم د ممدوح توصیف او درېیم یې دعا یه ده.

ښکارندوی هم د قصیدې په لومړي سر کې د یوه قوي تشبیب په راوړلو سره قصیده پیلوي او په لومړي سر کې د پسرلي د ښکلاوو او ښکلو طبیعي منظرو، په غرونو کې د گلونو او د ښېرازه دښتو تصویر انځوروي.

د پسرلي ښکلونکي بیا کره سنگارونه

بیا یې ولونل په غرونو کې لالونه

مخکۀ شنه لښونه شنه لمنې شنې سوي

طیلسان زمردي واغوستل غرونه

چې وروسته بیا په ډېر ځانگړي انداز سره د گږېز مرحلې ته ځي:

نه به چونی په ستایه د گلو موږ سي
نه به موږ سم د سلطان په صفتونه
او په اخر کې يې په دعايه سره پایته رسوي:
ستا په زېرمه دې خاونده لوی څښتن وي
موږ خو ستا په مرسته یونه خو چې یونه
خپړنه او کتنه:

ښکارندوی په خپله قصیده کې د طبیعت د ښکلاگانو ذکر کړی
چې په هغو کې د غرونو، دښتو، گلانو، بلبانو د مستو او سرشارو
سیندونو چې په دې ټولو کې يې د وطن له ښکلو او په زړه پورې
منظرو څخه الهام اخیستی او پر ده يې تاثیر کړی او بیا يې دغه
ښکلاوې په خپل قوي تخیل او په ټول ادبي قوت له استعارو او
نازکو تشبیهاتو سره یوځای کړي او د قصیدې په امېل کې يې
اچولي دي.

د ښکارندوی د قصیدې د سلاست او بلاغت او په هغې کې له
استعارو او تشبیهاتو څخه دا په زغرده څرگندېږي، چې
ښکارندوی په ادبي فنونو او د بلاغت په علم پوه او یو مقتدر شاعر
و.

ښکارندوی که څه هم یو درباري شاعر و او د غور د ښار
اوسېدونکی و، خو شعري ژبه يې غرنۍ، پخه او کلکه کارولې او
په قصیده کې يې ډېر پخواني پېچلي لغاتونه استعمال کړي چې دا
د پښتو ژبې د شتمنوالي یوه لویه بېلگه ده.

ښکارندوی د پښتنو زلمیانو د غیرت او مېړانې کیسه او ددوی
خدمتونه او سربښندنې چې د اسلام سپېڅلي دین لپاره يې کړي او

قربانی یې ورکړي، په دې قصیده کې په ډېر ښه شکل انځور کړي
او په ډېر صراحت او وضاحت سره یې بیان کړي دي.
په پای کې ویلای شو، دغه دوه قصیدې چې د پښتو لرغوني
ادبیاتو پورې تړلې قصیدې دي د هغه وخت درباري احترام په کې
په ډېر ښه ډول مراعت شوی او دغه قصیدې په پښتو ادب کې
داسې دوه غمي دي چې ځلا به یې تر ډېره وخته تته او کمه نه شي
او تل به پرې ویاړو.

شاهد الله - د پښتو ځانگړي د لومړي ټولگي محصل

د پښتو لرغونو ادبياتو ځانگړي اثار

((د سالو وږمه)):

ابو محمد هاشم سروانی د زید سروانی زوی دی. دا سړی د پښتو پخوانی شاعر او عالم هم دی چې په ځانگړې توگه یې په عربي ادب کې لوی لاس درلود او د عربو د مشهور استاد (ابن خلاد) شاگرد و، په کلو کلو په عربي هېوادونو کې اوسېدلی دی.

هاشم پر (۲۹۴هـ) له عراقه راغی او په بست کې اوسېده او یو کتاب یې د عربو د اشعارو د بلاغت او فصاحت په بیان کې وکېښ چې نوم یې ((د سالو وږمه)) و، یانې د (رېگستان نسیم) چې په پښتو کې (سالو) (ریگ) ته وایي او (وږمه) د نسیم په مانا ده. زموږ د اوسنیو معلوماتو له مخې دا د پښتو پخوانی کتاب دی، چې تر اوسه پورې موږ ته معلوم دي.

د پټې خزانې مولف یې د لرغوني پښتانه په حواله نوم اخلي او د هاشم سروانی له مولفاتو څخه یې گڼي. نور نو موږ معلومات نه لرو چې ددې کتاب نشر څرنگه و او څومره و او نظم یې څومره و، خو یوازې د پټې خزانې د مولف له دغې لیکنې څخه داسې نتیجه

اخيستلای شو چې په پښتو ژبه قدماوو کتابونه ليکل او دا ډول په خپل وخت ډېر کتابونه موجود وو. هاشم سرواني پر (۲۲۳) هـ کال زېږېدلی او پر (۲۹۷) هـ وفات شوی. ((تذكرة الاوليا)):

سليمان ماکو د پښتو ژبې له پخوانيو ليکوالو او نشر ليکونکو څخه دی چې تراوسه معلوم شوی، دی يو لوی مقتدر ليکوال دی. دی د بارک خان صابزي زوی و چې د کندهار په ارغستان کې اوسېده، د ماکو قوم تراوسه هم لږ تعداد هلته اوسي او په ابداليو کې دا نوم شاملېږي.

سليمان ماکو له دې قوم څخه يو پوه ليکوال راوتلی دی او د پښتونخوا په غرونو کې يې سياحتونه کړي او د خپل وخت مشهور روحاني او ادبي رجال يې ليدلي دي. دی په خپله وايي چې پر (۲۱۲) هـ تللی وم او د پښتونخوا پر غرونو او رغونو گرځېدم او د لويانو مراقد مې ليدل او پلټل. داسې ښکاري چې سليمان تر دغه مهم او گټور سفر وروسته موفق شو چې د پښتو د نوموړو بزرگانو په باب يوه تذکره (تذكرة الاوليا) وليکي او د دوی ويناوې او اشعار په دې کتاب کې خوندي کړي. دا کتاب متاسفانه اوس ورک دی، خو استاد عبدالحی حبيبي يې لومړي (۷) مخه پر (۱۳۱۹) هـ کال په کندهار کې موندلي وو او د هغو مخونو عکسونه يې د کابل په کالنۍ کې پر (۱۳۱۹ هـ.ش) او بيا په پښتانه شعرا لومړۍ ټوک کې خپاره کړي دي.

سليمان ماكو د پښتو پخوانی مورخ او نشر لیکونکی دی او دده د دغه گټور کتاب څو مخه د پښتو ژبې او د ادبیاتو د تاریخ لپاره داسې گټور ثابت شول چې د ادب او پښتو تاریخ یې تر ابدې مرهون دی.

((د خدای مینه)):

شیخ متی یو زاهد، عابد او تصوفي شاعر و، ده خپل لوړ او جمالي اشعار په یوه ټولگه کې کښلي وو، چې نوم یې د (خدای مینه) و. د محمد هوتک په قول شیخ متی دا کتاب په غونډان کې کښلی او خپل شعرونه او مناجات یې په کې راټول کړي وو. کله چې شیخ متی وفات شو، نو دده ارادتمندانو هغه کتاب دده پر مزار کېښود چې د کلات د غونډۍ پر سر واقع دی.

کوم خلک چې به دده د مرقد زیارت ته ورتلل، نو له هغه زیارته به یې دا کتاب اخیسته او د شیخ متی مناجات به یې لوستل. وروسته څرگنده نه شوه چې کتاب څه شو، خو ویل کېږي چې د مغولو د تاراک له وجې دا کتاب ورک شو. د شیخ متی دا کتاب اوس ورک دی، یوازې یو عرفاني شعر له هغه څخه په پټه خزانه کې موندل شوی، له دې شعر څخه ښکاري چې دغه کتاب د (خدای مینه) یوه مجموعه وه، چې ډېر موثر اشعار په کې غونډ شوي وو.

محمد هوتک وايي: ((وګړیو به هغه پارکي غږول او هر چاته به یې چې ویل، نو هغوی به ژړل.)) د مغولو تاراک ډېر علمي او ادبي ذخایر زموږ له لاسه ایستلي دي، دا کتاب هم د هغه عصر له

ضايعاتو څخه دی او که محمد هوتک په خپله خزانه کې نه وای یاد کړي نو اوس به یې نوم هم ورک و.

لرغوني پښتانه:

دا د موفق مورخ او د پښتو ژبې لوی لیکوال شیخ کټه اثر دی چې د مرحوم شیخ متي له علمي او ادبي کورنۍ څخه و، چې د شیخ یوسف زوی او د شیخ متي لمسی و.

شیخ متي (کلات بابا) خپلې کورنۍ ته علم، تقوا، عرفان او ادب په ارث پرېښودل او ډېر علما، مورخان او عارفان په کې پیدا شول، چې شیخ کټه په دوی کې ډېر مشهور و.

د شیخ کټه مور بي بي (مراد بخته) نومېده چې په خټه زمنده وه، نوموړي عالم د پښتو د رجالو او مشاهیرو په تاریخ کې یو مهم کتاب وکښ چې نوم یې (لرغوني پښتانه) و.

دا کتاب پښتو و او د پټې خزانې مولف محمد هوتک ډېر ځله دا کتاب یادوي او داسې ښکاري چې د دغه مورخ مهم ماخذ هم دغه و او د پټې خزانې د لیکلو پر وخت یې دا کتاب په لاس کې و. له (لرغوني پښتانه) کتاب څخه د پټې خزانې په ذریعه دغه مغنم مواد موږ ته پاتې دي.

۱- د امیر کروړ احوال او اشعار چې شیخ کټه هم له تاریخ سوري څخه اقتباس کړي دي.

۲- د شیخ اسعد سوري احوال او اشعار چې شیخ کټه هم له تاریخ سوري څخه اقتباس کړي دي.

۳- د بنکارندوی احوال او اشعار چې شیخ کټه هم له تاریخ سوري څخه اقتباس کړی دی.

۴- د هاشم سرواني احوال او اشعار.

((تاریخ سوري)):

ددې اثر لیکوال محمد بن علي البستي دی. احتمالاً چې د مغولو د تاراک په ابتدا کې به ژوندی و. دده په باب ډېر معلومات نه لرو. پرته له دې چې د هلمند د غارو یو سړی و او د تاریخي بست اوسېدونکی و، پلار یې (علي) و او ده یو کتاب لیکلی و، چې د سوريانو پاچاهانو احوال یې له قدیمه په کې ضبط کړي وو.

((تاریخ سوري)) اوس ورک دی، یوازې د پټې خزانې مولف یې د شیخ کټه متي زي د (لرغوني پښتانه) په حواله نوم اخلي او داسې بنکاري چې دا کتاب د شیخ کټه په لاس کې و، او په (لرغوني پښتانه) کې یې ډېر مواد له دغه کتابه رانقل کړي دي.

د (تاریخ سوري) یو څه ابحاث او محتویات موږ ته په دوو واسطو لاسته راغلي دي؛ شیخ کټه په (لرغوني پښتانه) کې ځینې رانقل کړي دي او له (لرغوني پښتانه) د پټې خزانې مولف محمد هوتک په خپل کتاب کې رااخیستي دي. هغه مواد او پاتې اثار دادي:

۱- د امیر کروړ احوال او دده یو قدیم حماسي سفر او ویاړنه.

۲- د اسعد سوري احوال او دده قصیده.

۳- د بنکارندوی احوال او دده قصیده.

له دغې پاتې اثارو څخه بنکاري چې محمد بن علي په تاریخ او پښتو ادب کې ښه او ثقه معلومات درلودل.

لکه (لرغوني پښتانه) چې له ده څخه روايت کوي. دی يو اديب او څېړونکی سړی و او په بست کې يې د ښکارندوی د قصايدو يو غټ دېوان موندلی دی او له هغه څخه يې دده يو غرا قصيده په خپل (تاريخ سوري) کې رانقل کړې ده.

داسې ښکاري چې د محمد بن علي (تاريخ سوري) مشهور و او شيخ کټه هم دا کتاب د غور په (بالستان) او (الشتان) کې موندلی و او تر دغه عصره د (۷۵۰هـ) حدودو کې لا دا کتاب موجود و.

په پښتو لرغونو ادبياتو کې نور ځانگړي کتابونه هم ليکل شوي، چې اکثره يې د زمانې ناخوالو له منځه وړي دي. دا څو يې چې ما ياد کړل، دا هغه کتابونه وو چې د زمانې بادونو يې اکثره څه برخه له منځه وړې، خو بيا يې هم تر موږه څرک رارسېدلی او يو څه برخه يې لا خوندي پاتې شوې ده. ښه به وي چې دلته د پښتو لرغونو ادبياتو د وتلو څېرو نومونه واخلو. دوی هر يو پر خپل وخت ځانگړي اثار ليکلي خو بېلابېلو ناتارونو يې اثار له منځه وړي دي. د پښتو لرغونو ادبياتو شاعران، ليکوال او اديبان:

۱. امير کروړ پهلوان	۸. شيخ اسعد سوري
۲. هاشم زید سرواني	۹. شيخ تيمن کاکړ
۳. شيخ رضي لودي	۱۰. ښکارندوی غوري
۴. نصر لودي	۱۱. ملکيار غرشين
۵. بېټ نيکه	۱۲. تايمني
۶. اسماعيل سړبن	۱۳. قطب الدين بختيار
۷. خرښبون	۱۴. شيخ متي

۱۵. بابا هوتک
۱۶. شيخ ملڪيار هوتک
۱۷. اکبر زمينداوري
۱۸. سلطان بهلول لودي
۱۹. خليل خان نيازی
۲۰. زرغون نورزی
۲۱. زرغونه کاکړ
۲۲. رابعه
۲۳. دوست محمد کاکړ
۲۴. شيخ عيسى مشوانی
۲۵. شيخ بستان بړيخ
۲۶. علي سرور لودي
۲۷. مېرمن نېکبخته
۲۸. شيخ محمد صالح الکوزی
۲۹. سليمان ماکو
۳۰. محمد بن علي البستي
۳۱. احمد لودي
۳۲. شيخ کته
۳۳. شيخ ملي
۳۴. زرغون خان
او داسې نور شاعران او اديبان، خو ما يې دلته د ډېرو مهمو او
مطرحو هغو يادونه وکړه.

سميع الرحمن حبيبي - د پښتو خانگي د لومړي ټولگي محصل

په لرغونو ادبياتو کې پښتو غزل

زموږ په پښتو ادبياتو کې غزل نږدې اوه سوه کلن تاريخ لري. د پښتو لومړنی لاسته راغلی غزل د اکبر زمينداوري دی، د اکبر زمينداوري د دېوان په لاسته راغلو پاڼو کې د پښتو دوه غزلې هم شته.

غزل د شرقي شاعری تر ټولو غوره او منل شوی شعري فورم دی چې د اکبر زمينداوري تر غزلو دمخه په پښتو کې موږ د غزلو بېلگه نه لرو. که چېرې موږ په پښتو ادب کې د غزل تاريخ په اړه څه لیکو، نو پیل به يې د اکبر زمينداوري له غزلو کوو، چې په اتمه هجري پېړۍ کې ویل شوی دی. د اکبر زمينداوري غزلې په ټول پوره او د شرقي غزل کره وړه لري، د اکبر زمينداوري غزلونه يو يې پنځه بيتيزه او بل يې اووه بيتيزه دی. د شرقي شاعری شعر پېژندونکي عقیده لري چې زیاترو شرقي ژبو د لومړنيو غزلو بيتونه کم وو او تر اوو بيتونو يې تجاوز نه کاوه. (د پښتو غزل) د کتاب مولف پروفیسور افضل رضا په قول د اکبر زمينداوري د غزلو ژبه يې خوږه او خیالات يې ژور دي، د اکبر زمينداوري له دوو لاسته راغلو غزلو څخه يو دلته راوړو:

د خپل ځان له حیرانۍ څه ویل کړم
د عشق ویر به تل په خپله پټول کړم
ما مدام لکه بورا پر گلو گشت کړ
اوس به ځم په سرتور سرفراق د گل کړم
د غماز لږمون به زه په لمبه کېږدم
ځنې هېر به د یار بزم گل او مل کړم
زما د یار د مینې اور په زړه کې بل دی
زه به سر او مال بنډم دید به حاصل کړم
د بېلتون له ویره ژاړم اوښکې وینې
زه اکبر په خپل اشنا د سر بنډل کړم.

تر دې مخکې په درېیمه هجري پېړۍ کې د ابو محمد هاشم
سرواني البستي ژباړه ده چې د خپل استاد ابن خلاد شعري پښتو
ته ژباړلی دی چې د فورم له مخې غزل او قطعي ته ورته شعر دی
خو محتوي يې د غزل نه ده، ځکه چې د غزل موضوع کې عشق،
مینه او داسې نور مسایل راغښتل کېږي.

په لسمه هجري پېړۍ کې موږ له افغانستان او پښتونخوا څخه ډېر
لري د هندوستان په سیمه کې درې پښتانه شاعران پېژنو چې
درېواړه لوی صوفیان، عابدان او زاهدان وو او کومې غزلې چې له
دوی څخه راپاتې دي، د تصوف او عرفاني افکارو بیانوونکې دي.
له دغو شاعرانو څخه شیخ عیسی مشوايي چې د هندوستان په
(دامله) کې یې ژوند کاوه د افغان پاچا شېرشاه سوري معاصرو، ده

په پښتو، پارسي او هندي ژبو يوه گډه رساله ليکلې وه چې دا
رساله منظومه وه او يوه درې بيتيزه کوچنۍ غزله يې دلته راوړو:

په خپله کار کړې په خپله انکار کړې
کله بادار يم کله مې خوار کړې
ته خوقادري يې په صفتونو
کله مې نور کړې کله مې نار کړې
عيسى حيران دى په دې شيونو
کله مې يار کړې کله اغيار کړې.

له دغو څو محدودو بيتونو څخه دا راڅرگندېږي چې غزل د مينې
او عشق له محتوا څخه د تصوف او عرفان موضوع پر لوري گام
اخيستى او د شيخ عيسى مشواني وينا د خواجه عبدالله انصاري
پير هرات مناجاتو ته نږدېوالى ښيي او بل عارف شاعر شيخ علي
سرور لودي دى چې محمد هوتک په پټه خزانه کې د تحفة صالح په
حواله دده يوه صوفيانه غزل را اخيستی دى:

محبت پيالې مې نوش کړه په مجاز کې
د حق نور وينم په سترگو د اياز کې
درست وطن راته درياب سوبې ديدنه
ديد مې نه شي مگر خداى مې سبب ساز کي
که زه مې شم هم له گوره کړم سر پورته
ناگهانې چې دلبر راته اواز کي
که مې سر غوڅ د رقيب په تېره تېغ سي
هم به ځم که دلبر غوښت په مهر و ناز کي

زه ويار مدام ناست وويول له بله
 پر غماز دې باري کاني د غم ساز کي
 گران بېلتون به د هغو مينو وينه
 چې تل ناست وي په خلوت کې سره راز کي
 اي (سروره) غمازان سوه بې حساب
 پاک الله دې صورت تش بې مغزه پياز کي.

په پورته غزل کې هم د تصوف او عرفان مضمون پروت دی، چې د
 شيخ علي سرور لودي له عرفاني اشعارو څخه بلل کېږي. د شيخ
 محمد صالح يو غزل دی چې د کندهار د هغه وخت د صوبه دار (شاه
 بېگ د غوښتنې په ځواب کې يې ليکلی او ورلېږلی دی، دده په
 غزل کې يو ډول عارفانه استعمال ليدل کېږي، چې دلته د شيخ
 محمد صالح د غزل راوړل ضروري بولم:

د لیلی د مینې فیض هر سبا وړم
 بېهوده منت به ولې د بل چا وړم
 چې اشنای د شپې ناڅاپه په لاس کښېوت
 روښان زړه په گوگل پټ لمر په سما وړم
 پر دنیا که تجارت څوک د دنیا کي
 زه د زړه په بازار بار د عشق سودا وړم
 که پر تخت مې د سلیمان سپور کړې سړیه
 عاقبت خاورو ته بڼه عمل پېشو وړم
 بې له عشقه خوشحالي پر ما حرامه
 زه صالح که په خوله خوښ په زړه ژړا وړم.

د پښتو ادب تاریخ لومړۍ دوره (لرغونې دوره) له دویمې هجري پېړۍ څخه پیل او د یوولسمې هجري پېړۍ تر لومړیو پورې رسېږي. په دې دوره کې موږ په شکلي او موضوعي لحاظ د غزل د انکشاف څرک ایستلای شو. د مضمون له پلوه هم غزل په دې دوره کې پوره پرمختیا موندلې ده؛ د ژوند بېلابېل موضوعات په کې بیان شوي دي، لکه د رزم او بزم خبرې، دیني او عرفاني موضوعات، عشقي او داسې نور.

عتیق الله - د پښتو څانګې د لومړي ټولګي محصل

پر پښتو لرغوني ادب د عربي ژبې اغېزه

پر پښتو لرغوني ادب باندې د عربي ژبې اغېزې شته او ددې اغېزو مهم لاملونه په لاندې ډول ښودل کېږي:

الف- په هغه زمانه کې چې عربو په نړۍ کې ځواکمني درلودله، نو طبعاً يې پر پښتو ژبه هم خپل تاثير لرلی دی.

ب- د عربي خلفاوو يرغلونه پر افغانستان باندې.

ج- نورې نړۍ ته د اسلام خپرېدل چې په دې کې د افغانستان پښتني سيمې هم شاملې وې.

د- عربي نړۍ ته د پښتنو شاعرانو سفرونه، چې دې هم پر پښتو اغېز لرلی دی او همدغو شاعرانو ځينې عربي کلمې زده کړي او بيا يې په خپلو ادبي اثارو کې استعمال کړي دي.

هـ- پر هغه وخت د عصري زده کړې نه شتون او د ديني زده کړې پرمختګ چې په جوماتونو او مدرسو کې ترينه او بنځينه ورباندې بوخت وو، دې هم پر پښتو لرغوني ادب باندې اغېز لرلی دی.

اوس د ځينو هغو کلمو چې له عربي څخه پښتو لرغوني ادب ته راغلې دي، يادونه کوو.

درهم: عربي کلمه ده او د پيسو په مانا ده، خو دلته ابو محمد هاشم بن زيد سرواني البستي چې د (۲۹۴هـ.ق) په شاوخوا کې يې په خپل ژباړلي شعر کې راوړې ده.

قتالونه: دا هم عربي کلمه ده، چې ابو محمد هاشم سرواني په خپل ژباړل شوي شعر کې راوړې ده.

الحاد: عربي کلمه ده چې نصر لودي په خپل پارکي کې خپل تربور شيخ رضي ته ليکلې.

ملحد: دا کلمه هم په دې پارکي يانې د نصر لودي په پارکي کې راغلې ده، عربي کلمه ده.

سنتي: دا کلمه هم په همدې پارکي کې شيخ رضي راوړې ده او يوه عربي کلمه ده.

مومن: کلمه په همدې پارکي کې يوه عربي کلمه ده چې د پښتو مانا يې مسلمان ده. دې ته ورڅېرمه د تايمني په سندره کې چې په ۵۸۰ کال شاوخوا کې يې ليکلې وه هم ځينې عربي کلمې شته چې په لاندې ډول يې بنودلې شو.

صفت: دغه کلمه تايمني په سندره کې راوړې ده چې يوه عربي کلمه او پښتو مانا يې ستاينه ده.

ملک: دا هم يوه عربي کلمه ده چې تايمني په خپله سندره کې راوړې ده.

همدارنگه د ښکارندوی قصيده کې هم عربي کلمې شته چې بايد يادونه ترې وکړو:

مسیح: عربي کلمه ده چې ښکارندوی په خپله قصیده کې راوړې ده.

همدارنگه ښکارندوی په دې قصیده کې ځینې نورې عربي کلمې هم راوړې دي لکه (جنت، سلطان، اسلام، دین، شهاب) چې ټولې عربي دي.

پر دې قصیدې سربېره د شیخ اسعد سوري په قصیده کې چې د درېیمې هجري پېړۍ په درشل کې ویل شوې ده، هم عربي کلمې پرتې دي، لکه: (فلک، ظلم، امیر، قبر، جنت، غفار). ټولې عربي کلمې دي چې په دې قصیده کې پرتې دي. همدارنگه تردې وروسته د خلیل نیازی او بهلول لودي په رباعیانو کې هم ځینې عربي کلمې تر سترگو کېږي، لکه: (مرحبا، عدل) کلمې چې عربي دي.

همداراز که له نظم او شعر څخه تېر شو د پښتو لرغوني ادب په تشر کې هم ځینې عربي کلمې شته چې باید سترگې ترې پټې نه کړو، ځکه چې زموږ ادیبانو یا لرغونو ادیبانو تر ډېره حده دیني زده کړې کړې وې او زیاتره یې علما او متصوفین وو، نو ځکه یې په خپل تشر کې ځینې عربي کلمې هم راوړې دي، لکه د سلیمان ماکو په تذکرة الاولیا کې هم ځینې عربي کلمې تر سترگو کېږي چې په لاندې ډول یې ښودلې شو: د (حمد، کونین، ثقلینو، رحمتونه، آل، امابعد، مراقد، اولیاء) ټولې عربي کلمې دي چې په دې تذکره کې یې راوړي.

ډېر نور داسې نثرونه هم شته چې په هغو کې له عربي کلمو څخه کار اخیستل شوی دی. په پټه خزانه کې هم عربي کلمې شته چې په لنډ ډول به ورته اشاره وکړو، (حقیر، فقیر، مولف، معمر، علین، مکان) چې ټولې عربي کلمې دي. همدارنګه څو نورې کلمې چې عربي دي:

(معرفت، جنت) هم عربي کلمې دي. دا چې په دې اندازه عربي کلمې په پښتو کې شاملې دي، نو په واضحه توګه ویلای شو چې پر لرغوني ادب باندې عربي ژبې خپل اغېز لرلای دی.

اکرام الله اسرار- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغوني ادب کې ملي وزنونه او فورمونه

دا چې موږ په لرغوني ادب کې پر ملي وزنونو او فورمونو خبرې کوو، باید ملي وزنونه او فورمونه تعریف کړو. څېړونکو د ملي وزنونو او فورمونو تعریف داسې کړی: ((ملي وزنونه او فورمونه هغه دي چې ځانگړی طرز او طریقه لري او د عربي وزنونو تابع نه وي او دې ته ملي وزنونه هم ویل کېږي.)) په لاندې ډول ورباندې خبرې کوو:

۱- لنډۍ: لنډۍ د وخت په تېرېدو سره خپل ویونکي له لاسه ورکړي دي، نو ځکه یې ویونکي معلوم نه دي، خو پر هماغه وخت د یو چا له خوا ویل شوې ده او تر موږه رارسېدو پورې یې خپل ویونکي ورک کړي دي.

لنډۍ د پښتو د لرغوني ادب هغه بڼه ده چې ټول پښتانه یې پېژني او بلدتیا ورسره لري. په لنډۍ کې دومره قوت او زور پروت دی چې په نورو ملي وزنونو کې نه شته او دا ملي نظم یوازې پښتو ژبه لري او د نړۍ نورې ژبې یې نه لري. د څېړونکو له خوا لنډۍ داسې تعریف شوې ده: ((لنډۍ یوه دوه مسرېزه منظومه ده، چې لومړۍ مسره یې لنډه (نهه) سېلابه او دویمه یې دیارلس سېلابه

(هجا) ده او پر هر څلورم سېلاب يې خج راځي). لنډۍ د خلکو له خوا په (ټپه، مسره، ټيکۍ) هم ياده شوې ده، لنډۍ د مانا په لحاظ زيات ډولونه لري، لکه عشقي، پسرلنۍ، د بېلتون، مساپرۍ، حماسي، د خوشالۍ لنډۍ او داسې نورې... لنډۍ ډېر لرغونۍ تاريخ لري، خو دلته موږ يوه لنډۍ د نمونې لپاره راوړو چې د اريايانو په وخت کې ويل شوې ده:

سپوږميه کړنگ وهه راخېږه

يار مې د گلولو کوي گوتې ربينه

۲- بگتۍ: دا هم د پښتو د ادب يوه غوره برخه جوړوي. بگتۍ د پښتو د ولسي نظم يوه خوندوره او ښکلې برخه ده. د بگتيو وزن هم د لنډيو په شان ښکلی او خوندور دی او دا داسې يو ساده، چست او روان شعر دی چې د اورېدونکي او ويونکي وجود په حرکت راولي او يو هيچان په کې پيدا کوي. زياتره په ټيټ او تېز اواز سره ويل کېږي، د بگتيو کسر د ځينو چاربيتو او ځينو بدلو پر خلاف اکثره يو بيت (دوه مسرې) وي او اکثره وخت په قافيه کې هم دواړه مسرې سره برابري وي. د بگتۍ هر بند غالباً څلور مسرې وي چې د هر بند دوه لومړۍ مسرې يې په خپل کور کې بېله قافيه لري او څلورمه مسره يې له کسر سره موافقه وي او زياتره بگتۍ د ولس او خلکو په سندرو کې ستره ونډه او لوړ مقام لري.

دلته به د طالب جان بگتۍ د نمونې په ډول راوړو:

دا تورې سترگې سره تېرېږي
له حاله زما کله خبرېږي

دا تورې سترگې سره لاسونه
په بام ولاړه کوي سيلونه
وربل کې ايښي تازه گلونه
موزي دله ځان به ترې جارېږي
تومت د جينۍ کړمه بيمار
د خياله کوي ډول او سينگار
څرک ورپسې گرځي د پلار
ورځي طالب جان، نه ايسارېږي.

۳- بدلې: عموماً پښتانه ورته غزلې وايي او په همدې نامه يې شهرت موندلی دی. بدلې د پښتو د ولسي نظم او د خلکو د سندرو يوه اغېزناکه او زړه وړونکې برخه ده. بدلې په ډېرې چستۍ او توندۍ سره ويل کېږي او د اواز سستي او د اهنګ اوږدوالی په کې نقصان پيدا کوي. د بدلو موضوع غالباً د مينې او محبت موضوع ده او هرومرو د مينې کلام دی. بدلې په خپل قالب کې د مسرېو د شمېر او د مسرېو د اوږدوالي، لنډوالي او برابروي پر اساس په ډېرو نورو برخو وېشل کېږي، چې مهم ډولونه يې په لاندې ډول دي:

الف- هغه بدلې چې هر بند يې دوه دوه مسرې لري، لکه د زرجان د بدلې نمونه:

تور بخمل د تورو ورېځو پر سر خور کړه
د سهار شبنم ورېږي بلبل شور کړه

د خزان گل غوندي شومه هسې مړاوی
يا مې موږ که په دیدن يا مې ځای گور کړه
په ارمان ارمان به لاړ شم گورستان ته
شاه صنمې نور بس له تېري زور کړه
ب- هغه بدلې چې هر بند يې څلور لنډې او په يوه وزن مسرې
ولري، لکه د خسرو يوه بدله:
مجنون په شاتته گرځم
د ليلا پسې دېوانه
ځنگل په ځنگل سر شوم
هېڅ اگاه نه شوم له ځانه
ترپايه...

ج- هغه بدلې چې هر بند يې څلور مسرې وي، چې لومړۍ مسره يې
نهه يا لس سېلابه، دويمه يې همدومره سېلابه په هماغه وزن او
هماغه قافيه، درېيمه مسره يې پنځه سېلابه په بېل وزن او بېله
قافيه او څلورمه مسره يې څوارلس يا پنځلس سېلابه په بېل وزن او
د کسر په قافيه کې وي، لکه د عبدالسلام بدله:
په دواړو لاسو مې نيولې ستا لمن محبوبا
په دواړو لاسو محبوبا
منگول به ستا په لمن کېږدم، وطن به واړه تاته پرېږدم
که مې روزي شوه
هغه وعده چې کړې تا د انجمن محبوبا - ترپايه...

پېزوان دې زانگي په سرو لېانو
لې دې خوراک دي د ميخوارانو
که دې رانه کړه

ناره به واورې په زړگي يمه خوږمن محبوبا
د بدلو ډولونه تقريباً پنځلسو ته رسېږي:

سندرې: سندرې هم د پښتو ادب يوه مهمه او غوره برخه ده چې
زياتره د بېسواده خلکو او وگړو له خوا ويل شوې دي. سندرې د
پښتو په منظمو ادبياتو کې راځي چې استاد حبيب الله رفيع پر دوو
برخو وېشلي دي:

۱- عامې سندرې: هغه سندرې چې ويونکي يې د وخت په
تېرېدو سره ورک او نا معلوم دي او په گړد ولس پورې اړه لري،
لکه (لنډی، سروکي، نارې، لنډکی، د بنادی، بدلې او نور).

۲- خاصې سندرې: دا هم د بېسواده وگړو له خوا ويل شوې دي،
چې شاعران يې معلوم دي، لکه چاربيتې، بدلې، بگتۍ، لوبې،
داستان، مقام، کسرونه او نور. پرته له دغو څخه نور ډولونه هم
لري، لکه د ميندو سندرې، د ماشومانو سندرې.

د ميندو سندرې چې اکثره وخت يې ميندې د خپلو ماشومانو د
روزلو، ویده کولو، کرارولو په وخت کې ورته وايي، لکه د ماشوم د
ويده کولو په وخت کې:

اللو-للو، پيشو-پيشو مه رايه له غرو، پلانکی جان داسې ويده
دی لکه گوډی د رنجو.

د ماشومانو سندرې چې کله ماشومان لږ غوټکي او پر خبرو راشي
نو دوی هم یو لږ سندرې لري چې نمونه یې داده:

لادي پری، دوه دي رځی
څو نیسي؟ وچه، درغلم په پچه
څو نیسي؟ لنده، درغلم په بنده

او داسې نورې د میندو او ماشومانو سندرې شته.

لوبې: لوبې هم د پښتو نظم یوه خوږه، خوندوره او زړه وړونکې
برخه ده. لوبې هم ساده دي او هم خوږې، هم ولسي مینه تمثیلوي او
هم د ساده او کلیوال ادب غوره نمونې دي، چې لومړی یو سروکی
(نیمکی) ویل کېږي او وروسته بیا ورپسې درې مسریزه بند ویل
کېږي او په اخر کې د سروکي اخر بند ورسره تکرار راځي، لکه د
محمد نور لوبه:

غمونه لرې کړه له ما عاجز غمگینه

راتاوشه لونگینه

ودې ویشتم روغه دې نه کړم

نوره یاري درسره نه کړم

او داسې نورې لوبې.

نیمکی (سروکی): نیمکی هم د پښتو ادبیاتو یو ډول دی چې
عموماً د لنډیو په واسطه بشپړېږي، نو له دې څخه معلومېږي چې
د سروکي بشپړونکي لنډی دي.

سروکي د شکل او جوړښت له مخې بېلابېلې بڼې لري، ځینې
سروکي یوازې یوه مسره، ځینې دوه مسرې لري... حتی لاریاتي

مسري لري چې زموږ فولکلور خپرونکو د پارکو په نوم هم ياد کړي دي.

د سروکي موضوع زياتره د عشق او مينې مسايل دي، سروکي پر دوو برخو وېشل شوي دي، چې يو يې عام سروکي دي، چې له هر ډول ساز او سرود سره په محافلو کې ويل کېږي، لکه دا سروکي:

پسې ورجگ کړه سره لاسونه

لنډ کړه د ټيکۍ مزی دې

خال به دې وران شي

او ځينې سروکي دي چې د خاص اتن په ميدانونو کې ويل کېږي، لکه دا سروکي:

تا ويشتلی يمه وا بې غوره ياره

خوب خوب مې وړينه

نارې يا غږونه: نارې هم د پښتو شفاهي ادبياتو يوه غوره برخه تشکيلوي. فولکلور خپرونکو نارې د پښتو شفاهي ادبياتو د ځانگړو ډولونو په توگه معرفي کړې دي، لکه د اتن نارې، د هوتکو نارې، سنځرخېلۍ نارې، د نکلونو نارې او داسې نورې. نارې پر درېيو عمده برخو وېشل کېږي:

الف- د اتن نارې: چې په عام ډول د اتن په ميدانونو کې د ښځو او نرولې خوا ويل کېږي او د جوړښت له مخې دوه مسريزې، درې مسريزې او څلور مسريزې وي او تر دې د زياتو مسرولرونکي هم وي. قافيوي جوړښت د مسريو لنډوالی او اوږدوالی او هجايي سيستم يې هم ډول ډول دی.

د بنځینه اتنې د سندرو نمونه داده:

لونگینه، پر څنگ څنگ راوړه
چې دې شرنگ د بنگړو شینه لونگینه
د نرینه وو د اتنې سندرې:

دا پورې په دامن توره کېږدیه
کېږدی، مې اوبو یو وړه
د ژمي شپې به چېرې تېرومه
دا نارې د موضوع په لحاظ ډول ډول دي، د توکو او مسخرو
مطالب هم د خلکو د تفریح لپاره په دغو نارو کې ځای شوي دي.
ب- تاریخي نارې: دا ډول نارې د پښتنو له ټولنیز او سیاسي
تاریخي سره اړه لري. ددې نارو جوړښت په عام ډول دوه مسریز دی
چې یوه مسره یې لنډه او بله یې اوږده وي، خو د دواړو قافیه یوه
وي، ددې نارو نمونه په لاندې ډول ده:

که تېری گورجي بیا کړي تېری نارې
یو میرخان و ځنې پاتې

میرخان هم اوس کندهار ته گرگین غواړي

ج- د نکلونو نارې: دا نارې هم د پښتو د نالیکلو ادبیاتو یوه
غوره برخه تشکیلوي، دا نارې زیاتره د بیانونو او کیسو په ترڅ کې
ځینې منظومې ټوټې هم لري، چې دا ټوټې د نکل په بېلابېلو برخو
او ټاکلو موقعو کې ځای لري. دا نارې دوه مسریزې او درې
مسریزې دي. د نکلونو دوه مسریزې نارې کله هم قافیه وي او کله
نه وي، په درې مسریزو کې په عام ډول لومړۍ او دویمه مسره یوه

قافيه لري دويمه يې قافيه يې هم اهنګي نه ساتي په ځينو درې
مسريزو کې قافيه ځانته ځانته وي.

دا لاندې نمونې وګورئ:

سر د سره پالنگه هسک کره فتح خانه
ياغي سوی هندوستان رعيت ملکونه

کرميه چې غم نه وي ته غم راوړې
کرميه که زما په دعا کېږي
کرميه په لمر غوټه سپرو واوړې
که اور ګډ کړې د بړېڅو په سپين ږيرو
مرور يې پخلا نه کړل
لاد لاسه وربښي، وربښي ياغي ملکونه

بابولالې: بابولالې هغو ځانګړو او ولسي سندرو ته وايي چې د
ښځو له خوا جوړې شوې دي او بيا د همدوی له خوا د واده په
ځانګړو ورځو او په مختلفو وختونو کې ويل کېږي. په واده کې د
بابولالو د ويلو وختونه لکه (د ستني راوړل، د پوښ ورځ، د مال د
حلالولو وخت، د سر خلاصولو وخت، د جامو بدلولو، د نکريزو
شپه، د سرجوړولو سهار، د ښځو ګډېدل، د ورايزو د راتګ وخت،
د ناوې د رايستلو وخت، د خسر کور ته د ناوې راوړلو وخت). په
دغو وختونو کې بېلابېلې بابولالې ويل کېږي دا لاندې يوه نمونه د
بابولالې ده د ستني د راوړو وخت کې:

راغی رومال راغی رومال پټ دی په قبو کې
د (پلانکي) په کې ايښی سړي لور دی تربرو کې

روماله په جوړو - جوړو دې وړمه
روماله د لوتو په زور دې وړمه
لمر راوخت په چنارو پورې
رومال مو راوړو کلي کې گوري.

چاربيتې: چاربيتې هم د ولسي ادب غوره او مهمه برخه
تشکيلوي او هره چاربيته د پښتو په موسيقۍ او ساز کې ځان ته په
زړه پورې اهنګ، وزن او زړه وړونکې نغمه لري. په چاربيتو کې
زياتره نکلونه او کيسې ويل کېږي. چاربيتې عموماً پر دوو برخو
وېشل کېږي:

الف- ساده چاربيتې

ب- زنځيري چاربيتې

د ساده چاربيتو د مسرو شمېر له څلورو مسرو څخه پيل تر شلو
مسرو څخه زيات دی او د زنځيري چاربيتو د مسرو شمېر له شپږو
مسرو څخه شروع تر اتو مسرو، نهه مسرو او داسې نورو پورې
رسېږي.

د ساده چاربيتو او زنځيري چاربيتو نمونې دادي:
ساده چاربيته:

توره ده نجلۍ تور يې په غاړه لونگين دی
تور زړوکی کړي، تور کميس يې کمرچين دی
تورې سترگې راغله تور وربل خويې رنگين دی
تورې لېونی کړم، تور د زلفو يې ټالونه دي

زنځيري چاربيته:

ښه سينه، رنگينه، سنگينه د ليلې
شين يې خال دی دلال دادی حال د ليلې
قلندر ستا د دره هر سهار دی جانان
تيک د سردې سره زر، ښه نظر د جانان
خزانه، نازدانه، جانانه، که گيلې
ښه سينه، رنگينه، سنگينه، د ليلې
نن يې شال، دی کشال، زانگي خيال د ليلې
شين يې خال دی دلال، دادی حال د ليلې
ترپايه...

د يادونې وړ ده چې د چاربيتو ويونکي معلوم دي.

کيسې: کيسې هم د پښتو د ولسي ادب يو په زړه پورې برخه
تشکيلوي، تقريباً درې نيم زره کلن تاريخ لري. د کيسو منبع د
اريايي قومونو د شمېر دوام او پيروي ده، خود کيسو د شروع
کېدو نېټه نه ده معلومه. د اکثره کيسو ويونکي معلوم دي او
زياتره کيسې د ولسي شاعرانو له خوا په نظم شوي ډول ويل شوي
دي، چې د عبدالغفار کيسه دلته د نمونې په توگه راوړو:

د نمرود په زمانه کې راغلی په کيسه کې
پيدا شو ابراهيم خليل الله دوست د اکبر و بېشکه پيغمبر و
ترپايه...

د پښتو په ولسي ادب کې ځينې نور ملي وزنونه هم شته چې يوازې
نومونه يې را اخلم، لکه: فالونه، نکلونه، متلونه او داسې نور...

ملکه وزیری- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

د میندو سندرې او پښتو نکلونه

پښتنې میندې چې کله له خپلو کارونو څخه وزگارې شي، نو بیا ماشوم کله په غېږ کې او کله هم په زانگو کې واچوي او د ماشوم ویده کولو، په خبرو راوستلو او کرارولو لپاره په خپل خواږه اواز او خاص اهنګ ځینې سندرې خپل ماشوم

ته وايي او په دې توګه د مورولۍ فطري مینه د سندرو په جامه کې ماشوم ته وړاندې کوي، ددغو سندرو له ویلو سره میندې خاص اکټونه کوي چې ماشومان یې اکټونو ته متوجه کېږي، ژړا بس کوي او پر خندا پیل کوي. د پښتنې فولکلور لیکوال د میندو سندرو په باب وايي: «د پښتنې مور مینه ناکه غېږ په حقیقت کې د شعر او ادب د زده کړې لپاره هغه ابتدايي مکتب دی چې ملاله، نازو، ایمل خان او خوشال خان په کې روزل کېږي چې بیا وروسته څوک په کې د علم او ادب اتلان او څوک په کې د جګړې باتوران شي.» (د پښتو شفاهي ادبیات ۳۲-۳۳ مخونه)

د میندو سندرې سېلابوتونیک او خپه ییز اوډون لري، د مسرو خپې یې لږې او ډېرې وي او جوړښت او سکښت یې له پخوانیو لرغونو اریایي سرودونو سره سرلګوي، په دې سندرو کې پر

للوگانو سربېره نورې وړې وړې منظومې هم شته چې کله کله ځينې کوچنۍ روزنيزې کيسې هم په کې وي.

د ميندو ځينې اللوگانې، اللو، ټاټۍ او ځينې نورې سندرې د لومړي ځل لپاره ډارمستېر (د پښتونخوا د شعر هارو بهار) کې خپرې کړې، بيا وروسته ځينو نورو پوهانو ډېرې دغه سندرې راټولې او خپرې کړې، بناغلي ډارمستېر په هارو بهار کې ليکلي: «نقل دی چې د سکانو د پاچاهۍ په دوران کې يو سک له يوسفزو خڅه يوه پېغله لاهور ته وتښتوله، يو کال وروسته چې د هغې نجلۍ وروڼه خبر شول، ورپسې ورغلل هلته د نجلۍ يو زوی هم پيدا شوی و. کله چې دغې ښځې خپل وروڼه وليدل څښتن يې شراب څښلي وو او نشه په کټ کې پروت و، دغې ښځې خپل ماشوم په زانگو کې واچاوه او ددې سندرې په ويلو يې هغوی پوه کړل چې دننه راشي.» (پښتو شفاهي ادبيات ۳۲-۳۴ مخونه.)

ټاټۍ زنگوتۍ مه راځۍ غلو
 په کوزې لارې مه ځۍ، په برې لارې ورو
 دننه دواړه سپي دي هغه مې ترلې په نارو
 په کرونجي باندې منگۍ دی هغه پټ په کټورو
 دننه پروتۍ دی هغه ډک په اشريو
 اير دلي ويده دی تاسو راشۍ په ورو ورو
 کافر شراب خوړلي خبر نه دی په راتلو
 اوس که دی خبر شي خلاص به نه شي په خوارو
 کافر دی شراب خور، نه خبرېږي په نارو
 ماشوم په دلي پر دم نه به ژاړم په زارو

دغه سندرې چې يوې تاريخي زمانې ته اشاره کوي او هغه پر پښتنو باندې د سکانو د يرغل او تېري زمانه ده، ددغې سندرې زمان او مکان نه دی څرگند چې څه وخت او د چا له خوا په کوم ځای کې ويل شوې، خو د سکانو پر ضد د پښتنو د مبارزې غږ زموږ غوږونو ته رارسوي.

د ماشوم پر کرارولو او ویده کولو سربېره بله گټه داده چې ماشوم د خپلې مور له خبرو سره اشنا کوي او ژر پر خبرو راځي. لکه دا سندرې:

يو يې سپينکې مخ دی لکه پوڅه د چوپان
يو يې لوړه پوزه ده لکه پوله د ديکان
دوې يې غټې سترگې دي که گاتي د ميدان
دوې يې نرۍ وروځې دي که توکې د کوران
دوې يې نرۍ شونډې دي که مزي د گربوان

ميندې له ماشومتوبه خپلو ماشومانو ته د دوی د پلرونو او نيکونو د تورو ستاينه کوي او له ټوپک او وسلې سره يې بلدتيا او اشنا کول غواړي لکه:

پلانکي جانه بنايسته ښه دې توره ښه وسله
په بنايسته نيلى سپره چې نيلى دې تماشي کا
تور نازيان دي ورسره

اللو اللو-اللو پلانکي جان داسې لלו دی لکه گوډی د رنجو
چا وهلی، چا وهلی هلکانو جنکيانو په صحرا وهلی

مور او پلار نیا یې په غلا وهلی
اللو لـلو-للو خوب دې درشي په لېمو، خوږ دې لرې له هډو.

پښتو نکلونه:

نکلونه د پښتو ولسي ادبياتو یو ځانګړی صنف دی، کله چې په انساني ټولنه کې د پېښو منځته راتګ د انساني ژوند بڼه واړوله او انسان د ژوند له سړو تودو سره مخامخ شو او د طبیعت د معماوو په باب یې ځان د فکر په سمندر کې ډوب ولیده، نو د خپل وجود تر توان زیاتې هیلې او تلوسې ورسره پیدا شوې، نو له دغو ټولو څخه یې نکلونه جوړ کړل، چې دغه نکلونه ځینې خوله په خوله او سینه په سینه تر موږه راوړسېدل او زیات شمېر یې د نېستۍ غېږې ته لاړل، د مرګ وروستۍ سلګۍ یې ووهلې مړه شول او خاورې ځینې جوړې شوې او «ځینو یې لایا د مدرسو درسونه جوړ کړل او د اووم هنر یا د سینما د ځوان هنر پرده یې ونیوله»

د هر ولس له نکلونو څخه د هغه ولس د بېلو تاریخي او کولتوري دورو د ژوندانه وضعه او ټولنیز مناسبات څرګندېږي او په هغو کې له تصویري او خیالي افسانو څخه چې د راویانو او لیکوالو له فانتازیمو او فکري روشنو څخه راوځي او د ناحققي موجوداتو لکه ارباب الانواعو، دېوانو، پېریانو، بښاپېریو او کله کله سحر، جادو او منتر او خیالي دنیاوو او داسې نورو نامرېي شیانو څخه نیولې بیا تر واقعي پېښو او جریاناتو پورې ټول په کې وي. په هغو زمانو کې چې انساني ټولنه، کولتور او ثقافت په لومړنیو دورو کې و، نو د داسې ټولنو طبیعي او ټولنیز شرایط بېخي محدود و او هر

څه يې په رښتيني توگه نه پېژندل، نو له افسانو او خيالي نکلونو څخه يې د شيانو په پېژندلو کې انتباهات اخيستل. پښتو نکلونه هم چې د پښتون ولس د حيات، ټولنيز ژوند او ټاکلو کولتوري شرايطو استازي او د دوی د ژوندانه د ټولو تاريخي او کولتوري دورو او د ټولنيزو اقتصادي مناسباتو څرگندوی دي. مهمه ځانگړنه يې داده چې په نکلونو کې د بادارۍ او مريتوب صحنې نه ليدل کېږي دا ځکه چې د ځينو پوهانو په عقیده، پښتنو د مريي ساتنې اجتماعي، اقتصادي فورماسيون نه دی تېر کړی، خو د قبایلي نظام د مېړانې، وطنپالنې او ولس دوستۍ جذبې زياتې په کې شته او له همدې امله ده چې په مېړانې، زړورتوب او رښتينولۍ او مېلمه پالنه کې يې زيات شهرت موندلی دی. ملي کولتور او ملي تاريخ پرې تر هر څه گران دي او د تاريخ په ډېرو نازکو او حساسو واقعو کې يې د پرديو د يرغلونو پر وړاندې درېدلي دي.

پښتو نکلونه د شکل او مضمون له مخې ازاد دي، د کوم ځانگړي ليکوال له خوا نه دي تهيه شوي چې ځانته د ليکنې او افادې خاص اسلوب او قوانين ولري او يا دې پر يوه خاص سبک روان وي، نکل د خلکو له خوا ويل شوی او د زمانې په تېرېدو سره په کې تغيرات راځي، هره تاريخي دوره او هر تمدن خپل خاص مهر او نښان ورباندې ږدي او د خلکو له ژوند سره يوځای ژوند کوي له خلکو سره يوځای حرکت کوي، مختلفې تاريخي پېښې او مختلف حالات د مختلفو ضرورتونو له مخې منظموي.

نکل کې هر څه په مجرد شکل خپرل کېږي، بنایست، زور، لښکر، پیسې، جگوالی او هر څه یې مجرد دي او د ذهني پاچا نوم اخیستل کېږي خو د دربار د عظمت په باب څه په کې نه شته. د لښکر نوم اخیستل کېږي، خو له دې لښکر سره په کې یو کس مقاومت کوي بنایست په کې یادېږي، خو د ترسیم درک په کې نه وي.

د نکل ویونکي معلوم نه وي او د زمانې له تېرېدو سره یې سم تغیر کړی وي، وړې پېښې پر لویو اوښتې وي او کرار کرار یې د مسابقي پله درنېږي، معمولاً د تجارتي اړیکو، مهاجرتونو او یو بل ته د قومونو د نږدېوالي په نتیجه کې د یوې حوزې فولکلور او نکلونه بلې حوزې ته نفوذ کوي، د خپل سفر په بهیر کې کله خپل اصلي ټاټوبي ورک او په هره ژبه ژباړل کېږي او هرې کولتوري حوزې ته چې ننوځي هغه ژبه او هغه کولتوري حوزه یې د شکلیت د عوه کوي. همدغه ده چې هغه بله ژبه او کولتور پر دغو نکلونو اغېز ښکاري او فولکلوريک نکلونه له خپل سوچه والي څخه راباسي. د بېلګې په توګه د لیلی او مجنون نکل چې هره کلتوري حوزه پرې خپله ټاپه لګوي او خپل یې بولي، خو پښتو نکلونه د ښامارانو، پېري، دېو، جادوګرانو او نورو خارق العاده وسیلو راتګ د دې مانا نه لري چې دغه نکلونه دې پردي اوسي، دا د پښتو خپل فرهنګي میراث دی چې سینه په سینه ورته رانقل شوی. د نکلونو پېښې او ټولنیز حالات کاملاً د پښتنو د ژوند د یوې خاصې تاریخي زمانې نماینده ګي کوي، ځکه نکل که هر څومره بدلون ومومي او تر هر تاثیر لاندې راشي بیا هم پر خپل ځان باندې

د یوې ټاکلې او مشخصې کولتوري حوزې مهر او نښان لري، د بېلگې په توګه د مومن خان او شرینو نکل ته که هر څه ښامار او د پوان وړ داخل شي او د یوې ښاپېرۍ پر ځای سلگونه ښاپېرۍ او د پوان وړننځي بیا هم د نکل مضمون چې پر ولور او تربور ګلوی ولاړ دی او د پښتنو د یوه خاص ټولنیز اقتصادي حالت نماینده ګي کوي پر خپل ځای ولاړ دی.

ډېر داسې پښتو نکلونه شته چې د پښتني فولکلور نماینده ګي نه کوي او د نکل له مانا او وسایلو څخه له ورايه دا برېښي چې دا نکلونه باید د ګاونډیو د کولتور او فرهنگ نماینده ګي وکړي او یا دې ګاونډیانو له خوا د پښتنو کولتوري حوزو ته راننوتی وي او د پښتنو د خپلو ځانګړو ټولنیزو او تاریخي شرایطو پر بنا په کې خپل ټولنیز مسایل څرګند کړي او د خپل فولکلور مشخص اتلان یې ورباندې تپلي خو ددې خبرې مانا دا نه ده چې موږ دې فولکلوريک نکلونه تصفیه کړو او یا دې په خپل لاس فرهنگي میراث نورو ته وروښو، ځکه دغو نکلونو د پښتنو د ژوند په خاصو ټولنیزو او اقتصادي شرایطو کې ټاکلي رولونه درلودلي دي. پښتنو په خپل وار د دغو نکلونو په بشپړولو کې رول درلودلی دی، دې نکلونو د ژوند د همسفر په توګه له دوی سره یوځای ژوند کړی دی او د دوی د ادبیاتو اصطلاحاتو، ټولنیزو هدفونو، د بیان طرز، لهجو او ژبې څخه یې اوبه څښلې دي. د بېلګې په توګه د فرهاد او شیرینو کیسه، د لیلی او مجنون کیسه، د سیف الملوک او بدری جملې کیسه ټولې هغه کیسې دي چې پښتنو د خپل کولتور اغېزې باندې ښندلي دي، چې هېڅوک به دا فکر ونه کړي

چې دا دې گوندې د بلې کولتوري حوزې څخه دلته راغلي وي دا خبره به سمه او رښتيا وي چې فولکلوري نکلونه د اوسنيو ريالستيکو نکلونو او داستانونو او لنډو کيسو پر سبک نه وي ترتيب شوي چې بېلابېلو ټولنيزو نيمگړتياوو او ستونزو ته په منطقي توگه گوته ونيسي او د بېلابېلو ټولنيزو پېچلو مسئلو رېښې دې وښيي او د حل منطقي لاره دې ورته پېشنهاد کړي. نکلونه د ټولنيزو نا انډوليو، د زمانې له ناخوالو، استبداد او تېري څخه د خلکو د خلاصون لپاره مهمې او له خوشبينيو څخه ډکې لارې پېشنهادوي.

نباغلی سلطان محمد صابر وايي: ((نکلونه ځکه چې زموږ د خپلو اذهانو پيداوار دي او موږ د خپلو پخوانيو عاداتو، خيالاتو، رواياتو او مزاج پر اساس تخليق کړي او تراشلي دي ځکه نو په هغو کې زموږ د ژوند يوه فلسفه پټه ده، هغه ساده او صفا فلسفه کومه چې زموږ په ساده او سوچه او اسانه ژبه بيانېږي، زموږ روحي تنده داسې ماتوي لکه د اوږي د روژه دار تنده چې په سړو او بو ماتېږي او له همدغه امله زموږ مخصوص قومي ذهنيت پخپلې کوم چې د يو قوم د بقا لپاره ضروري دی.

نکلونه چې اکثره يې د يوه خاص منظور لکه خير او شر ترمنځ د مبارزې په منظور منځته راغلي، خو هېڅ وخت د خير د برياليتوب لپاره له منطقي وسيلو څخه کار نه اخلي، نکل ويونکی د خير او شر ترمنځ په مبارزه کې هېڅوخت بې طرفه نه وي، که د شر د ماتولو لپاره منطقي وسايل په لاس کې نه وي، نو بيا هغه دي چې نکل ويونکی د ملنگ دعا، د زمريانو مرستې، د سيمرغ دوستۍ

او نورو ته مخه کوي، لکه د سيف الملوک او بدری په کیسه کې چې سيف الملوک د بنامار له پنځو د سيمرغ بچي ژغوري او بيا يې همدغه سيمرغ د ډېرو غرونو ګرنگونو او سيندونو څخه پورې باسي او مزل يې ورلنډوي، د پښتو نکلونو يو ستر او ځانګړی خصوصيت دادی چې د نکل اتل په کې تل د مېړانې او حماسې د سمبول او ښځه په کې د وفا د سمبول په توګه ستايل شوي او ښځې تل يا خو د خپل ملګري او مېړه په نامه سر سپين کړي او يا ورپسې مړه شوې ده.

بل خصوصيت يې دادی چې پښتو نکلونه تل د هلک او نجلۍ په مېړانه په ډېره تراژيدیکه ښه پای ته رسېدلې دي. حال دا چې د نورو ولسونو نکلونه او يا پېښې زموږ کولتور ته له نورو حوزو څخه راغلي. نکلونه اکثره د هلک او نجلۍ په يوځای کېدو او وروسته تر ډېر اخو ډب په برياليتوب پای ته رسېږي. لکه د سيف الملوک او بدری، جلالت او محبوبې نکلونه چې په پای کې يې کاميابي حاصلېږي او د ادم او درځانۍ، مومن او شرينو، رابيا او فتح نکلونه چې اصيل پښتو نکلونه دي او د مين او مينې په مړينه پایته رسېږي، البته استثنائات به وي مګر پښتو اکثره نکلونه تراژيدیک دي او د اتل او اتلې په مړينه پایته رسېږي. بل دا چې پښتني نکلونه د پښتني ټولنې د کولتوري اصولو پر اساس ترتيب شوي او هغو سوالونو ته ځواب وايي چې ټولنه يې غواړي.

پښتو نکلونه په لومړي سر کې پر دوو برخو وېشل کېږي؛ يوه برخه يې هغه نکلونه دي چې زموږ د ولس له زړه څخه يې الهام اخيستی

او رامنځته کوونکي او اتلان يې ددې خاورې بچي دي او بل هغه چې د نړيوال فولکلور د لېږد په سلسله کې بېلابېل ملتونه سره نښلوي. د بشري نړۍ ګډ فولکلوري ميراث دی او زياته برخه يې د دېوانو او پېريانو الوتنې او د کوه قاف او باغ ارم ليدنه د سترگو په رڼا کې وهي.

د موضوع له مخې د پښتو خپل نکلونه چې اکثره واقعي دي او د نکل په بڼه راپاتې دي پر دوو برخو؛ رزميه او بزميه باندې وېشل کېږي او په خپله ارته لمن کې د پښتنو د مينې، تنګ، غيرت، مېړانې، پښتو او د افغاني ټولو وياړونو او پښتني قانون ډېرې بڼې بېلګې رانغاړي. اکثره د فيوډالي نظام عکاسي کوي، موږ ته زموږ زوړ او پخوانی تهذيب رابښيي او ددغو نکلونو په واسطه موږ د خپل ولس ذهني وده په ډېره بڼه توګه معلومولاى شو او په زړه پورې تاريخي مواد را په ګوته کوي او زموږ د ملت ټول روايات، عقيدې، دودونه او ملي عنعنات خوندي کوي، خو ځينې نکلونه بيا خيالي او وهمي مطالب او موجودات ډېر لري.

د جوړښت له پلوه پښتو نکلونه کله اوږده وي او کله د ننني ناول غوندې په کيسه کې کيسه راځي او ځينې يې بيا لکه د اوسنيو لنډو کيسو غوندې خصوصيات لري.))

بناغلی سيال کاکړ (د پښتو نکلونه) نومي کتاب په يوه برخه کې د پښتو نکلونو په باب ليکي: «ځينې وايي چې د پښتو ادبياتو اوسني شکلونه لکه ناولونه، ډرامې او افسانې د نکلونو پرمختللي بڼې او بېلابېل شکلونه دي او له ولسي نکلونو څخه زېږېدلي دي. پښتو نکلونه له پښتني محيط څخه رنګ اخلي او د پښتني ټولنې

د پر بڼه استازي يې بللای شو، دغه نکلونه د خلکو په ژبه جوړ شوي، په زړه پورې ربط، لوړ تخيل او خوندور تنظيم په کې په نظر راځي او زيات شمېر فولکلوري پانگې لکه اصلاحات، محاورې، پښتني نومونه او تکيه کلامونه په خپله ارته لمن کې رانغاړي. دغه نکلونه له فني نظره ځای ځای نارو ته هم ځای ورکوي چې په ملي اوازونو جوړې شوې دي.)) (پښتو شفاهي ادبيات، ۱۱۰-۱۱۹ مخونه)

د نکلونو د ټولولو په برخه کې استاد محمد گل نوري لومړی پښتون دی چې پښتو نکلونه يې په کتابي بڼه خوندي کړي. ده د دغو نکلونو لومړی ټوک د (ملي هندارې) د لومړي ټوک تر سرليک لاندې پر (۱۳۱۷ل) کال د پښتو ټولنې له خوا، دويم ټوک يې هم د (ملي هندارې) تر سرليک لاندې پر (۱۳۲۵ل) کال خپور کړ او درېيم ټوک يې هم د (ملي هندارې) تر سرليک لاندې پر (۱۳۵۲ل) کال هغه وخت چې دده د ژوند وروستۍ شپې ورځې وې، د کندهار د احمد شاه بابا د کتاب چاپولو موسسې له خوا خپور شو.

بيا نو دلته پر (۱۳۲۳ل) کال ښاغلي مير احمد گربز په (۱۷۵) مخونو کې (د گوربزو کولتور او فولکلور) تر سرليک لاندې مجموعې په يوه برخه کې يو شمېر کيسې خپرې کړې. ښاغلی گوربز اوس هم د نکلونو پر راټولولو لگيا دی، هيله منه يم چې دغسې سلسلې ته دوام ورکړي.

ضياء الاسلام شيراني - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په لرغونې دوره کې د افسانوي کيسو اخلاقي بڼه

سريزه:

د لنډه ليکنه يا مقاله مې د محترم استاد اسماعيل يون په لارښوونه چې د کورنۍ دندې لپاره يې راته کړې وه، د لرغونې دورې د افسانوي کيسو پر اخلاقي بڼه ترتيب کړې ده. افسانوي کيسې به د ساعت تېرۍ لپاره ويل کېدې او په رښتيا او دروغو پسې يې چا سر

نه گرځاوه، په دې کيسو کې ډېر مبالغه امېز مسایل شته، خو اخلاقي او روزنيزه برخه يې هم د پام وړ ده. په دې ډول کيسو کې د پېريانو، ښاپېريانو، دېوانو، جادو، مداريتوبونو، غېږدونکو ځناورو، مارانو، مرغانو او داسې نورو شيانو په باره کې زيات مواد او معلومات شته او د خلکو پر ذهنونو يې ډېر بڼه او مثبت اثر کاوه.

مخکې تر دې چې په لرغونې دوره کې د افسانوي کيسو پر اخلاقي بڼه خبرې وکړو، بايد لومړی د افسانو او کيسو په اړه يو څه پوه شو. افسانې او کيسې هغه فولکلوري مواد دي، چې د اړوندې ټولنې کولتوري ايډيالونه او ژور عمومي احساس په کې ځلېږي او د ايډيالوژۍ هېنداره يې ده. له هنري ليکنو سره يې توپير دادی، چې

افسانې او کيسې له عمومي دودونو او دستور سره سم متن، موضوعگانې او سبک کاروي او زيار باسي، چې د ښکلا په غرض پر ژبه باندې يو خاص شکل تحميل کړي.

له تاريخ سره څلور توپيرونه لري:

لومړی دا چې تاريخ د څرگندو نېټو په ترتيب پر زماني تسلسل ولاړ بيان دی، خو افسانې او کيسې زياتره نېټې نه لري.

دویم دا چې د تاريخ کرکټرونه معقول او د افسانې او کيسې کرکټرونه ډېر ځله نامعقول وي.

درېیم دا چې تاريخ ليکنه نوې ده او په مدني مرحلې پورې اړه لري، مگر افسانې او کيسې زياتره تر مدني مرحلې پخوا د وحشت او بربريت په مرحلې پورې اړه لري.

څلورم دا چې په تاريخي ليکنه کې د پېښو ترمنځ اړيکي جوخت او ټينگ وي، خو په زياترو افسانو او کيسو کې د پېښو ترمنځ اړيکي سست او ډېر ځله شلېدلې وي.

افسانې او کيسې د يوې ټولنې د معلوماتو هغه مجموعه ده چې د يو منشور حيثيت لري او ډېر ځله له کوډو او جادو، دودونو، غير اسلامي مذهبي مراسمو، ټولنيز جوړښت او داسې نورو شيانو څخه د مخابراتي وسيلې او عملي لارښود په توگه دنده سرته رسوي. افسانې او کيسې د خلکو عقيدې بيانوي، ټينگوي او سمبالوي يې، تقوا او فضيلت بابوي او څاري يې، مذهبي دودونه او عقايد تبليغوي، ځکه نو د بشري مدنيت ارزښت ډېر ارزښت ناک توکي بلل کېږي.

افسانې او کيسې د ځينو خلکو د فکر او عقيدې پر خلاف هېڅکله بې ارزښته مواد نه دي، بلکې هره افسانه او کيسه د انساني ژوند په ارگانيزم کې يوه فعاله قوه ده که څه هم د يورونېنفکرانه او هنري تخيل زېږنده به نه وي، خو د لرغونو انسانانو د ايمان او عقيدې او اخلاقي حکمت ډېره بڼه نمونه يې بللای شو.

په زياتره افسانو او کيسو کې يو لړ ابهامونه، بې ربطۍ او ځينې چټيات موجود وي، خو سره له دې هم دا افسانې او کيسې کونښن کوي چې نړۍ ته يو شکل او صورت او انساني ژوند ته يوه مانا او مفهوم ورکړي.

په لرغونې دوره کې به کيسې او افسانې په کليو کې د نکل چيانو له خوا خلکو ته اورول کېدې او خلکو به په ډېره مينه اورېدلې، خصوصاً د ژمي په لويو شپو کې. دې کيسو او افسانو که څه هم واقعي بڼه نه درلوده، خو بيا هم د خلکو پر ذهنونو يې ډېر مثبت اثر کاوه، دا ډول کيسې د يوې ټولنې ارزښتونه بيانوي او فرد د خپل کولتور له هدفونو او معيارونو سره اشنا کوي، دا کيسې په دې غږېږي چې سړيتوب او مېړانه څه شی ده، ستر شخصيتونه څنگه زېږي، څنگه ژوند کوي او څنگه مري. په همدې توگه انسانانو ته لارښوونه کوي، ژوند ته مانا ورکوي او د حرکت سمت يې ټاکي.

اخځونه

- ۱- د فولکلور تاريخچه، حبيب الله جاج پښتون زوی.
- ۲- د پښتو ادبياتو تاريخ، لرغونې او منځنۍ دوره سرمحقق زلمی هېوادم.

خاطرہ حیا - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

په لرغونو ادبیاتو کې ملتپالنه

ملتپالنه یا ولسپالنه داسې روحیه ده چې په طبیعي ډول په هر چا کې وي، خو په ځینو کې لږه او په ځینو کې ډېره. له نېکه مرغه د پښتو ادب په ټولو دورو کې د ملتپالنې روحیه زموږ په لیکوالو او شاعرانو کې لیدل کېږي. څنگه چې ماته ملتپالنه د پښتو ادب په لرغونې دوره

کې د کورنۍ دندې په هکله راکړل شوې ده، نو ما هم په همدغې دوره کې ملتپالنه چې په کومو اشعارو کې ځلېدلې ده، راټوله کړې او څېړلې چې په لاندې ډول یې وړاندې کوم هغو شاعرانو چې په لرغونې دوره کې په خپلو اشعارو کې ملت پاللی دی په لاندې ډول دي:

۱ - بېټ نیکه: بېټ بېټنی او بټن د بېټ نیکه له نامه سره تړلي نومونه دي. په تذکره الاولیا کې دا څرگندېږي چې ممکن بېټ نیکه دده د هغه شعر چې (لویه خدایه) نومېږي، د تحلیل له مخې نوموړی بنسټي د (۳۵۰ هـ.ق) په شاوخوا کې مړ وي او دده دا مناجات د ویدا او اوستا له سرودونو سره پرتله کېدی شي، دده مناجات داسې دي:

لوييه خدايه لوييه خدايه
ستا په مينه په هرځايه
غر ولاړ دی درناوي کي
توليه ژوي په زاري کي
دلته دي د غرو لمني
زموږ کېږدي دي په کي پلني
دا وگړي ډېر کړي خدايه
لوييه خدايه لوييه خدايه
دلته لږ زموږ اور بل دی
ووړ کورگي دی ووړ بورجل دی
مينه ستا کي موږ مېشته يو
بل د چا په مله تله نه يو
هسک او محکه نغښته ستا ده
د مرو وده لسه تاده
دا پالنه ستا ده خدايه
لوييه خدايه لوييه خدايه.

که څه هم دا يو مناجات دی خو بيا هم په حقيقت کي دا ملتپالنه ده، يانې بېټ نيکه د خپل اولاد او ملت لپاره دعا کړې ده چې په حقيقت کي دا دعا او ملتپالنه ده.

۲- د اميرو کروړ وياړنه: کروړ د سهاک له پښته دی، دده مشر نيکه شنسب نومېده، د شنسب د پلار نوم خرنگ و، د شنسب د زوی نوم امير پولاد و چې امير پولاد د امير کروړ پلار دی. امير

کروړ پر (۱۳۹ هـ ق) د غور په منديش کې پادشاه شو او پر (۱۵۴ هـ ق) کال د پوشنج په جنگ کې شهید شو.

زه یم زمری په دې نړۍ له ما اتل نسته
په هند و سند و پرتخار او په کابل نسته

بل په زابل نسته

له ما اتل نسته

غشی د من مې ځي برېښنا په میرخمنو باندې
په ژوبله یونم یرغالم په تښتېدونو باندې

پر ماتېدونو باندې

له ما اتل نسته

زما د بریو پر خول تاوېږي هسک په نمنځ په ویاړ
د اس له سو مې مخکې رېږدي غرونه کاندې لټاړ

کړم ایوادونه اوجاړ

له ما اتل نسته

زما د تورې تر شپول لاندې دي هرات و جروم
غرج و بامیان و تخار بولي نوم زما په اډوم

زه پېژندوی یم په روم

له ما اتل نسته

پر مروه زما غشي لوني ډاري دېنن راڅخه

د هریو رود په څنډو ځم تښتي پلن راڅخه

رېي زړن راڅخه

له ما اتل نسته

د زرنج سوبه مې د تورې په مخ سور و کړه
په باداری مې لور او د کول د سور و کړه
ستر مې تربور و کړه
له ما اتل نسته

خپلو وگړو لرده لور پيرزوينه کوم
دوی په ډاډينه بڼه بامم بڼه يې روزنه کوم
تل يې ودنه کوم
له ما اتل نسته

پر لویو غرو مې وينا درومي نه په ځنډو په تال
نړۍ زما ده نوم مې بولي پر دریځ ستایوال
په ورځو شپو میاشتو کال
له ما اتل نسته

د امیر کروړ دا شعر ویاړنه ده چې په حقیقت کې يې د خپل ملت
ستاینه کړې ده، د خپل ځان د مثال په ورکولو سره يې همغه د خپل
ملت د شجاعت، دلاورۍ او ټینګې ارادې ستاینه کړې ده.

۳- د بابا هوتک سندرې: هوتک بابا د غلجې کړوسی دی، د
پلار نوم يې بارو او د نیکه نوم يې تولر دی او شجره يې بېټ نیکه
پورې رسېږي. پر (۲۲۱) کال په اتغر کې زېږېدلی دی.

پر سور غر بل راته نن اور دی
وگړی به جوړ راته پېغور دی
پر کلي کور باندې مغول راغی
هم په غزني هم په کابل راغی

xxx

غښتليو تنگ کړئ دا مو وړ دی
مغل راغلی په تلوار دی
په پښتنخوا کې یې ناتار دی
پر کلي کور باندي مغل راغی

xxx

آدمرغې غښتليو راسی
پر تنگ ولاړ د پښتنخوا سی
تورې تېرې غشي تر ملا سی
پر کلي کور باندي مغل راغی

xxx

زلمو په غشیو کړی ورونه
د تېرو تورو گوزارونه
ور وړاندي کړی خپل تېرونه
پر کلي کور باندي مغل راغی

xxx

زما د زلمو وینې بهېرې
ځمکې او غرونه په سره کېرې
میرځی غلې او ترهېرې
پر کلي کور باندي مغل راغی

xxx

پښتنو هلی په غره جنگ دی
سور غر په وینو د دوی رنگ دی
مهال د تورې دی د تنگ دی
پر کلي کور باندي مغل راغی

xxx

زلمو پر تنگ ځانونه مړه کړئ
د بنن په غشيو مو پييه کړئ
د پښتنخا ځمکې ساته کړئ
پر کلي کور باندې مغل راغی.

د بابا هوتک دا سندره په حقيقت کې د خپل ملت او خپل ملک د ستاينې او ساتنې لپاره ويل شوې ده، چې د خپل ملت احساسات راوپاروي او خپل ملت او خپله خاوره له نورو څخه وژغوري چې دا پخپله ملتپالنه ده.

۴- ملکيار غرشين: د ښکارندوی او د شيخ ابوبکر طوسي

همعصر دی. غرشين د پښتنو يو مشهور ستانه قوم دی چې پخوا يې يو وچ غر سرسبز او اباد کړی و، نو ځکه دی غرشين بولي.

څښتن مو مل دی اوس مو يرغل دی ايواد د بل دی

غازيانو گورئ

څښتن مو مل دی

تورې تېرې کړئ د بنن مو پرې کړئ منگولې سرې کړئ

څه له به تښتو

څښتن مو مل دی

که ټينگ کړو زړونه پر بري يونه چې زمري يونه

اسلام راڅخه دی

څښتن مو مل دی

غازيانو راسئ ټول شاوخوا سئ د شهاب په ملا سئ

څښتن مو مل دی

ملکيار غرشين دا شعر د ملتپالنې يا ولس پالنې لپاره ويلى دى
چې د خپل ملت د جرئت د ډېرولو او د هغوى د رزمي روحيې د
تقويه کولو لپاره يې ويلى دى.

اخځونه

- ۱- د پښتو ادبياتو تاريخ، شهسوار سنگروال نيازي اثر
- ۲- لرغونى متون، د پوهندوى ډاکټر محمد ا جان حقپال اثر
- ۳- د پښتو ادبياتو تاريخ لرغونې او منځنۍ دوره، د سرمحقق
زلمي هېوادم اثر.

غفران الله شمس - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

پښتو غزل د خپل پيدايننت او پايښت په لور و ځور کي

غزل د شرقي شاعري يو ډېر منلی او پېژندلی شوی ډول دی، چې د شرقي شاعري د زیاترو دېوانونو یوه درنه برخه په غزلو پورې اړه لري. زموږ په ادبیاتو کې هم غزل کابو اووه سوه کلن تاریخ لري. د پښتو لومړی لاسته راغلی غزل د اتمې هجري پېړۍ دی.

د پښتو لاسته راغلي غزلي همغه د اکبر زمينداوري غزلې دي چې د پښتو ادبیاتو په لومړۍ دورې پورې اړه لري، خو زه غواړم د همدغې لومړۍ دورې په امتداد د پښتو غزل لوړې ژورې وڅېړم. که څه هم زموږ بحث او کورنۍ دندې اکثره پر لرغونې دورې راڅرخي، خو څرنگه چې غزل تر بل هر شعري فورم په پښتو کې زیات مطرح دی، نو غواړم چې تر لرغونې دورې وروسته هم د غزل پر څرنگوالي او څومره والي رڼا واچوم.

په دویمه ادبي دوره کې چې د پښتو ادبیاتو منظم اثار زموږ په واک کې دي او پښتو ادبیات چې په دې دوره کې تر بېلابېلو فکري او ادبي جریانونو لاندې ایجاد شوي او وده یې موندلې ده په دې ټولو جریانونو کې چې څومره ادبي اثار ایجاد شوي دي، په هغو کې د

غزل ونډه او برخه درنه ده. پښتو غزل په دغو جريانونو کې ډېرې لورې او ځورې ليدلې دي، چې په دې برخه کې موږ د پښتو غزل هغه پالونکي او روزونکي يادوو چې د پښتو ادبياتو تر لومړۍ دورې وروسته يې غزلونه ليکلي دي.

موږ د غسې غزل ويونکي ډېر زيات لرو، چې يوازې د نومونو لړليک راوړل يې خبره اوږدوي، خو زه به په دې برخه کې د پښتو ددغه کټگورۍ ويونکو ځنې ډېر عمده کسان دلته ياد کړم:

۱ - شيخ فريد: د پښتو يو غزل ويونکی شاعر دی. دده په باب زيات معلومات نه شته، يو غزل يې په ((تېر هېر شاعران)) نومي تذکره کې خوندي دی، دده غزل عرفاني رنگ لري او هنري پرداخت يې هم بد نه دی. دده غزل مقطع داده:

نور عالم دې حورې جنتونه غواړي
دا شيخ فريد دې طمعدار ستاله ديداره گرځي
دده غزل په خوند او رنگ کې د روښانيانو د معاصرو صوفيانو غزلو ته پاتې کېږي.

۲ - امير خان هجري: دا سپی د ډېوان خاوند شاعر دی، ډېوان يې په دوو جلدو کې ترتيب شوی دی، دا ډېوان تراوسه پورې نه دی چاپ شوی، په خپلو اشعارو کې يې هجري تخلص کړی دی، دی د دولسمې هجري پېړۍ شاعر معلومېږي. دده غزل هنري ښېگڼې لري او عالي تخيلات روزي، دا يې هم دوه ښکلي بيتونه:

گل په لږه ژړا وځاندي شبنم ته
يار مې ونه ښود د اوښکو په باران مخ

چې زما د زړه آهونه ورته رسي
ځکه هسې رنگ کېدو شه د اسمان مخ

۳- قنبرعلي خان اورکزی: د سرور خان زوی و، د تیرا په کلايه کې اوسېده، صوفي مشر او عالم سړی و، د انور شاه مرید و، قنبرعلي خان پر (۱۲۰۷ هـ.ق) کال د رجب پر میاشت په پېښور کې وفات شوی او هملته ښخ شوی دی. دی د اشعارو دېوان او د (اشک قنبر) په نامه یو ځانگړی اثر لري. په دې دویم کتاب کې یې د کربلا دېرې سوزناکې پېښې راوړې دي. د قنبرعلي خان اورکزي غزلې او نور اشعار دېر خواږه او سوزناکه دي. دده غزل او نور اشعار د هنر لوړه مایه او ځینې اشعار یې لوړ فکري ارزښتونه هم لري، ده د پښتو د دېرو شاعرانو په ځواب کې غزلې ویلې دي او د پښتو اشعارو د مطالعې خاوند سړی و، د رحمان بابا د یوې غزلې په ځواب کې یې داسې ویلې دي:

کړی چې رحمان مومند سوال ددې غزل و
دا ښکلی غزل مې په ځواب راسره یوړ

۴- محتشم: د دولسمې پېړۍ غزل ویونکی شاعر دی، دده په باب دېر معلومات نه دي ترلاسه شوي، د غزل نمونه یې ترلاسه شوې ده، دومره ښکاري چې د غزل په ویلو کې یې روانه طبعه درلوده. د ترلاسه شوي غزل مقطع یې داده:

پاڅه وخت د صبحدم شه محتشمه
محبوبیا خوته بللی په چربانگ یې

۵- سرور شاه: د ده حالات هم معلوم نه دي، (د پښتو غزل) مولف
يې يو غزل موندلی دی. غزل يې رنگيني او جذابيت لري، دده د
غزلي مطلع داده:

چې مې نوش کړله پيال له د عشق له جامه
خبر نه يم هر گز له صبح و شامه

۶- شاه غريب: د ميا حبيب گل په بياض کې يې شعرونه راغلي
دي، د ديارلسمې پېړۍ د اواخرو غزل ويونکی شاعر دی.

۷- غلام محمد خټک: دا شاعر د پښتونخوا د جهانگيري په
سيمو کې اوسېده، پر (۱۹۱۹م) کال مړ دی. د اشعارو مجموعه يې
د (رموز خټک) په نامه چاپ شوې ده، ده قصيدې او غزلې ويلې
دي.

۸- امگل جان خټک: دا شاعر د پښتونخوا د سيمو شاعر او د
خوارلسمې پېړۍ په لومړيو لسيزو کې ژوندی و، د شعر مجموعه
يې د (گلشن امگل جان) په نامه چاپ شوې ده.

۹- محمد نصين: دی هم د ديارلسمې هجري پېړۍ غزلبول
شاعر و، ځينې غزلې يې په (گلزار روڼ) کې چاپ شوي دي، د يوې
غزلي مطلع يې داده:

چې مدام مې فريادونه کړه اغاز
الوتلی مې طوفان دی په شهناز

۱۰- روشن الدين خټک: د خټکو په اکوړه کې يې ژوند کړی
دی، د ژوند زمانه يې د خوارلسمې پېړۍ او ايل اټکل شوي دي. د

پښتو غزلبول شاعرو، غزل يې د قدماوو د غزل رنگ اوخوند لري.
په (گلزار روڼه) کې يې ځينې غزلې چاپ شوې دي، د يو غزل مطلع
يې داده:

همېشه د يار له غمه په کوکار گډ

چېرې نه شوم د وصال په نوبهار گډ

۱۱ - شېر محمد: د پښين د سيمو دېوان لرونکی شاعرو، په
غزل کې يې د نشې سوز ليدل کېږي، د ژوند زمانه يې ديارلسمه
هجري پېړۍ بنودل شوې، دېوان يې تر اوسه نه دی چاپ شوی، د
يوې غزلې يو بيت يې دادی:

الهي د حقيقت په شنه پياله کې

دا رنگين شراب د عشق په ميخانه کې

۱۲ - حمد الله کاکړ: دی هم غزلبول شاعر تېر شوی دی، د
جنوبي پښتونخوا بلوچستان د سيمې د پښين اوسېدونکی دی، د
(رساله دلنشين)) په نامه د شعر مجموعه لري چې شېر سوه بيته
ده، دا مجموعه نه ده چاپ شوې او په دې بيت پيل شوې ده:

منور په نور د ځان دی يار زما

لمر ختلی پر جهان دی يار زما

۱۳ - جام محمد کاکړ: د دولسمې پېړۍ د اواخرو او ديارلسمې
پېړۍ د اوایلو شاعرو، دی د ږوب د شامزو په کلي کې اوسېده.
تر (۱۲۵۰ هـ.ق) دمخه تېر شوی دی. د اشعارو دېوان يې پاتې دی.
په دېوان کې يې غټه برخه د غزلو ده، غزلې يې زياتره د مينې
اخلاقي رنگ لري. د وعظ او نصيحت خبرې هم په کې شته. پر

ځينو غزلو يې د عرفان مالگه دورېدلې ده، د ده دېوان نه دی چاپ شوی، دا يې د يوې غزلې يو بيت دی:

بې حساب به يم په مينه د خپل يار خوښ
داسې شان به بلبل نه وي په گلزار خوښ

د غزل دې بهير ته يوه کتنه:

موږ د همدې بحث په مقدمه کې ولوستل، چې پښتو غزل په پښتو کې کله پيدا شو او د پښتو ادبياتو د تاريخ په لومړي پړاو کې يې څنگه پايښت وموند. په دويمه ادبي دوره کې غزل له نويو تمايلاتو سره څنگه ځان په روښاني اثارو کې څرگند کړ.

په دويمه ادبي دوره کې موږ ته تر (۱۰۰۰) زياتو پښتو شاعرانو نومونه څرگند دي، دا به مبالغه نه وي که ووايو چې له زرو تنو څخه اتوسو تنو په پښتو غزل ويلی دی. په دغو غزل ويونکو کې د ځينو بشپړ دېوانونه او د ځينو متفرقې غزلې تر موږه رارسېدلې دي. ددغو غزلبولو غزلې د بېلابېلو فکري او ادبي هنري جرياناتو تر اغېزې لاندې ايجاد شوې دي، لکه: د پير روښان غزل، د اخوند دروېزه د پيروانو غزليات، د هندي سبک تابع غزل، د احمد شاهي عصر پورې مربوطې غزلې.

په پورته ټولو يادو شويو جريانونو کې پښتو غزل د فکر او هنر له پلوه يو ډول انکشاف نه دی کړی، بلکې له لوړو څوړو سر مخ و، د بېلگې په توگه په روښاني اثارو کې ډېر محدود غزلونه د هنر مالگه لري، زياتره غزلونه يې يوازې تبليغي اهدافو ته وقف شوي دي.

د دروېزه په پيروانو کې غزل سره له دې چې عرفاني او تبليغي اهداف هم لري، خو ورسره شريعت په کې د روښانيانو د زياترو غزلو په پرتله په اوچت معيار کې ځای لري. د صوفيانه حلقو غزل تر يوې داسې جذبي لاندې ويل شوی ښکاري چې خاصه روحاني جذبه او خاص کشش لري او پر لوستونکي او اورېدونکي اغېزه کوي. د خوشال بابا او دده د پيروانو په اثارو کې غزل د موضوع له پلوه وسعت وموند، هر ډول مسايل په کې بيان شول او هنري ښېگڼې يې هم د توجه وړ دي. د رحمان بابا په ډېوان او دده د پيروانو په اثارو کې پښتو غزل د خپل انکشاف لوړو پوړيو ته وخوت او د هندي سبک په پيروي ويل شويو غزلو کې پښتو غزل نوي هنري کره وړه خپل کړل.

د پښتو د دغو متفرقو غزلو ويونکو په باب بايد ووايو، کوم پښتو غزلونه چې دغو غزلبولو ايجاد کړي دي، د پښتو د ادبي تاريخ په کوم خاص ادبي جريان پورې اړه نه لري. د دغو خلکو په غزلو کې هغه که د دولسمې پېړۍ دي او که د ديارلسمې او څوارلسمې د اوایلو ډېری محدودې غزلې هنري او فکري ارزښتونه لري، زياتره غزلې هغه شور، مستي او کشش نه لري چې د پښتو غزل د يوولسمې پېړۍ د دويمې نيمايي او د دولسمې پېړۍ د خوشال، رحمان او حميد په سبکونو پورې اړوندې غزلې يې لري.

په ديارلسمه پېړۍ کې د غزل پرځای په پښتو ادبياتو کې داستان ته زياته پاملرنه ليدل کېږي. د ديارلسمې پېړۍ په دويمه نيمايي

کې، زیاتره شاعران د شرقي ادب ځینې داستانونه او حکایات په پښتو نظموي، دا کار په هند او پښتونخوا کې د چاپ د وسایلو په پرمختیا سره زیات بابېږي او په سلگونو داستانونه پښتو ته اوږي او د تاجرانو له خوا چاپېږي او خلکو ته وړاندې کېږي. ددې کار یو علت دادی چې عام خلک له داستاني اثارو سره زیاته علاقه ښيي، نو ځکه تاجرانو به ددغسې اثارو له چاپ سره زیاته مینه ښودله او شاعرانو هم د غزل او دېواني ادبیاتو پر ځای داستاني ادبیاتو ته پاملرنه کوله.

شفيع الله حسني - د پښتو خانگي د لومړي ټولگي محصل

د سليمان ماكو تذكرة الاولياء

په دې ليکنه کې لومړی د سليمان ماكو پېژندنه او بيا په ترتيب سره د تذكرة الاولياء معرفي او د هغې محتوا په تفصيل سره شرحه شوې ده. اول تذكرة الاولياء په دوو برخو وېشل شوې ده، چې يوه د نثر برخه ده يانې د سليمان ماكو خپله ليکنه او دويمه د نظم

برخه ده چې د شاعرانو شعرونه او نظمونه دي. همدارنگه د سليمان ماكو نثر په ترتيب سره، په هغو کې د پښتو، عربي او فارسي ژبې لغاتونه او اغېزې چې په دې نثر کې دي، تفصيل او تحليل شوې دي. همدارنگه د سليمان ماكو د نثر مميزات هم تشرېح شوي دي.

سليمان ماكو او تذكرة الاولياء:

د پښتو ژبې له پخوانيو ليکوالو څخه يو هم سليمان ماكو دی، دی د بارک خان صابزي ماكو زوی دی، چې د کندهار په ارغستان کې اوسېده، د ماكو قوم تر اوسه هم په لږ تعداد هورې اوسېږي او په ابداليو (درانيو) کې شاملېږي. سليمان ماكو له دې قومه يو پوه

ليکوال راوتلی دی او د پښتونخوا په غرو کې يې سياحتونه کړي او د خپل عصر مشهور روحاني او ادبي رجال يې کتلي دي.

دی په خپله وايي چې پر ۲۱۲ هـ تله و م او د پښتونخوا په غرو او رغو گرځېد م او د لويانو مراقد مې ليدل او پلټل، داسې ښکاري چې سليمان تر دغه مفيد او گټور سفر وروسته بريالی شو چې د پښتنو د نوموړو بزرگانو د حال او احوال په باب يوه تذکره وليکي او د دوی ويناوې او اشعار په دې کتاب کې خوندي کړي.

په خواشينۍ سره چې دا کتاب لاتر اوسه ورک دی، خو لومړي مخونه يې چې اته مخه دي، هغه پوهاند عبدالحی حبيبي پر (۱۳۱۹ ل) کال په کندهار کې وموندل او د هغو مخونو عکسونه يې د کابل په کالنۍ (۱۳۱۹ ل) او پښتانه شعرا لومړي ټوک کې خپاره کړل.

د تذکرې يو څو پاڼې چې پيدا شوې دي، يانې څلور پاڼې چې اته مخه کېږي او اووه ډک مخونه دي، ځنې معلومېږي چې سليمان د پښتنو مشاهيرو احوال په داسې ډول ليکل چې د هغو د ژوندانه وقايع ثبت شي او دا خبره هم څرگنده شي چې پلاني سړي څنگه ژوند کاوه، چېرې اوسېده، پلار نيکه او کورنۍ يې کومه او چېرې وه او له هغه سړي څخه د خلکو په خولو او زړو کې کومه وينا او کوم شعر پاتې دی؟ دی په خپل سفر کې د کاملاتو حضور ته رسېدلی او کوم مشاهير چې مړه وو د هغو مراقد يې موندلي او ليدلي دي او د تاريخي وقايعو په ضبط کې يې ډېر دقت کړی دی چې د تذکرې په ديباچه کې دی په خپله وايي:

((په سنه دولس او شپږ سوه د هجري تللی وم او د پښتونخوا په راغو او کلیو گرځېدم او مراقده د اولیاوو او واصلینو مې پلټل او په هر لوري مې کاملان موندل او د دوی په خدمت خاکپای وم او هرکله په سلام ورته ولاړ چې له دې سفره په کور کېناستم او تنها کې وچاودلې د پښو بیا پاڅېدلم او د څښتنه مې مرستون شوم چې احوال د هغو کاملانو وکارم او دوی چې هغه ویناوې پاتې کړي دي او پښتانه یې لولي.)) اوس له دې څخه ښکاري چې سلیمان ماکو په تذکره کې خپل مشاهدات او د سیاحت لیدل شوي او کتل شوي معلومات کښلي دي. د سلیمان ماکو تذکره الاولیا د پښتنو پخوانیو شاعرانو په احوال او اثارو کې زموږ یو پخوانی تاریخي او پوخ ماخذ دی. هغه اوه مخه چې له دې تذکرې څخه زموږ لاسته راغلي، ددغو شاعرانو احوال په کې راغلي دي: بېټ نیکه، ملکيار غرشین، شیخ تیمن، قطب الدین بختیار. دا خبره باید هم له یاده ونه باسو چې سلیمان د پښتنو رجالو په تاریخ لیکلو کې هغه سبک نه دی تعقیب کړی چې د شیخ عطار په تذکره الاولیا کې ټاکلی شوی و، ځکه چې شیخ عطار یوازې د اولیاوو د زهد او تقوا حکایات راټول کړي دي، خو سلیمان د رجالو د ژوندانه احوال او د دوی اخلاق او کورنۍ او هم ادبي موقعیت ښيي او په دې ډول پوه سړی او سترگور مورخ ښکاري. د تذکره الاولیا د موندلو په اړه راغلي دي چې تذکره الاولیا د هلمند د ناوې د ادم خان په کلي کې د زړو کتابونو د پلټلو پر مهال د پوهاند عبدالحی حبیبی صاحب لاسته ورغله، چې پر مخنیو چاپونو سربېره پر (۱۳۲۱ل) کال د استاد حبیبی د تعلیقاتو شرحې او سریزې او له اصل متن سره

یوځای د سرمحقق زلمي هېوادمېل په زیار چاپ شوې او دغه راز پر (۱۳۷۹ل) کال یوځل بیا د علامه حبیبی د خپرندو د مرکز له خوا د هغې د انگلیسي متن سره یوځای چاپ شوې ده، خو تر دې دمخه هم چاپ شوې ده. تذکرة الاولیا په لومړي گام کې موږ پر دوو برخو وېشو:

الف- د سلیمان ماکو خپله لیکنه چې نثر دی او د شاعرانو ژوندلیک په کې راغلی دی.

ب- په تذکره کې د شاعرانو راغلی کلام چې په نظم دی.

الف- د سلیمان ماکو نثر: تر سلیمان ماکو دمخه د پښتو نثر کومه نمونه زموږ لاسته نه ده راغلې، چې پخوا به د پښتو نثر څنگه و او څه ډول سبک یې لاره، خود سلیمان ماکو د نثر پوځوالی دا څرگندوي چې ددغه عصر نثرونه به دغسې پاڅه وو او له دې نثر څخه څرگندېږي چې د پښتو نثر د ماشومتوب پړاو تېر کړی او د پوځوالي مرحلې ته رسېدلی دی.

د سلیمان ماکو نثر که په تحلیلي سترګه ولیدل شي، تر دغو لاندې درېیو عواملو لاندې یې نشونما راته ښکاره کېږي او په هغه چاپېریال کې چې دې نثر وجود موندلی و هم دا درې عوامل موجود وو:

۱- د پښتو ژبې خپل اثر چې سلیمان پښتون و او د پښتو ژبې ویونکی و، نو طبیعي ده چې دغه لامل به دده د نثر په ادبي بڼه او جوړښت پوره اثر درلود او ښایي چې تر ده دمخه چې کوم نثران موجود وو د هغو د لیکلو سبک به هم پر ده دروند اغېز درلود.

۲- په فارسي ژبه کې چې کوم ادبي حرکت موجود و او د سليمان چاپېريال يې نيولی و، ضرور به يې دده پر نثر هم اثر کړی وي.

۳- په دغه عصر کې فارسي نثر رشد موندلی و، هم په غزني هم په خراسان او هم په هند کې خپل عروج ته رسېدلی و، تاريخ بيهقي او زين الاخبار او د محمد عوفي لېال باب او نور کتابونه ددغه عصر مهم منشور اثار دي، ځکه پښتو هم ددغه ادبي چاپېريال په منځ کې ژوند کاوه، نو يې اغېزې هم طبيعي دي.

په دغه عصر کې عربي ادب او عربي ژبې هم پوره او بشپړ اثر کړی و، په خپله فارسي نثر هم په ابتدا کې تر دغه اثر لاندې نشونما وکړه. د (۵۰۰هـ) په شاوخوا کې چې کوم فارسي منشور کتابونه وليکل شول، د عربي ژبې اغېزې په کې څرگندې دي، ځکه پښتانه هم له عربي ژبې سره په دغه زمانه کې پوره اړيکي لري، پر پښتو هم د عربي ژبې اثر شوی دی. د سليمان ماکو په حياتي چاپېريال کې دغه درې سايقه موجود وو چې هر يو په ادبي تحول او د ليک او نثر پر ډول باندې طبعاً اثر کوي او زه هم تر دغه درې عواملو لاندې د سليمان نثر تحليلوم:

الف- د سليمان د نثر پښتو لغتونه: که په عمومي ډول سليمان ماکو نثر ارزول کېږي، نو دا تقريباً په نږه پښتو نثرونو کې حسابېدلی شي، ځکه د پرديو ژبو تاثيرات پرې ډېر کم دي او ان که څوک اوس هم پښتو نثر ليکي، نو د نورو ژبو دومره کلمې به ضرور په کې کاروي. د سليمان ماکو له نثر څخه داسې ښکاري چې هغه وخت د پرديو ژبو (عربي او فارسي) تاثيرات پر پښتني ادبي چاپېريال وو، خو دومره زيات نه وو چې ټول نثر متاثر کړي، دلته به

د ده د نثر سوچه پښتو لغاتونو ته اشاره وکړم: لوی، استازی، روښان، ویاله، هوسپرم، خاورې، راغه، کلی، پلتیل، لوری، موندل، څښتن، پاڅېدل، وینا، لولي، شپه، ستانه، کول، سندرې، یرغل، غرشین، ملگری، ستر، واکمن، بری، مروړل، پارکي، څرگند، مېشت او داسې نور. د سلیمان ماکوپه نثر کې کارول شوي دي، اکثره پښتو لغتونه اوس هم په خپله هماغه پخوانۍ مانا او مفهوم او هماغه شکل کارول کېږي. د سلیمان ماکو د نثر له پوځوالي څخه داسې ښکاري چې پښتو نثر به تر دې پخوا ښه اوږد مزل کړی وي چې د سلیمان ماکو د مهال داسې پخې مرحلې ته رسېدلی دی.

ب- د سلیمان ماکوپه نثر کې عربي لغتونه: د سلیمان ماکوپه نثر کې یو شمېر عربي لغتونه هم شته، خو دا اکثره داسې لغتونه دي چې مذهبي او عقیده یې مفاهیم لري، دا ډول لغتونه اکثره اوس هم د مذهبي اصطلاحاتو په ښه موجود دي او ترجمه یا انډولونه یې ډېر ممکن نه برېښي.

عربي ژبې د اسلام تر راتګ وروسته په افغانستان کې خپلې اغېزې وښندلې دا اغېزې لومړۍ پر فارسي ژبه او وروسته پر پښتو ژبې محسوسې شوې، خو د پښتو په انډول یې پر فارسي ژبه اوس هم تاثيرات زیات دي، دلته به څو عربي لغتونه ته اشاره وکړو: قدوة الواصلين، مراقده، حمد، برکت، نصیب، صلی الله علیه وسلم، غریب، هجري، اولیا، آل، اما بعد، نقل، عبادت، مبارک، واقع، قبول، کفر، شیخ او ځینې نور...

ج- د سلیمان ماکو په نثر کې فارسي لغتونه: د سلیمان ماکو په نثر کې د عربي په نسبت فارسي لغتونه ډېر کم دي خو د استاد عبدالحی حبيبي په نظر د سلیمان ماکو په نثر کې د فارسي ژبې د هغه وخت د نثر څه اغېز شته. د سلیمان ماکو تر عصر نږدې دوه سوه کاله دمخه د غزنویانو په عصر کې فارسي نثر ډېر پرمختګ کړی و، ډېر روان، ساده او عام فهمه و، لنډې لنډې جملې يې لرلې او له ابهام او تکلف څخه خالي و. د سلیمان ماکو نثر هم ساده سلیس او روان دی، جملې يې هم لنډې دي، ابهام، تصنع او تکلف هم نه لري، د فارسي نثر د هغه وخت د خوږلنيو د څه ناڅه اغېزمنۍ تر څنګ یو شمېر فارسي لغتونه هم د سلیمان په نثر کې لیدل کېږي، لکه: سپاس، خاکپای، بزرګ، روزګار، مهربان، درخواست او ځینې نور...

د- د سلیمان ماکو د نثر ګرامري جوړښت: سره له دې چې د سلیمان ماکو په نثر کې زیاتره سوچه پښتو لغتونه کارېدلي دي او لیکنی متن يې هم سړي ته ډېر خوند ورکوي. له دې سره سره يې لیکنۍ بڼه له عامې محاورې او همدارنګه د پښتو ژبې له اوسني ګرامري جوړښت سره اړخ نه لګوي. د نثر دا حالت کېدی شي د دوو عواملو له امله رامنځته شوی وي، کېدی شي د هغه وخت د پښتو محاورې ژبه همدا شان یا دې ته ورته وه، یا هم نثر په دې بڼه لیکل کېده او یا هم د عربي ژبې تاثیر پر فارسي او د فارسي پر پښتو پرېوتی وي. د سلیمان ماکو د نثر په ځینو جملو کې مبتدا او خبر، فاعل او فعل، مضاف او مضاف الیه سره وړاندې وروسته دي، دا

کار د پښتو له اوسني گرامري جوړښت سره توپیر لري، کېدی شي د لرغونې دورې نثر همدا بڼه درلوده، خو بیا هم د سلیمان ماکو نثر، د پیرروښان او د هغه د پلویانو او همدارنگه د اخوند دروېزه او د هغه د پلویانو تر نثر ډېر زیات خوږ، سوچه او روان دی؛ تکلف، تصنع او ابهام په کې نه شته، دلته به د سلیمان ماکو د نثر خو ترکیبونه راوړو او بیا به د پښتو ژبې د اوسني گرامري جوړښت اصله بڼه هم ورسره ولیکو:

د سلیمان ماکو نثر اوسنی گرامري جوړښت

وايم حمد وسپاس د لوی خاوند	د لوی خاوند حمد و سپاس وايم
چې دی بادر د کونینو او رحمت د ثقلینو	چې د کونینو بادر او د ثقلینو رحمت دی
په ویا له د ارغستان هوسپرم	د ارغستان په ویا له هوسپرم
مراقده د اولیو او واصلینو مې پتل	د اولیو او واصلینو مراقده مې پتل
او تناکې وچاودلې د پښو	او د پښو تناکې مې وچاودلې
سړین نه درلودل زامن	سړین زامن نه درلودل
او هر کله به ویل خپل ورور ته	او هر کله به یې خپل ورور ته ویل

او داسې نور ترکیبونه او نورې جملې. دلته موږ د سلیمان ماکو په نثر کې گورو چې نثر له عامې محاورې څخه لرې شوی دی. په پښتو کې عامه قاعده همدا ده چې اول فاعل راځي بیا فعل، اول مبتدا ده او بیا خبر، خو د سلیمان ماکو په نثر کې دا قاعده تر ډېره حده معکوسه ده.

هـ- د سلیمان ماکو په نثر کې پخواني لغتونه: د سلیمان ماکو په نثر کې پر هغو سوچه پښتو کلمو سربېره چې اوس هم په پښتو کې استعمالېږي، ځینې داسې نور پښتو لغتونه هم شته چې

يا اوس نه کارېږي او يا هم په لږ شاني لفظي تغير او تحول سره
کارېږي يانې متروکې کلمې په کې شته، دلته به دې ډول کلمو ته
هم اشاره وکړو.

په تذکرة الاوليا کې اوسنۍ بڼه

کار بدلې بڼه

پښتونخوا

پښتنخوا

مرسته غوښتونکي

مرستون

(په پخوانۍ بڼه اوس متروکه ده)

ويلې

لولي

جنگ پخوانۍ بڼه يې متروکه ده

جوبله

پوپنا

پپنا

دښمن

دښنه

تورې (پخوانۍ بڼه يې متروکه ده)

کتارو

ډېر زيات

ډېر زښت

شمېر

گڼونې

نسل

کول

لارښود (اوس متروکه ده)

بما (بوميا)

متعقد شو (دابڼه هم اوس متروکه ده)

وگروهېد

او ځينې نورې کلمې چې اوس يا متروکې دي او يا يې هم بڼه کې
بدلون راغلی دی، په تذکرة الاوليا کې د دغسې مړو او پخوانيو
کلمو شتوالی ددې ادبي تذکرې لرغونتيا او ځانگړتيا په گوته
کوي.

د سلیمان ماکو د نثر ځینې ممیزات:

اوس چې د پښتو د لومړي نثر اساسي عناصر (د پښتو، فارسي او عربي اغېزې) وڅېړل شول، یو څو نور مهم ادبي ممیزات هم لاندې ذکر کېږي، چې په دې نثر کې لیدل کېږي.

۱- ایجاد: د سلیمان ماکو د نثر یو عمده او څرگند مزیت د جملو ایجاد دی چې دغه ممیزه یې د فارسي له قدیمه نثره سره شریکه ده تر غزنویانو دمخه تر (۴۰۰هـ) پخوا د فارسي نثر نهایت موجز او جملې یې لنډې لنډې دي.

۲- توصیف او توصیح: د سلیمان ماکو په نثر کې ځینې جملې داسې هم شته چې یوازې د توصیف او ښو څرگندولو لپاره راوړل شوي دا مزیت د فارسي په ساماني سبک کې لږ و، خو د غزنوي دورې لیکوالو ښه پسي ډېر کړ او د مطلب د روښانولو لپاره یې ځینې پرله پسې جملې راوړلې چې مقاصد ښه پسي واضح شي، د مثال په ډول (په ویاله د ارغستان هوسپرم او په دې ځمکو یادېږم) بل مثال ((شیخ بېټنی هوسپد په غره باندي او هلته ډېره و)) بل مثال ((د دوی په خدمت خاکپای وم او هر کله په سلام ورته ولاړ)) چې په دغو مثالونو کې دویمې جملې د توصیف او توضیح لپاره راغلې دي.

۳- د افعالو تکرار: د فارسي پخواني لیکوال تر غزنوي دورې دمخه د هرې جملې لپاره د فعل ذکر لازم گڼي. که څه هم یو فعل په څو جملو کې مسلسل تکرار هم شي. د افعالو تکرار چې وروسته یو ادبي عیب هم وگڼل شو د ساماني عصر په نثر کې عیب نه و،

بلکې د الفاظو تکرار او د جملو تکرار هم کېده او دغه تکرار په اوستا او پهلوي ژبو کې هم و چې فارسي ژبې ته راغلی و او دا یو قدیم ادبي سنت ګڼل کېده. د مثال په ډول سلیمان په خپل نثر کې داسې لیکلي: «بختیار په پښتو سندرې کرینه، اوبښې تویوینه خدای ته نارې کرینه، غلبلي کرینه، پارکي لرینه» وګورئ پنځه فصله په یوه لیکه کې سره یوځای دي چې دوه کټ مټ تکرار هم دي. دلته دا باید هېر نه شي چې د ژبې دغه طبیعي او روان سبک ډېر ښه دی او د افعالو د حذف او عطف ناروا دود وروسته رواج شوی دی، چې کله کله د کلام رنګ او خوند وراړوي، موږ باید په اوسني نثر کې دغه د افعالو د حذف بدعت رواج نه کړو او د قدیم طبیعي او خواږه سبک پیروي وکړو.

اخځونه

- ۱- د پښتو ادب تاریخ، پوهاند عبدالحی حبیبی، ۱۳۸۴ ل کال.
- ۲- تذکرة الاولیا په اړه د پوهندوی محمد اسمعیل یون مقاله.

هدایت الله شیرانی - د پښتو څانګې د لومړي ټولګي محصل

په لرغوني ادب کې د نظم او نثر اندول ؟

نثر او نظم د ادبیاتو دوه مهم ستونونه دي چې ټول ادبیات پرې استوار دي او د یوې ژبې استوارتوب هغه مهال لاتیښک او قایم وي چې دواړه یې پر خپل ځای برابر او ټینګ وي، که یوه خوا زیاته قوي وي او بله خوا

کمزورې وي، نو بیا هم شرایط د ډاډ وړ نه دي، نو که ولیدل شي د نظم پله تر نثره له پخوا راهیسې درنده وه یانې نظم ته زیات کار شوی او نثر ته وروسته کار پیل شوی دی، ددې تر شا مختلف لاملونه شتون لري. د پخوانیو اریایانو او د اکثر قومونو زړه ادبي اثار منظوم وو او منثور یې ډیر کم او یا لږ پاتې دي.

(ویدا) او (اوستا) کتابونه دواړه منظوم وو او د سانسکریت زړه کتابونه هم اکثره منظوم دي، نو له دې سببه د اریایي اقوامو د نظم تاریخ تر نثر دمخه دی، په دې کې هېڅ شک نشته چې د ژبې اساس پر نثر اېښودل کېږي، څرنگه چې بشر خپل پخواني ادبي اثار په حافظه کې ساتل او د لیک او تحریر فن لانه و ایجاد شوی، نو د حافظې د ساتلو لپاره نظم تر نثر اسانه و او هر وخت به اریایي اقوامو (شاعرانو) خپل دیني او ټولنیز مطالب په نظم کول او حماسي شاعرانو به خپل جنگي او حماسي اشعار په منظوم ډول

جوړول. د ويدا قديم اثار د دغو ريشانو د ذوق نتايج دي. اوستا هم د زردشت او د دده د اتباعو گيتونه «سندري» دي، د لرغوني يونان «ايلياډ او اوډيسي» هم د (هومر) حماسي سرودونه دي. د پښتو ژبې په ادبي تاريخ کې هم موږ ته تر اسلام را وروسته لومړني منظم اشعار لاسته راغلي او د قدماوو په دوره کې تر (۶۰۰ هـ ق) دمخه د کوم منشور اثر درک نه لرو، فقط د محمد هاشم بن زيد سرواني د (سالو وږمه) يو کتاب موږ ته معلوم دی، مگر منظوم اشعار خورا زيات دي. لکه څرنگه چې پخواني اريايي متون سينه په سينه رانقل شوي، وروسته په کتابونو کې ثبت شوي او تر موږ رارسيدلي دي، ځکه پښتو ژبه د پخوانيو منظوماتو په شهادت موجوده وه، نو طبعاً به يې نثر هم درلود مگر د ليک او تحرير د نه موجوديت په سبب به نثر نه وي ثبت شوی او که وو هم هغه به د زمانې د ناوخالو خپوله ځانه سره وړی وي، نو ځکه موږ له قدماوو او پخوانو را وروسته د منځنيو ليکوالو په دوره کې چې څلور پېړۍ رانغاړي، د نثر نمونې په لاس کې لرو او نثر ليکونکي پښتانه موږ پېژنو چې کتابونه يې تاليف کړي دي. د مغولو تر تاراک او چپاول دمخه «(۶۰۰ هـ ق)» پخوا د پښتو ژبې ادبي مرکزونه د غور، هلمند، ارغنداو او د ترنک ورشوگانې وې. دغه مرکزونه د مغولو خونخوارو لښکرو وړان کړل او د مدنيت يوه بېلگه يې هم پکې پرېښوده. نو داسې ښکاري چې د پښتو ډېر کتابونه او علمي اثار هم ورسره تباhe او پوپناه شوي دي. يو کلک او مضبوط دليل شته، چې د (۶۰۰ هـ ق) په حدودو کې چې د نثر کومه نمونه او بېلگه موجوده ده هغه ډېره پخه او خوږه ده، د يوې ژبې

شر چې دې درجې ته رارسېږي نو طبعاً يې بايد دمخه ابتدايي
 مرحلې تېرې کړې وي چې د ورکتوب له مرتبوڅخه د زړښت او
 پوخوالي درجې ته راغلي وي، نو له دې خبرې څخه داسې استدلال
 کوو، چې بايد ډېر مخکې لږ تر لږه دوه درې پېړۍ پرېښتو نشر
 تېرې شوې وي، چې د اومې پېړۍ (۶۰۰ هـ ق) کلونو متانت او
 پوخوالی يې موندلی وي. له همدې کبله ويلاى شو چې د نظم پله تر
 نشر ځکه درنده ده چې په پخواوختونو کې له يوې خوا د نشر لپاره د
 املا او انشاء زمينه نه وه مساعده او بل خلکو تر نشر نظم ژر
 يادولای او حافظې ته سپارلی شو او نشر ورته مشکل و شايد له
 همدې امله له منځه تللی وي، نو ځکه يې د نظم په شان ډېرې
 بېلگې نه شته.

نصير احمد ((تأيد)) - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغوني ادب کې ویرنه

په پښتو لرغوني ادب کې لومړنۍ ویرنه شیخ
اسعد سوري د محمد سوري زوی د قصیدې په
چوکاټ کې د غور د پښتون پاچا امیر محمد
سوري، چې د سلطان محمود غزنوي په واسطه د
«اهنگرانو» په کلا کې کلا بند کړای شو او د

گرفتاری په حال کې یې زهر خوړل، مړ شو، ویلي ده، د قصیدې
خو بیتونه په دې توگه دي:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زموږ لوی هرگل چې خاندې په بهار
هرغټول چې په بیدیا غوړېده وکا
رېژوي یې پانې کاندې تار په تار
د پر مخونه د فلک خپېره شنه کا
د پر سرونه کا ترخاورو لاندې زار
د واکمن له سره خول پرېباسي مړ سي
د بېوزلو وینې توې کاندې خونخوار

xxx

سخ په تا ای محمد د غور لمړوي
په نړۍ به نه وي ستا د عدل سار

ته پر تنگه وې ولاړ په تنگه مې سوې
 هم په تنگه دې په تنگه کا خان جار
 که سوري دې په تگ وېر کاندې وېرمن سول
 هم به وياړي ستا په نوم ستا په تبار
 په جنت کې دې وتون زموږ واکمنه
 هم په تا دې وي ډېر لور د غفار.

شاعر په دې قصيده کې د فلک له جبر، جفا او بې پروايۍ څخه
 سرټکوي، ژاړي فلک ظالم معرفي کوي او شکايت ورڅخه کوي،
 داځکه چې فلک امير محمد سوري له منځه وړی، د هغه پاچاهي،
 تاج او شتمني يې له خاورو سره برابر کړي. د طبيعت منظرې، د
 مرغانو نغمې او نورې زړه کشونکې ښکلاوې د امير محمد سوري
 په نشتون کې هېڅ بولي، د هغه مړينه د ملت او وطن لپاره ویر او
 ماتم بولي. له بلې خوا د امير محمد مېړانه او غيرت بيانوي او د
 هغه د دورې نظم، ابادي او ارامي خلکو ته څرگندوي. لنډه دا چې د
 امير محمد سوري ټولې برياوې روښانوي او په پای کې د نوموړي
 مړينه د وطن او قوم لپاره لويه ضايعه بولي.
 دا په پښتو لرغوني ادب کې د ويرنې لومړنۍ او بشپړه بېلگه ده،
 البته تر دې وروسته ځينې شعرونه هم شته چې غمجن حالت
 بيانوي، خو د شيخ اسعد سوري د ويرنې په شان پوره ويرنې نه دي.

حبيب الله ((پوپل)) - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو ادبياتو کې نکلونه او ملي هنداره اثر

سريزه:

د لومړي کال د دويم سمسټر د (پښتو ادب تاريخ) مضمون گران استاد ښاغلي پوهندوی محمد اسمعيل يون له خوا تدريسېږي، استاد يون تل د پښتو او پښتونولي لپاره نه سترې کېدونکې هلې

ځلې کړې دي، په دې موخه چې موږ خپل ادبي فعاليت جاري ساتلی وي، نو يې ټول ټولگي ته کورنۍ دندې ورکړې، دا کړنه محترم استاد ځکه وکاروله چې له يوې خوا زده کړيالان له ادبي څېړنې سره بلد شي او بله مهمه موخه يې دا وه چې ټولو راغونډو شويو موادو ته کتابي بڼه ورکړل شي او په پښتو کې يو بل نوی اثر چې هغه هم د يوې ادبي دورې په اړه وي، لوستونکو ته وړاندې شي.

ماته د نورو ملگرو په شان يوه ځانگړې موضوع چې عنوان يې (په پښتو ادبياتو کې نکلونه او پر ملي هندارې کتاب تبصره) راکړل شوه، ما هم پر ياد عنوان تر خپل وسه کار کړی دی، هيله ده چې د پاملرنې وړ مو وگرځي.

په پایله کې زه له یون صاحب د دغه ادبي فعالیت له امله زیاته مننه کوم او له الله (ج) څخه یې تل په ژوند او پر خپلو سیالانو بری غواړم.

نکلونه

د پښتو د شفاهي ادبیاتو ډېره خوندوره برخه نکلونه دي. دا نکلونه له پېړیو راهیسې د ولس په حافظه کې پاتې شوي او ځینې اشکال یې تر نن ورځې پورې رارسېدلي دي.

نکلونه د پښتو د بېلابېلو سیمو په کلیو او بانډو کې موجود دي، که یو نکل په یوه سیمه کې ایجاد شوی هم وي، په هماغې مشخصې سیمې پورې مربوط نه دی پاتې شوی، بلکې نورو سیمو ته هم وړ انتقال شوی او عام شوی دی. په نکلونو کې د انتقال په دې جریان کې ځینې محیطي اصطلاحات، جغرافیایي نومونه او روایات تبدیل شوي او پرځای یې د بلې سیمې اصطلاحات او نومونه راغلي دي.

د زمان په تېرېدو سره د نکلونو په ژبه کې هم تغیر راغلی دی او همدا راز د نکلونو په ځینو روایاتو کې هم تغیرات واقع شوي دي. د پښتنو په سیمو کې موجود نکلونه پر دوو برخو وېشلای شو:

(۱) د پښتنو خپل نکلونه: چې قهرمانان، محیط او ټول کړه وړه یې پښتني دي او د پښتنو د اجتماعي ژوندانه په څېړنه کې له دې ډول نکلونو څخه ډیره استفاده کېدی شي او د دوی د فرهنګ د ډېرو پخوانیو خصوصیاتو ځینې څرکونه هم ځنې ایستل کېدی شي.

په دې پښتني نکلونو کې بیان شوي حکایات او پېښې د پښتنو له هماغه وختني اجتماعي فرهنګي ژوند څخه رنګ اخلي .

پښتني نکلونه ځینې ډېر اوږده دي. په دغسې نکلونو کې په کیسو کې کیسې بیانېږي، خو ځینې یې بیا ډېر اوږده نه دي او د شرقي ادبیاتو حکایتي اثارو ته ورته دي.

ددغو نکلونو اوسني اشکال د خلکو له خبرو او ویناوو سره سم اوډل شوي دي، په دې نکلونو کې ځای ځای ځینې نارې هم شته، چې نکل چیان یې د نکل د بیان په ترڅ کې په مخصوصو ځایونو کې د نکل د کرکټر له خولې وايي.

په پښتو نکلونو کې د دغسې نارو موجودیت ځینې څېړونکي په دې باوري کړي دي ، چې دغه نکلونه به په لومړي سر کې منظوم ایجاد شوي وي او بیا به یې د وختونو په تېرېدو سره منظوم اشکال هېر شوي وي او د نکل خاګه به د خلکو په حافظو کې پاتې وي او بیا به د همدغې خاګې له مخې د ولس له عامې محاورې سره سم د نکلونو اوسنۍ بڼې عیارې شوې وي او کومې منظومې چې د نکل له لومړنیو اشکالو څخه د خلکو په حافظو کې پاتې شوې دي، هغه یې د نارو په توګه د نکل په اوسني شکل په خپلو خپلو ځایونو کې ځای کړې دي .

د پښتنو په خپلو ملي نکلونو کې ادم خان درخانۍ، دلی شهو، مومن خان شیرینو، طالب جان او گل بشره، ولي جان او تانو، موسی جان او گللمکی، فتح خان او رابیا، بنادي او بیبو، جمال خان او زیب النسا، ظریف خان او مابۍ، جلات خان او شمایلې او نور ډېر مشهور دي، د پښتنو خپل نور ملي نکلونه هم شته.

(٢) له نورو ولسونو څخه راغلي نکلونه: د بېلا بېلو ولسونو ترمنځ دود دي، په شفاهي ډول ولس اخیستي دي، په ځینو کې یې له خپلو محیطي او اجتماعي، فرهنګي شرایطو سره سم څه ورزیات کړي او یالې کړي دي په دې کټګوري نکلونو کې شهزاده بهرام او گلندامه، سیف الملوک او بدری جماله او نور د دېوانو بڼاپریانو ډېر نکلونه شامل دي.

د پښتنو په کلیو او بانډو کې اوس هم نکلچیان شته، دا نکلچیان هغه خلک دي، چې دا نکلونه یې په خپلو حافظو کې ساتلي او د کال پر بېلا بېلو وختونو په تېره د ژمي په اوږدو شپو کې یې کلیوالو ته وایي.

د پښتنو ځینو خواخوږو لکه مرحوم گل محمد نوري، عابد شاه عابد، پروفیسور ولي محمد جان سیال کاکړ، پروفیسور محمد نواز خان طایر، عبدا لکریم پتنگ دا ډول نکلونه له اوله راټول کړي او چاپ کړي دي.

په ورسټیو وختونو کې: نورالله ولسپال، محمد مومن پتوال، غوثی خاوري، میراحمد ګریز او علي محمد منگل هم له خپلو سیمو څخه ځینې پښتو نکلونه راټول کړي دي.

ملی هنداره

دا کتاب چې چمتو کوونکي او راغونډونکي یې مرحوم محمد گل نوري دی، د پښتو د شفاهي ادب غوره او خوندوره ټولګه ده چې ښکلي او هنري نکلونه په ځان کې رانغاړي او د پښتو ژبې لپاره د مرغلرې ارزښت لري، په کتاب کې د ولس په خوله حقیقي

نکلونه او د کرکتیرونو په اوازونو باندې نارې او لنډۍ شته او همدا راز د پښتنو د سیمو دود او دستور یانې د پښتنو سپېڅلې مینه، پر ژمنو ولاړ او د غیرت او مېړانې کیسې د غوره او ښکلو کرکتیرونو په نظر کې نیولو سره لیکل شوي دي، چې هر ه کیسه یې د یادونې وړ ده. پخوا هم په کلیو او بانډو کې د اناگانو، نیکه گانو او نورو مشرانو له لوري په ځانگړي وخت کې دا ډول کیسې او نکلونه کېږي او زیات مینوال لري، ځکه دا په ځان کې یو ځانگړی خوند لري، په نکلونو کې هر ډول کیسې شته یانې حماسي، عشقي او حکایتي خوزیاتره خلک د عشقي نکلونو په اصطلاح عملیان دي. دا کتاب هم زیاتره عشقي نکلونو ته ځانگړی شوی دی، چې څرنگه پښتانه سپېڅلي عاشقان تر کومه حده پورې وفادار دي او د غیرت او تنگ لپاره حتی پښتانه د سر سودا کولو ته راځي دي. بله مهمه خبره د کتاب دا ده چې د فولکلوري ادبیاتو بډایه پانگه؛ نارې او لنډۍ پکې زیاتې دي، لکه:

سر د سره پالننگه هسک کړه فتح خانه
یاغي سوی هندوستان رعیت ملکونه

دروازه ژر کړی راخلاصه گوریانو
راپسې د زرغونو توتیانو سیل دی

دا کاروان د شمس الدین په طلا بار دی
دا ټول د برېځانو ککې ښکار دی

که اور گله کړي د برېځانو په سپینږ پرو
مروري پخلا نه کړل
لاد لاسه وربښي ، وربښي ياغي ملکونه

کرميه چې غم نه وي ته غم راوړي
کرميه که زما په دعا کېږي
کرميه په لم غوټه په سپرو واوړي

په اوسني وخت کې ليدل کيږي چې د ډراماتيکو ادبياتو مينوال
ډير زيات دي، د نړۍ اقتصاد پرې چلېږي چې له دې له ډلې څخه د
هاليوډ او باليوډ يادونه مهمه ده، ځکه چې دوی په سلگونه زره
خوښوونکي لري او که داسې ووايو چې د باليوډ يا هندي سينما د
هندوستان د اقتصاد د ملاتير جوړ کړی دی، نو مبالغه به مو نه
وي کړي، ولې موږ تاسو يې وينو چې دوی څومره فلمونه او
سريالونه جوړوي. فلم جوړونکي اوس په کيسو پسې گرځي چې يو
څه ځانگړې وي، خونه ورته پيدا کېږي. که دوی زموږ (ملي
هنداره) کتاب ولولي نو تاسو يقين وکړئ چې پر هغه ورځ به فلم
شروع کړي. موږ تاسو خو په نورو ډگرونو کې د پرديو تر يرغل
لاندې وو، خوله کله چې نوی دولت راغلی او مطبوعاتو ازادي
موندلې ده بس د نورو هېوادونو سريالونه او ډرامې يې پر موږ را
ايله کړي دي او کورنۍ يې يوې بلې خواته سوق کړې دي. دا دوه
لاملونه لري:

۱- لومړی لامل: دا چې موږ تر دې مهاله پورې له خپلو ارزښتناکو اثارو څخه خبر نه یو او یا هم د نورو کړه وړه خوند راکوي.

۲- دویم لامل: دا کېدلای شي چې دلته خارجي لمسونه دي او زموږ ځینې شخصي تلویزونونه د پرديو په پیسو چلېږي، او دا واضح خبره ده چې هر څوک چې دوی ته پیسي ورکوي د هغوی ګوډاګیان دي.

پکار دا ده چې پر دغو خوندورو نکلونو باندې باید ښکلي هنري فلمونه جوړ کړل شي او نورو ژبو ته وژباړل شي او خلکو ته د لاسرسي لپاره وېبپاڼو ته پورته شي ترڅو عام شي. دا کار به د ادبي یرغلګرو پر مخ خپره وي. د بېلګې په توګه به د ملي هندارې له کتاب څخه یوه بڼایسته کیسه را واخلم:

جلات خان او شمایل

ونه و یو سړی و، دده دوه زامن او یوه ښځه وه، د مشر زوی نوم یې خنکار او د کشر زوی نوم یې مسلم و. د سړي روزگار سم نه و او دوو زامنو یې په دام کې چوغکی. ښولې او کورته به یې راوړلې او په اصطلاح د ژوند چارې یې پرې پرمخ بیولې.

یوه ورځ دغه سړی راولاړ شو او له ځانه سره یې دا پرېکړه وکړه چې نور نو دغسې ژوند خوند نه کوي ځم غره ته یا به څه پیدا کړم او یا به مې راشم. ښاغلی غره ته لاړ او زیاته ستړیا یې وګاللله چې بلاخره یې یوه دانه هګۍ ومونده او کورته یې راوړه، مایني یې

ورته وويل چې بازارته يې يوسه خرڅه يې که او په بدل کې يې خوراكي توکي راوړه . سړی بازار ته راغی او هگۍ يې پر صراف باندې پر درې سوه افغانۍ خرڅه کړه او په ډېرې خوشحالي يې پيسې کورته راوړې او ژوند يې پرې سم شو . يوه ورځ يې بنځې مشوره ورکړه چې دغه مرغۍ ونيسه او کورته يې راوړه ، سړي دام مرغۍ ته پټ کړ او مرغۍ يې ونيو او کورته يې راوړ او په کور کې هگۍ ورته اچوې ، څه دې سر درگرځوم ، دوی خانان شول او غټه کلا يې جوړه کړه . دغه سړی مړ شو مرغۍ او پيسې يې زامنو ته پاتې شوې . يوه ورځ د هلکانو مور خپلو زامنو ته وويل چې يوه ورځ دغه صراف مېلمه کړی چې زموږ هگۍ هر وخت رانيسي ، دوی هم ورغلل او صراف يې مېلمه کړ ، صراف شرط پرې کېښود چې ماته به همدغه مرغۍ چې هگۍ يې تاسو ماته راوړئ راته حاللوی او درست چرگ به ماته پخوی ، دوی هم ورته وويل : سمه ده . وينځې چرگ پوخ کړ او د چرگ څخه يې سر يوه هلک ته ورکړ او زړه يې بل هلک ته ورکړ چې و يې خوري ځکه دوی وږي وو ، دا دی صراف راغی گوري چې د چرگ سر او زړه نشته ، صراف ورته وويل تاسو پر خپلې ژمنې ونه ختلاست او بسته چرگ مونه دی راته راوړی ، وينځه په موضوع خبره شوه او هلکانو ته يې وويل چې ځی تبستی چې مور مو وهي ، دواړو ورونو له وېري تبېسته وکړه او لري د صحرا خواته لاړل ، د يوې ونې لاندې خنکار بې حسه ویده و او مسلم يې زيات وار خطا کړی و ، ځکه له يوې خوا صحرا وه او له بلې خوا دوی هم څه نه وو خوړلي . خير مسلم د کومک په هيله له هغه ځايه يو څه راتېر شو او تپې ته وخوت چې گوري يوه غټه اجتماع راغونډه

شوي ده او پاچا يې مړ شوی دی باز يې ايله کړی دی چې نوی پاچا پيدا کړي، دی هم ورغی باز راغی دده پر سر کېناست خلکو سره وويل چې باز خطا ووت خير باز يې بيا وشړه باز بيا راغی د مسلم پر سر کېناست خلکو بيا باز وشړه چې باز درېيم ځل راغی او د مسلم پر سر کېناست، خلکو وويل نو همدا مو پاچادی مسلم هم ورسره ولاړ او خپل ورور يې هېر شو. دا کمال دهغه چرگ و چې ده يې سر خوړلی و، مسلم ته پرېږده، خنکار پسې راواخله، خنکار پروت دی تر ونې لاندې درې مرغۍ راغلې په خپلو منځو کې سره گډې دي چې دغه بڼایسته ځوان ولې همدغسې مړ پروت دی. يوې مرغۍ وويل چې دی مړ نه دی که دغه د ونې پاڼه دده په خوله کې ولوېږي او او به يې دی تېرې کړي، نو جوړ به شي، مرغانو له ونې پاڼې ورېژولي او يوه پاڼه راغله او د خنکار په خوله کې پرېوته هغه هم د پاڼې اوبه تېرې کړې روغ رمت شو او راپورته شو چې گوري مسلم نشته، د هغه په تلاش پسې د غونډۍ سرته وخوت چې گوري هلته هم د پاچا موندنې لپاره باز خوشې شوی دی. خنکار هم ورغی د مسلم په شان باز درې ځلې دده پر سر کېناست او خلکو هم دی د خپل نوي پاچا په حيث قبول کړ. خير دغه دي وختونه تېرېږي مسلم خان په يوه ځای کې پاچا دی او خنکار په بل ځای کې. د مسلم خان اوه زامن دي او د خنکار هر وارې لوني پيدا کېږي او د پيدا کېدو سره يې سم وژني اخره د اووم ځل لپاره د خنکار لور پيدا شوه داخل يې بنځې لور خپلې يوې وينځې ته ورکړه چې پالنه يې پتیه وکړي او خرچه يې ورکوله، شپې او ورځې تېرېږي وختونه تېرېږي شمایله پېغله شوه او داسې بنځلې ده چې سترگې نه پرې روڼیږي، وينځې

يې ومور ته وويل چې دغه ده نو شماليه نوره پېغله شوه او همدلته اوسېږي خو داسې نه وي چې پلار يې راخبر شي او يا ناخبره له دې سره ناروا شروع کړي بيا به نو څنگه کېږي. د شماليې مور شماليه راوغوښته او کور ته يې راوبلله. شماليه بام ته وختله سيل کوي چې دهغه خوا خنکار راغی اوستړگې يې پرې ولگېدې او پرې مين شو، خو بنځې يې ټوله کيسه ورته وکړه چې داسې او داسې دا ستا لور ده

خنکار هم د اړېکړه وکړه چې دا د وژلو نه ده خو مېړه ته به يې په شرايطو ورکوم او چا چې شرايط پوره نه کړل سر به يې غوڅوم .. خلکو ته د شماليې د بنايست اوازې رسي او په شرطونو کې پاتې راځي او سرونه يې غوڅيږي. هلته دغه اوازې د مسلم شپږو ځوانانو زامنو ته هم ورسېدلې او هغوی هم بې ديدنه عاشقان کېږي او د شرطونو لپاره راځي .

پاچا ته وايي چې شرطونه دې کوم دي؟ هغه ورته وايي چې بنايسته زلمي ياست مه کوئ دوی يې نه ورسره مني، نو وروسته شرطونه ورته وړاندې کېږي چې په لاندې ډول دي:

۱. د اوسپنې کونده به د لرگۍ په تېر ماتوي
۲. د شماليې ژېړه غوا به لوشی
۳. لوشل شوي شيدې به په زينو کې څلور واړه پورته او کښته کوئ
۴. په کلا کې به د شماليې خونه او ځای پيدا کوئ
۵. په يوه خونه کې چې نيمایي له غنمو او شگړو ګډه ده سره جلا کوئ.

۶. د پاچا له زمري سره به خپل زمري جنگوئ.

خو که چېرې مو له پورته شرايطو نه يو هم پوره نه کړ نو سربه مو پرې کېږي.

دا دي وروره يو يو ځوان ورمخته کېږي او په اول شرط کې ناکامېږي او جلاد يې سر غوڅوي، شپږ سره ورونه وژل کېږي. مسلم خپل اوم او روستی زوی چې جلالت نومېږي په حال نه خبروي او وخت تېرېږي جلالت لا ماشوم دی په کوڅه کې د يوه کور له ماشوم سره بجلي کوي او هغه ماشوم بجلي ورڅخه گټي او جلالت په زوره بجلي واپس ورڅخه اخلي او ماشوم په ژړا کورته راځي او مور يې بېرته راضي کوي، خو د جلالت هر وخت دغه کار دی يوه ورځ د ماشوم مور په تنگه شوه او خپل زوی ته وايي چې که جلالت ووهلې نو ورته ووايه چې که دومره نريې نو ورشه هغه د خپلو ورونو غچ دې واخله، سبا بيا جلالت بجلي بايلي او له ماشوم څخه يې په زوره اخلي خو ماشوم ورته د مور څخه زده ځواب جلالت ته ورکوي او هغه هک پک کېږي چې زما ورونه بيا چېرې وو او چا ووژل.

جلالت کورته راځي او خپله مور مجبوروي چې حقيقت ورته ووايي هغه بلاخره ورته ټول حقيقت وړاندې کوي، دی له کوره راوځي او ځي د خنکار بنار ته، پر لاره يو ملنگ ويني او هغه ته خپله ټوله کيسه کوي او هغه ورته وايي چې تا له مور او پلار څخه اجازه اخيستي ده هغه ورته وويل چې نه! ملنگ ورته وويل چې ته بايد اجازه واخلي جلالت بېرته کورته راغی او د مور او پلار څخه يې رخصت واخيست. ملنگ ورته يو ليک ورکړ چې د خنکار ملا

زما شاگرد دی هغه ته ورسه او دغه لیک ورکړه، دی ورته ښه کوي او لیک را اخلي په لاره کې ځنگل دی او راځي چې گوري یوه زمری په یو دام کې نښتې ده او ځان نسي خلاصولای او فریاد کوي جلالت ورځي او ورته وایي چې زه تا خلاصوم ولې ته به هم ژمنه کوي چې مابه نه خورې هغه ژمنه ورسره کوي. کله چې جلالت دا ازادوي پر پښه یې زور راځي او چغې کوي چې له دې سره سم یې پښه ازادېږي ولې نور زمريان راځي جلالت وارخطا کېږي دا ورته وایي چې مه وارخطا کېږه زه ددوی ټولو مشر یم. وروسته زمريان جلالت ته د هر راز همکارۍ تېرېږي او خپل یو وېښته ورکوي چې د خطر پرمهال یې ومړه موږ به ځان درته رارسوو. خیر جلالت را رهي شي ځي ځي چې یوه کلي ته رانږدې کېږي هلته گوري چې یوه بزگر پر خپلې ځمکې اوبه ایله کړي دي خو یو کورد یا برخه کې د مېړیانو غار دی او هغه ټول بربادۍ سره مخ دي جلالت له بزگر سره خبري کوي او هغه پیسې ورکوي چې دا ځای پر ما خرڅ کړه او دا ځای رانیسي او مېړیان هم خوشحاله کېږي او له ده نه مننه کوي او د مشکل په صورت کې ورته خپل یو وېښته ورکوي چې تاو یې کړي موږ به درته حاضر شو. خیر جلالت راځي د ځنکار ځای ته او هلته د ملنگ له شاگرد سره اړوي څه وخت چې تېر شو جلالت یو داسې زمری جوړوي چې په نس کې یې انسان پتېدلای شي البته له باندې طرفه سمدم د زمري غوندې شکل لري. له ملا څخه هیله کوي چې ما وپاچا ته بوځي او ورته ووايي چې دا داسې زمری دی چې بازي هم کوي او ښه ساعت تېري پرې کیږي، خو پس له څو هفتو مې بیرته له پاچا نه راوړه کورته ..

ملا هم زمري کوم چې جلالت يې په نس کې پټ دی راوړي پاچا يې
 خوښوي او ساعت يې پرې تېر دی. دا خبره تر شمایلې رسي چې له
 پلاره سره يې داسې فرعي زمري دی چې بازي هم کوي، دا و پلار
 ته نفر ور لېږي چې دا زمري موږ ته هم راواستوه چې ساعت پرې تېر
 کړو هغه هم زمري د شمایلې کورته رالېږي، چې شمایلې ته يې
 بيايي زمري بازي ورته وکړه دا د شمایلې مجلسيانې څوک پرې
 سپرېږي څوک يې تر لکۍ کشوي تر نيمو شپو يې ساتېری کاوه.
 وروسته ټولې سترې شوې راغلې ډوډۍ يې و خوړه بيدې شوې
 زمري يې و تړه. چې ټولې بيدې شوې شمایلې هم بيدې شوه جلالت
 ځان د زمري څخه راوويست راغی د شمایلې پالنگ ته د شمایلې د
 پالنگ سره چراغان لگېږي جلالت خان يې د سر چراغ وپنسوته او د
 پنبو چراغ يې و سرته کېښود خپلې گوتې يې ددې پر گوته کړې او
 ددې گوته يې په خپله گوته کړله. ددې دسمال يې ځنې واخيست
 خپل دسمال يې ورپرېښود نو بېرته زمري کې ننوت.
 شمایلې چې سهار را وپښه شوله اريانی واخيستله چې همدا څه
 نقل دی دا سړی د کمې خوا راغلی ولې دا گوتمی خود نارينه دي
 نو يې ناره وکړه

که کرار دی نن زما زړگی کرار دی

تاسې کېنئ سهېلو دا په لاس گوتمه زما ده که د يار ده

خير سهېلی هم اريانی واخيستلې خودغه ورځ يې په چورت تېره
 کړه ږغ يې ونه کړ بيا يې په هغه زمري بازي کولې، بيا ماښام شو
 بيا بيدې شوه جلالت خان بيا له زمري څخه راووت شمایلې ته راغی

خودا واريې مچنه ځنې واخيسته بېرته په زمري ننوت دا چې
 راويننه شوله مخ يې لوند دی دوباره يې نارو وکړه
 که کرار دی نن زما شوی کرار دی

تاسې کښې سهيلو چې پرمخ مې د خوني زمري پرهار دی
 خو شماليه پوه شوه چې په زمري کې علت دی خو بڼه يې ونه کړ
 خپلې سهيلې يې رختصې کړې او وينځه يې د خپلې خونې دباندې
 ودروله چې څوک راپرې نږدي. شماليې ځان پر خوب واچاوه په
 زمري يې نارو کړه:

که کرار دی نن زما زړه ناکرار دی
 ته را اوزه د زمريه که غوبه يې که چميار يې زما يار دی
 جلالت چې دا اواز واورېده فکر يې وکړ چې څوک نشته او
 شماليې پېغور ورکړ نو ده پرې نارو کړه:
 نه غوبه يم نه چميار يم لويه خدايه

بنايسته جلالت مې نوم مسلم مې پلار دی
 نو جلالت له زمري څخه راووت سره غېږ په غېږ شو سره کېناستل
 جلالت ورته ويل څنگه به شي دا شرطونه زه به پرځای کړم... شماليې
 د شرطونو جوابونه ور وښودل چې اول شرط داسې حل کړه چې
 دغه زما د پېکي تار واخله او د اوسپنې پر کونډې يې وتره او په تبر
 يې وواهه ماتېږي. بل شرط دغه زما د شمال به ورته وښوروي نو به
 غوا درته ودرېږي وبه يې لوشې. درېيم دغه زما گوته به د هغې
 غوا په شيدو کې ووهې هغه به پوه شي بام ته به يې په تاخت
 وڅېږوي. څلورم زما د ځای لار زما د پلار تر تاخت لاندې ده، دی به
 تر لاس ونيسي چټک به يې ولاړ کړي ته به راشي او هغه دوه نور
 شرطونه مې نه دي زده، ده ورته وويل هغه زما زده دي چاره به يې

و کړم. سهار شو ملا پاچاته راغی چې زما زمري راکه بسته نور به دې سات پرې تېرکړی وي. پاچا هم زمري ملا ته ورکړ. ملا زمري کورته راوست او جلات ورڅخه راووت، جلات درېشي وکړه او پاچا ته راغی چې شرطونه. شرطونه يې ورته وړاندې کړل جلات خان لومړي څلور شرطونه د شمالي په لارېسونه حل کړل، وختې چې پنځم شرط يې په ځای کوه نوراغی د شپې په هغه غنمو او شگو خونه کې يې هغه مېرې برېت يې وموړې يوگړې چې وشوه هغه مېرېان چې د بزگره يې خلاص کړي وو ټول را حاضر شول ويل خدمت! جلات خان حکم پرې وکړ چې ترسهاره پورې به دغه شگې او غنم سره داسې جلا کوي چې يوه دانه سره گډه نه شي مېرېانو هم دا کار صفا وکړ او دا شرط يې هم وگاټه، شپږم شرط بيا پاچا زمري راوست چې د جلات له زمري سره يې وجنگوي نو جلات د زمرو برېت لمس کړ او يوغت زمري يې راويستی د پاچا زمري يې ورمات کړ او دا شرط يې هم وگاټه او شماليه يې په نره توره وگټله.

نو پاچا هم شماليه و جلات ته ورکړه پاچاه فکر وکړ چې دغه ټول کار د ملا د زمري له لاسه خراب شو نو د هغه د وژلو امر يې وکړ کله يې چې ملا د اعدام لپاره بيوه نو ملا پر جلات ناره وکړه:

جلات خانه وروره ولې دې موږ هېر کړو
جلات خانه: لاس تر لې يې تر تاتېر کړو

نو جلات خان خنکار پاچا څخه د اوو ورځو پاچاهي يې وغوښتله هغه ورکړه نو يې ملا خپل وزير کړ او خنکار يې په دوو سترگو ړوند کړ. کيسه ولاړه پورته زه ولاړم کورته.

بريالی علي خېل - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو لرغونې دورې د شاعرۍ عامې ځانگړنې

ددې دورې اثار د خپلو ځانگړو
خصوصياتو له امله دغه لاندې ارزښتونه
لرلای شي:

۱- د پښتو کوم اثار چې په لومړۍ ادبي
دورې پورې اړه لري د کميت له پلوه ډېر نه
دي او د هر شاعر او ليکوال محدودې شعري
نمونې تر موږ رارسېدلې دي. ددې دورې د ډېرو شاعرانو او
ليکوالو د کتابونو نومونه موږ ته ښکاره دي، خو زياتره دا کتابونه
او دېوانونه اوس ورک دي. د پښتو د لومړۍ دورې په اثارو کې
يوازې د سليمان ماکو د تذکرة الاوليا د بشپړ کتاب ځينې برخې
موږ ته رسېدلې دي، په عمومي ډول د پښتو د ادبي تاريخ د لومړۍ
دورې اثار متفرق اثار دي.

۲- که څه هم د پښتو د لومړۍ دورې اثار د کميت له پلوه لږ دي،
خو د کيفيت له پلوه ځينې دغه ډول اثار ډېر لوړ ارزيايي کېدلای
شي. د غوري دورې قصيدې، د شيخ متي مناجات، د اکبر
زمينداوري اشعار، د شيخ تيمن، شيخ بستان بدلي او هم د علي
سرور او شيخ محمد صالح الکوزي غزلې د خپلو فکري ارزښتونو

ترڅنگ لوړه هنري مایه هم لري، ددې دورې ځینې نور اشعار که څه هم ساده دي، خو په سادګۍ کې یوه ابتدايي ښکلا هم ورسره مله ده، ددې دورې ځینې اثار تش نظمو نه دي، چې ناظم نېغ په نېغه خپل هدف په منظومو او وچو الفاظو کې بیان کړی دی.

۳- ددې دورې اثار سره له دې چې په کمي لحاظ لږ دي، خو له دغو لږو اثارو هم موږ په شکلي او موضوعي لحاظ د انکشاف څرک ایستلای شو.

الف- ددې مهال اثار موږ ته رانښيي چې ددې دورې ادبي پدیدې پر یوه حال ولاړې نه دي او نه یو ډول شعري انواع موږ په دې اثارو کې ګورو، بلکې په دې دوره کې پښتو شاعري پر خپلو عنعنو یې ملي اوزانو سربېره په درېیمه هجري پېړۍ کې قطعاً بیا په پرله پسې پېړیو کې قصیده ورپسې غزل او مثنوي چې د شرقي شاعرۍ عمده شعري ډولونه دي، خپل کړل. د پښتو د ولسي شاعرۍ له ژانرونو څخه چاربيتې او بدلې هم په همدې دوره کې خپله بڼه خپله کړې ده او د پښتو د لرغونو سندرو او شعري انواعو ځای یې نیولی دی.

ج- د شعر ځینې ځانګړي معنوي ډولونه، لکه ویاړنه (فخریه)، ساقی نامه او حکایتی اثار هم په همدې دوره کې په پښتو شعر کې ځان څرګندوي. د امیر کروړ سوري ویاړنه، د زرغون خان نورزي ساقی نامه او د دوست محمد کاکړ د غرغښت نامې ځینې حکایات ددې دورې د شعر د معنوي اقسامو ډېرې بڼې نمونې دي. د امیر کروړ ویاړنه او د زرغون خان ساقی نامه د خپل جوړښت ادبي قوت او شعري ځانګړنو له امله د پښتو ادبي تاریخ په

وروستيو دورو کې هم بل ساری نه لري، دا ډول اشعار موږ وروسته هم لرو، خو کوم قوت او شور چې د امير کروړ او زرغون خان په وياړنه او ساقي نامه کې شته په وروستيو دې ته ورته اشارو کې نه ليدل کېږي.

د - پښتو ادبي پديدې او پښتو اشار په دې دوره کې مجرد نه دي راپيدا شوي، بلکې د سيمې له ژبو او ادبياتو سره په ارتباط کې يې وده موندلې ده. د درېيمې هجري پېړۍ په دوران کې له عربي ژبې څخه پښتو ته ژباړه پيل شوه او د ابن خلاد شعر ابو محمد هاشم په پښتو نظم ترجمه کړ او بيا را وروسته له فارسي ادب سره د پښتو ادبياتو نږدې اړيکي پاتې شوې دي. پښتو ادبياتو په دې دوره کې ځينې معنوي ارزښتونه له فارسي ادب څخه خپل کړي دي، دا خبره طبيعي هم ده، ځکه فارسي دغه مهال په منطقه کې مسلطه فرهنگي ژبه وه، ډېر شاعران او فرهنگي اشار يې درلودل، نو ددغسې يوې ژبې اثرات د منطقي پر نورو ژبو حتمي دي. له فارسي اشارو نه پښتو ته ترجمه هم دغه مهال پيل شوې ده، د لسمې هجري پېړۍ په لومړيو کلونو کې يوې پښتنې مېرمنې د سعدي بوستان په پښتو نظم واراوه.

هـ- ددې دورې متفرق اشار د سيمې په لحاظ هم په يوه ځای کې نه دي ايجاد شوي، بلکې له غوره نيولې ان د هندوستان تر سيمو پورې پرتو ځمکو کې ايجاد شوي دي او دا خبره پر دې دلالت کوي چې پښتانه دا وخت د غور او سليمان پر غرو سربېره د افغانستان او (روه) او هندوستان په لتو کې خپاره وو.

۴- په دې دوره کې موږ ځينې داسې متفرق اشار هم لرو چې د دربارونو له خوا ورته د توجه او پالنې څرک هم ځنې ايستلای شو، لکه د غور د شاهانو په دربارونو کې د شاعرانو موجوديت او د

دوی اثار او دغه راز د هندوستان د افغان پاچا سلطان بهلول لودي دربار هم لږ و ډېر دغه ډول خصوصیات درلودل.

ددې دورې کوم اثار چې زموږ په واک کې دي زیاتره د پښتو دوو لرغونو تذکرو؛ پټې خزانې او تذکرة الاولیا خوندي کړي دي، د ځینو لکه تایمېني او اکبر زمیند اوړي اثار په متفرق ډول ترلاسه شوي دي، دغه اثار د منبع پېژندنې له پلوه کومه خلا نه لري او له کره او باوري اسنادو څخه گڼل کېږي.

۸- دغه لاسته راغلي اثار د ژبې د لغاتو، ترکیبونو او نورو گرامري ژبنيو خصوصیاتو او له نورو ژبو سره د امېزش یو سیستماتیک تحول په لاس راکوي، ددې دورې لومړني اثار تر زیاته حده د پښتو خپل زاړه لغات او ترکیبونه لري، خو په وروستیو پېړیو کې له نورو ژبو په خاص ډول فارسي او عربي سره نږدېوالی ښیي.

د پښتو د ادبي تاریخ لومړۍ دوره د پورتنیو خصوصیاتو په لرلو سره پایته رسېږي او پښتو ادبیات له نورو تمایلاتو او نویو فکري ارزښتونو او تازه ادبي جریانونو سره یوې پرمختللې بلې دورې ته داخلېږي.

یادونه: په دې لیکنه کې د پښتو ادبیاتو لرغونې او منځنۍ دوره، د ښاغلي سرمحقق زلمي هېوادم ل له اثر څخه زیاته گټه اخیستل شوې ده.

سونيا سعیدی- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

پښتو ادب کې متلونه

متلونه دوه ډولونه لري:

۱- منشور متلونه

۲- منظوم متلونه

چې بیا هره برخه یې پر څو برخو وېشل کېږي.

منشور متلونه:

متلونه هغه لنډې، خو پخې تللې او کوتلې جملې دي، چې په ډېره خوږه او اغېزمنه بڼه په کې لوی لوی مفاهیم ځای شوي وي او ډېره ژوره مانا لري.

متلونه د یوې ټولنې او ولس د خلکو د زرگونو کلونو تجربو نتیجه او انځور دی، چې د دوی د عقل او منطق ښکارندويي کوي. د متل د کلمې د لغوي تحلیل په هکله ځینې پوهان په دې عقیده دي، چې متل د عربي ژبې د کلمې د مثال او مثل مفغن شکل دی. منشور متلونه هم د منظومو متلونو په څېر ځانگړی اهنګ د ادا طرز، خوږه او پسته ژبه او د الفاظو د جوړښت او ترکیب له مخې ادبي او هنري ښکلا لري، د ژوند تجربې په کې له یو نسل څخه بل ته په اغېزمنه توګه لېږدي او انتقالېږي. دا له پند او حکمت څخه ډکې خبرې چې د وينا د ټینګښت لپاره ویل کېږي یو بشپړ مبتدا

او خبر لري، منشور متلونه د شمېر له مخې د منظومو متلونو په
پرتله څو ځله ډېر دي او بېلابېلې بڼې لري:
کيسه يې متلونه: چې يوې کيسې يا يوې پېښې ته اشاره په
کې شوې وي.
عادي متلونه: چې د عام ولس فلسفي افکار او ژور مطالب په
کې بيان شوې وي، لکه:
د ښې غوښې ښه ښوروا وي
د ژمي په توده او د دښمن په خوږه مه غولېږه
وگټه فيل وخوره
د منشورو متلونو يو څو نمونې:
اوښ چې لاړه، مهار يې زه څه کوم
اوښ که غټ دی د شيدو تمه ترې مه کوه
پنځه گوتې سره برابرې نه دي
تر بې عقل دوست هوښيار دښمن ښه دی
له مزده يې شکرانه ډېره شوه
تر څه خوږه خو تر څه مه وايه
د مړو به لاڅه ښادي وي
د مجبور يو نوم صبر دی
د مړو پرده خداى کوي
بد زوى نه زوى
بد بوټى بلا هم نه وهي

منظوم متلونه:

منظوم متلونه هغه متلونه دي، چې د شعر او نظم غونډې وزن او قافیه ولري او دا متلونه د نظم په شان ځانګړی اهنګ، د ادا طرز، پخه، خوږه او پسته ژبه او د الفاظو جوړښت او ترکیب له مخې ادبي او هنري ښکلا ولري.

لومړی دلته یو څو منظوم متلونه راوړو:

د لرې دې لیدۍ نه شم د نږدې درته کتۍ نه شم.

د کور غم د ګور غم

د ښکار غوښې د ځان غوښې

متل د پښتو فولکلوري ادب د یوې ارزښتمنې برخې په توګه:

چې اور یې بل شي خدای یې مل شي

چې بد کوي کارونه، هغه بد ویني خوبونه

چې بې قامه شي، بې مقامه شي

چې پردي کور ته یې تمه شي، یو من غوښه یې کمه شي

چې په ځان کې یې ویني، په جهان کې یې ویني

چې پیر وي فقیر وي

چې چم لري چمتو دی، چې چم نه لري هندو دی

چې سم د چا ویل شي، په هر چا یې منل شي

چې د دوو ښځو څښتن وي، سخت به یې ځنګدن وي

چې ډب نه وي ادب نه وي

چې دې زده کړه په طفلی، هېر به یې نه کړې تر پیری

چې زور تېر شي، عقل هېر شي

چې سرو مال ترې جار کړې، نوهر سپی به یار کړې

چې سبا شي غم پيدا شي، چې بېگناه شي غم پنا شي
چې گل کړي گل به رېبې
چې لاس په خوشيو نه شي، خوله به په غوړو نه شي
چې مېلمه شي، اسوده شي
چې مېړونه وي، هلته کورونه وي
چې مشريې قمبر وي، اختريې مازيگرو وي
چې مړ شو، هغه پر شو
چې مړي، لرې مېلمه څه دی، چې ايمان لرې مرگی څه دی
چې لوی غاږي کوچنی تراږي
چې مور لرې ادکه، په صفت به يې واده که
چې دا ملا کيسې لرې، ما به غونډې ورپسې لرې
چې تورې چلېږي، وينې بهېږي
ابا په کور نه شته، له ادې ډار نه شته
ارمان به کړې هلکه، بيا به نه مومي ادکه
اسمان چې گړېږي، هومره نه ورېږي
اسمان چې ولاړ وي، لات به مردار وي
اس يې په خره بار کړ، خريې پرې مردار کړ
اسان يې په سووگتې، مېړونه يې په خولوگتې
اصيل خطا نه لري، کم اصل وفا نه لري
امير چې ظلم کار وي، اور بل په ټول ديار وي
اوبه په اوبو شيدې په شيدو
اوبن دې هوبنيار کړ، نو دې په لار کړ
اوگره چې سړېږي، بلا پرې لگېږي

اول سلام پسې کلام
اول ځان پسې جهان
اول زده کړه، بيا کوزده کړه
اول نام پسې کلام
بابا ويل، ادې منل
بابا گيلې کوي، ادې پېرې کوي
بخشش په لک، حساب په کک
بد به دې په زړه کړم، سلام به دې په خوله کړم
بد عادت چې زورور شي، عقل مرور شي
بده ماينه پرېښودل کېږي، بد کښت نه پرېښودل کېږي
بر يې شته، برکت يې نه شته
بنده اريان، خداى مهربان
بې ډوډۍ اوسې، بې کوره مه اوسې
بې زحمته راحت نه شته
بې عقل جمال خوښوي، عاقل کمال خوښوي
پاک اوسه، بې پاک اوسه
بردى خردى، په شاه زورور دى
پک نه په سرتار لري، نه په چا کار لري
پلار يې گټي، زوى يې خټي
په اوږي يې گټه، په ژمي يې خټه
په خوله صاف، په زړه خلاف
په رنگ ښايسته، په عمل خوار خسته
په زړه هوښيار، په خوله بې کار

په عمر کشر په عقل مشر
په لاس کار، په زړه یار
په مسجد کې لمونځ او کتاب، په چوک کې چلم او رباب
څنگ چې دې کور دی، هسې یې زړه تور دی
خوک چې دې طلب کار وي، هغه به دې یار وي
خوک مه ووه په گوته، تا به نه وهي په لویه
خپل عمل د لازې مل
خوار خدای کړې، نو دوس چا کړې
دروغجن، هېرجن
د پلار گټه د امبار گټه، د زوی گټه د زړه غوټه
د سر نه چې تېر شي، قلندر شي
د کور گټه، د لاهور گټه
دوه سره وروڼه، هغه سره تربوره
دولت دې د ځان دی، عزت دې په جهان دی
دوست به دې وژپوي، د بنمن به دې وځنډوي
ډوډی که د بل وه، نس خو دې خپل و
زامن خواږه دي، غشي یې کاره دي
سخت ساعت، یو ساعت
عاشق سر نه لري، غم لېنکر نه لري
عقل چې یې کم وي، پر کور به یې تل غم وي
عقل عقلمندي غواړي، هنر هنرمندي غواړي
کار اسان دی، پیل یې گران دی
غل هم وایي خدایه، مل هم وایي خدایه

کار د بابا، خوراک د لالا
کام کام ته ځي اوبه خپل مقام ته ځي
که یار نادان وي، نو کار گران وي
لکه ځان هسې یې جهان
له ما پیدا شو، راته بلا شو
مور و پلار چې زړه شي، که شکر ولا خواړه شي
مه کوه په چا، چې وبه شي پر تا
ناسته بنځه کار کوي، ولاړه بنځه خار کوي
نن پر ما، سبا پر تا
ورانول اسان دي، خو جوړول ډېر گران دي
وروړ چې سپور شي، د خپل کور شي
هر چېرې چې خورې، هلته به مړې
هر څوک چې وزگار شي، یا غل شي یا بیمار شي
یا د خدای قدرت دی، یا د مېړو غیرت دی.

ضياالحق ضياء-د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو لرغونې دورې ادبي شخصيتونه

څرنگه چې د محترم استاد اسمعيل يون له خوا ماته د پښتو د لرغونې دورې د ادبي شخصيتونو په باره کې مقاله راکړل شوې وه، نو ما هم کوبښښ وکړ چې مقاله د پښتو د لرغونې دورې د ادبي شخصيتونو په اړه وليکم، څنگه چې د پښتو ژبې لومړی لاس ته

راغلی شعر د (۱۳۹ هـ.ق) حدودو کې ويل شوی دی، نو له همدې ځايه د پښتو لرغونې ادبي دوره شروع کېږي او په زرم هـ.ق کال پای ته رسېږي، نو ما هم د (۱۳۹ هـ.ق) کال په شمول او له دې څخه راپدېخوا تر (۱۰۰۰) کاله پورې چې کوم شاعران او د نثر ليکونکي تېر شوي دي د دوی نومونه د شعر يو بيت او يو څو کرښې نثر د خپل وس مطابق د خپلې مقالې د ښکلا لپاره دلته راوړم:

۱- د پښتو د لرغونې ادبي دورې لومړی ادبي شخصيت چې تر موږ يې لومړی شعر رارسېدلی، اميرو کروړ دی چې د امير پولاد سوري زوی دی، پر (۱۳۹ هـ.ق) کال په غور کې امير شو او پر ۱۵۴ هـ.ق کال د فوشنج په جنگ کې مړ شو او جهان پهلوان هم ورته ويل کېده. موږه ته راپاتې شعر چې محتوا يې فورم يې وياړنه

ده، پټې خزاني د تاريخ سوري په حواله خوندي كړې دي، چې يو
بند يې دلته د بېلگې په توگه راوړم:

زه يم زمري په دې نړۍ له ما اتل نسته
په هند و سند و پر تخار او پر كابل نسته
له ما اتل نسته بل په زابل نسته

۲- ابو محمد هاشم ابن زيد سرواني البستي د پښتو د لرغونې
دورې ادبي شخصيت دی. د پټې خزاني له ليکنې ښکاري چې
سرواني په پښتو ژبه کې يو کتاب ليکلی دی، چې د (سالو وږمه)
نومېږي، د سالو وږمې د کتاب يوازې نوم موږ ته پاتې دی او کتاب
موليدلی نه دی او هم لومړی ژباړن دی چې له عربي څخه يې پښتو
ته يو شعر راژباړلی. دلته يې د همدې ژباړل شوي شعر يو بيت
راوړم:

ژبه هم ښه وينا کاندې چې يې وينه
د خاوند په لاس که زړ او درهمونه

۳- شيخ رضي لودي او شيخ نصر لودي دوی دواړه د پښتو د
لرغونې دورې ادبي شخصيتونه دي، چې د يو او بل په مقابل کې
يې شعرونه ويلې دي، پټې خزاني د خپلو قوي اسنادو په مټ د دغو
دوو تنو مشرانو اشعار موږ ته سپارلي، چې دلته يې د نمونې په
توگه راوړم:

د شيخ رضي لودي شعر يو بيت:

د الحاد په لور دې تړل
گروه دې زموږ وکړاوه

د نصر لودي شعر يو بيت:

د الحاد په تور تورن سوم

زه لرغون خو ملحد نه يم

۴- بېټ نیکه هم د پښتو ادب ادبي څېره ده چې په تاریخ کې یې نوم بېټنی او بټن هم راغلی دی. سلیمان ماکو په خپله تذکره کې د بېټ نیکه د مناجاتو یو ټوټه هم راوړې ده چې زه یې دلته یوازې یو بیت راوړم، چې د بېټ نیکه پر شاعری دلالت کوي.

لویه خدایه لویه خدایه

ستا په مینه په هرځایه

۵- اسمعیل هم د پښتو د لرغونې دورې ادبي شخصیت دی. د اسمعیل په اړه د پښتو مورخینو او اسماع الرجال خاوندان لیکي چې اسمعیل د بېټ نیکه زوی او د خپل تره سړبن په کور کې لوی شوی دی، نو ځکه په سړبني مشهور دی او شعريې موږ ته د سلیمان ماکو د تذکرې په واسطه رارسېدلې دي، زه یې دلته یو بیت د بېلګې په توګه راوړم:

تېښته وکړه له ابلیسه

چې ابلیس لعین ښکاره شي

پټه خزانه هم د اسمعیل په باره کې زیاتوي چې یو وخت اسمعیل، څرښبون او بېټ نیکه د کسې غره پر سر مخامخ ناست وو چې څرښبون له پلار او تره څخه رخصت شو، نو اسمعیل نیکه داسې ناره وکړه:

که یون دی یون دی مخ کې بېلتون دی

له کسې غره څخه ځي څرښبون دی

۶- خرنېبون هم د پښتو د لرغوني ادب ادبي څېره ده، د اسمعيل سربڼ زوى او د بېټ نيكه وراره و، د پټې خزانې ليكوال هغه داستان رانقلوي چې مخكې د اسمعيل په باره كې ذكر شو، نو خرنېبون د اسمعيل د نارې په مقابل كې يوه څلوريزه وويله، خو زه يې دلته يو بيت راوړم:

بېلتانه ناره مې وسوه په كور باندې

نه پوهېږم چې به څه وي پېښ په وړاندې

۷- د پښتو د لرغوني ادب ادبي گل شيخ اسعد سوري درېږنم چې د محمد زوى او د امير محمد سوري د دربار شاعر و او د دې ترڅنگ د پښتو ژبې قصيده ويونكى شاعر هم و، زه يې دلته د قصيدې يو بيت رانقلوم:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار

زموږ هر گل چې خاندې به بهار

۸- شيخ تيمن کاکړ د پښتو د لرغونې دورې ادبي شخصيت د محمد هوتک په حواله راځي چې وايي زما پلار داود خان په «بستان الاوليا» کې دغه لاندې شعر لوستلى او ما له خپل پلار څخه اورېدلى دى، زه يې دلته يو بيت راوړم:

گهيځ رڼا د لمر خپره سوه

زما پر کور د وير ناره سوه

۹- ښکارندوى غوري هم د پښتو د لرغوني ادب سينگار وونكى بلل کېږي او د پښتو پخوانۍ قصيده ويونكى شاعر هم و. ښکارندوى به تل د غور له سلاطينو «شهاب الدين محمد سام شبناني غياث الدين» سره په جگړو او جنگي سفرونو کې ملگرى

و. زه يې دلته د قصيدې يو بيت راوړم چې د ښکارندوی د شاعرۍ
ښکارندويي کوي:

د پسرلي ښکلوونکي بيا کړه سينگارونه

بيا يې ولونل په غرونو کې لالونه

۱۰- خليل خان نيازی د پښتو د لرغوني ادب د شاعرانو په کتار

کې راځي چې د سلطان بهلول لودي د دربار شاعر هم دی، رباعي

ليکونکی هم دی. پټې خزانې دده يوه رباعي راوړېده چې د سلطان

بهلول لودي په دربار کې يې ويلې ده، زه يې دلته کټ مټ راوړم:

خړې وريزې ژاري له پاسه

کويله رغ کا بېلتون له لاسه

يه هغه لوني گوهر په خول ستا

دا مرجبا که ستا زموږ مواسه

۱۱- زرغون خان نورزی د پښتو د لرغونې دورې ادبي شخصيت

دی. زرغون خان د نورزیو په قبيله کې يو لوی اديب سړی تېر شوی

دی، چې يو دېوان هم لري. دوست محمد کاکړ يې دېوان کتلی دی

چې (۳۰۰) پاڼې يې درلودلې او په خپل کتاب «غرغښت نامه» کې

يې د هغه له دېوانه «مثنوي» رانقل کړې ده چې د پټې خزانې

مولف هم د هغه له کتاب څخه راخيستې ده. زه يې دلته يو بيت

راوړم چې ساقي نامه سرليک لري:

ساقي پاڅه پيال له راکړه

مرور يار مې پخلا کړه

۱۲- زرغونه کاکړ هم د پښتو ادب د لرغونې دورې شخصيتونو

په ليکه کې راځي چې د پښتو د شعر په تاريخ کې لومړنۍ ښځه ده

چې د شاعرانو په صف کې ودرېږي. د پټې خزانې په روایت
زرغونې غزلیات او د اشعارو نور اقسام هم درلودل، خو متاسفانه
کومه نمونه یې نه لرو، خو یو حکایت د زرغونې له بوستانه پاتې
دی، زه یې دلته یو بیت راوړم:

اورېدلې مې قیصه ده

چې د شاتو نه خوږه ده

۱۳- رابعه د پښتو ژبې له ښځینه شاعرانو څخه ده چې د پټې
خزانې مولف رابعه په لنډ ډول داسې معرفي کوي: حال ددې
شاعرې ماته نه دی معلوم شوی خو لږ څه چې ښکاره ده هغه داسې
ده چې دا شاعره د کندهار په دوره دوران د محمد بابر بادشاهي کې
یې ژوند کاوه. رابعه دېوان هم لري، خو متاسفانه ورک دی خو د
محمد طاهر جمریاني له خولې دغه رباعي راټولوم:

ادم یې مخکې وټه راستون کا

په اور د غم یې سوی لرمون کا

دوزخ یې روغ کا پرمخ د مخکې

نوم یې د هغه دلته بېلتون کا

۱۴- مېرمن ښکېخته هم د پښتو د لرغونې دورې له شاعرو
مېرمنو څخه ده. پټه خزانه د (اولیاء افغان) په حواله لیکي چې
ښکېختې یو کتاب د (ارشاد الفقراء) په نامه وکښ، زه یې دلته یو
بیت راوړم:

د خدای حق ته غاړه کښېږده

نورې نورې وینا پرېږده

۱۵- دوست محمد کاکړ د پښتو د لرغونې دورې ادبي شخصیت دی او د بابر خان کاکړ زوی دی، له خپل پلار څخه ورته ادب په میراث کې پاتې شوی او د خپل پلار ورک شوی کتاب یې دوباره نظم کړی او د (غرغښت نامې) په نوم یې یاد کړ. غرغښت نامه کتاب تر بوستان راوړوسته ډېر پخوانی کتاب دی او د هغه لاندې حکایت پټې خزانې رانقل کړی دی:

له نیکانو روایت دی

هسې توگه حکایت دی

۱۶- شیخ محمد صالح الکوزی د پښتو په ادبي دوره کې اهم دور تېر کړی دی. شیخ صالح موږ د پټې خزانې په مرسته پېژنو او شیخ صالح د اشعارو نمونه موږ ته پټې خزانې رارسولې ده، زه یې دلته یو بیت راوړم:

د لیلی د مینې فیض هر سبا وړم

بېهوده منت به ولې د نور چا وړم

۱۸- شیخ متي د پښتو د لرغوني ادب ادبي څېره ده چې د «خدای مینه» په نامه یو کتاب یې هم درلود، خواوس ورک دی. شیخ متي په پښتو کې لوړ اخلاق او عرفاني شهرت لري او د بابا لقب هم لري، په پښتو کې د شیخ متي کورنۍ په «متي زي» شهرت لري، د پټې خزانې مولف د شیخ متي بابا یوه خوږه منظومه له خپل پلاره اورېدلې او موږ ته یې رانقل کړې ده، زه یې یو بیت دلته راوړم:

پر لویو غرو هم په دښتو کې

په لوی سهار په نیمو شپو کې

۱۹- بابا هوتک د پښتو د لرغونې دورې له ادبي شخصیتونو څخه دی چې هم د عرفان او هم د مشرتوب صفات یې درلودل. د پښتو شعر په ادبي تاریخ کې بابا هوتک لومړی شاعر دی چې د مغولو پر خلاف یې شعر ویلی دی.

په سور غر بل راته نن اور دی

وگړیه جوړ راته پیغور دی

۲۰- شیخ ملکیار هوتک هم د پښتو د لرغونې دورې یو ادبي شخصیت دی چې د بابا هوتک مشر زوی دی، ادب، توره او مشرتوب یې له پلار څخه په میراث کې رسېدلي دي. پته خزانه د ملکیار هوتک یوه عشقي سندره راټولوي چې په پښتو اشعارو کې د وزن او مضمون له پلوه ډېر قیمت لري، زه یې د سندرې سروکی د لته راوړم:

ترنک بهېږي ترنک بهېږي غاړې تر غاړې

زما زړگی خو خپل لالی غواړي

۲۱- د پښتو د لرغونې دورې یو بل ادبي گل درېښتم چې هغه اکبر زمینداوري دی چې ډېر لږ اشعار یې د زمانې له انقلابه ساتلي پاتې دي، یوازې له څو زړو پاڼو څخه موږ یقین کولی شو چې د ډېوان خاوند و او په شعرو کې یې د لومړي ځل لپاره غزل او مشنوي موږ ته راپاتې ده، زه یې د لته د غزل یو بیت راوړم:

د خپل ځان له حیرانۍ څه ویل کړم

د عشق ویر به تل په خپله پټول کړم

۲۲- سلطان بهلول لودي د پښتو ژبې د لرغونې دورې د شاعرانو په لیکه کې راځي چې متاسفانه نور اثار یې ورک دي او یوازې یوه

رباعي يې د يوې يتيمې مرغلرې په ډول په پټه خزانه کې مومو چې
د خليل خان نيازي د رباعي په مقابل کې يې ويلې ده، هغه داده:

ملک به زرغون کړم په ورکړه راسه

گوره وريځې د داد له پاسه

خول مې د عدل په درو روڼ دی

جهان به زېب مومي زما له لاسه

۲۳- سليمان ماکو د پښتو د لرغونې دورې يو ادبي گل دی او د
پښتو ژبې له پخوانيو ليکوالو او شریکونکو څخه دی، يو کتاب
يې د تذکرة الاوليا په نامه ليکلی دی، خو دا کتاب متاسفانه ورک
دی، خو لومړي اوه مخه يې په کندهار کې د حبيبي صيب لاس ته
ورغلي دي چې ددې نثر لوستل تاسو ته پرېږدم او نمونه يې دلته نه
راوړم.

۲۴- شيخ عيسى مشواڼی د پښتو لرغوني ادب ادبي څېره ده
چې د ژوندانه وخت يې پس له (۹۰۰ هـ.ق) څخه ټاکل شوی دی. د
شيخ عيسى احوال د پټې خزانې مولف له مخزن الافغاني څخه نقل
کړي دي او وايي چې دی لوی ولي و، په پښتو، فارسي او هندي
ژبو يې شعرونه هم ويلي دي. پټې خزانې د مخزن الافغاني څخه يو
شعر رانقل کړی چې په لاندې ډول دی:

په خپله کار کړې په خپل انکار کړې

کله بادار يم کله مې خوار کړې

۲۵- احمد لودي د سعيد زوی او د لوديانو له ليکوالو او اديبانو
څخه دی او هم د پښتو د لرغونې دورې ادبي شخصيت دی چې د
اخبار لودي ليکوال هم دی. د پټې خزانې له ذکر څخه دومره نتيجه

اخيستلای شو چې (۲۰۰) هـ څخه وروسته د پښتو نثر د ليکوالو سلسله شروع کېږي او د دغه قرن تر اخره پورې جاري وه، چې کتاب يې تراوسه نه دی موجود، خو د کامران سدوزي تر يوولسمې پېړۍ پورې کتاب موجود و.

۲۲- شيخ کټه د شيخ متي له کورنۍ څخه دی چې د پښتو د لرغونې دورې يو ادبي شخصيت دی، يو کتاب يې د (لرغوني پښتانه) په نامه ليکلی دی، اوس کتاب نه شته خو يوازې يې موږ ته نوم رارسېدلی دی. نعمت الله هروي د ده د اولاد په باره کې معلومات راکوي او ليکي چې اته زامن يې درلودل.

۲۷- شيخ ملي د پښتو د لرغونې دورې له ادبي شخصيتونو څخه دی چې د (دفتر) په نامه يې د نثر يو کتاب هم ليکلی دی، خو متاسفانه زموږ په لاس کې نه شته، خو خوشال خټک هم د دې کتاب شهرت ته په يوځای کې اشاره کوي.

په سوات کې دي دوه څيزه که جلي دي که خفي
«مخزن» د دروېزه دي يا ((دفتر)) د شيخ ملي

۲۸- شيخ علي سرور لودي هم د لرغونې دورې يو ادبي شخصيت دی. استاد حبيبي وايي دی د هند د ملتان په (گمر) نومي ځای کې اوسېده، نعمت الله هروي يې په مخزن افغان کې ياد ليکلي دي.

محبت پياله مې نوش کړه په مجاز کې

د حق نور وينم په سترگو د اياز کې

۲۹- شيخ بستان بربخ: پلار يې محمد اکرم نومېده له بربخانو څخه و، په ځوانۍ کې هندوستان ته ولاړ او دغه هېواد سامانه

نومي ځای کې اوسېده. د بستان الاوليا په نامه يې يو کتاب هم ليکلی دی.

۳۰- کجوخان رانيزی: راروتي د پښتو ډکشنري په مقدمه کې ليکلي، چې ما سره د خان کجورانيزي يو پښتو تاريخ شته چې په هغه کې يې د پښتو تاريخي حوادث ليکلي دي. د خان کجور کتاب موږ نه دی ليدلای خو دومره ويلی شو چې د شيخ ملي په څېر يو قانوني کتاب يې ليکلی دی خو اوس متاسفانه ورک دی، کېدی شي د لندن په موزيمونو کې پيدا شي، ځکه چې د راروتي راټول شوي کتابونه تراوسه نه دي ضايع شوي.

۳۱- بابرخان د پښتو يو شاعر هم دی چې د تذکره غرغښت په نوم يې يو کتاب په شعر کې ليکلی دی او د بابرخان له وفات سره سم ضايع شو.

۳۲- شيخ قاسم هم د پښتو ژبې ادبي شخصيت دی چې مور يې بي بي نېکېخته نومېده، شيخ قاسم د خپل ژوند پر يو وخت په شيخ قاسم سليمان مشهور شو او د تذکره الاوليا په نامه يې يو کتاب وليکه چې اوس ورک دی.

۳۳- الله يار چې د ژوندانه دوره يې تر (۱۰۰۰) څخه دمخه ده، د تحفة صالح په نامه يې يو کتاب وليکه چې په دې کتاب کې يې د خپل استاد شيخ صالح د ژوند احوال او اشعار راټول کړي دي، تراوسه دا کتاب تر موږه نه دی رارسېدلی، خو د پټې خزانې ماخذ دی.

اخځونه

- ۱- د پښتو ادبياتو تاريخ، لومړی او دويم ټوک، پوهاند
عبدالحي حبيبي، بېلابېل مخونه.
- ۲- د پښتو ادبياتو تاريخ، لرغونې او منځنۍ دوره، سرمحقق
زلمي هېوادم، بېلابېل مخونه.
- ۳- عرفان او تصوف، استاد اجمل ښکلی، بېلابېل مخونه.

سونیا - د پښتو څانګې د لومړي ټولګي محصله

د پښتو لرغونو ادبیاتو محتوايي فورمونه

پښتو لرغوني ادبیات د محتوا له مخې:

۱- ویاړنه: د پښتو لرغوني ادبیات لکه څنګه چې د فورم یا شکل له مخې ګڼ شمېر اقسام لري، د محتوا له مخې هم مختلف ډولونه لري او ګڼ شمېر موضوعات او مفاهیم په کې ځای شوي دي.

د پښتو په خورا زړو او پخوانیو ادبي اثارو

کې چې تراوسه کوم اثر زموږ لاسته راغلی دی، هغه د امیر کروړ سوري یو فخریه شعر دی چې پټې خزانې د تاریخ سوري په حواله خوندی کړی دی، هغه وخت د عباسي دعوت په جنگونو کې چې امیر کروړ ډېرې سوبې وکړلې، نویې دا بیتونه وویل چې ویاړنه یې بولي، هغه شعر شیخ کټه علیه الرحمه له تاریخ سوري نه رانقل کړی دی.

دا شعر د شاعر لوړ حماسي مقام او دده د تورې غلبه او بری بڼه تصویروي. شاعر د خپل پاڅه شعر او غښتلې قریحې په مرسته خپله ویاړنه په داسې ډول ویلې ده چې یو توانا او مقتدر شاعر ته ښایي له دغې ویاړنې څخه د امیر کروړ ملي مینه او د خپل تېر د پالنې احساسات بڼه څرګند پېږي او هغه ویاړنه یې په دې ډول ده:

زه يم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته
په هند و سند و پرتخار او په کابل نسته
بل په زابل نسته
له ما اتل نسته

۲ - ساندي (ویرنه): د پښتو په لرغونو ادبياتو کې د ویرنې
لاسته راغلی شعر د شیخ اسعد سوري دی. کله چې سلطان محمود
غزنوي پر غور حمله وکړه او له امیر محمد سوري سره یې جگړه
وکړه او په اهنگرانو یې محصور کړ، پر دې وخت اسعد هم د
اهنگرانو په کوټ کې و، هغه وخت چې سلطان محمود امیر محمد
سوري ونيو او بندي یې غزني ته یووړ، نو امیر محمد سوري چې
خورا زړور، مهربانه او عادل امیر و له غیرته په بند کې ومړ او شیخ
اسعد چې دوست یې و، د امیر په مرگ یې دا ساندي وويلې:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زموږ هر گل چې خاندې په بهار
هر غټول چې په بیدیا غوړېده وکا
رېږوي یې پانې کاندې تار په تار
ډېر مخونه د فلک خپېره شنه کا
ډېر سرونه کا تر خاورې لاندې زار

دا د ویرنې قصیده په سلاست او بلاغت کې د پښتو له لومړۍ
درجې اشعارو څخه ده. په مرثیه قصیدو کې د غزنویانو له عصره
دا رسم و چې شاعر به کوبښن کاوه د خپل مېممدوح صفات او
ښېگڼې په داسې ډول وښيي چې د هغه مقام د خلکو په نظر کې ډېر
لوړ ثابت شي او د ده مرگ د ویر اسباب او علل هم وښيي.

۳- ستاينه: د پښتو په لرغونو ادبياتو کې د ستاينې په برخه کې د ښکارندوی غوري قصيده د يادونې ده. ښکارندوی غوري دا قصيده د محمد سام په ستاينه کې ويلې ده او د هغه سلطان د هند يو سفر تصويروي چې څنگه د سلطان لښکر هند ته ځي او څنگه پر اتهک تېرېږي. د ښکارندوی دا قصيده لومړی يو غزا، ډېر لوړ او خوندور تشبیب لري، د بهار مناظر د غرو او رغوز په راکښونکي او ښکلي تصاویر په دغه تشبیب کې ترسيموي او وروسته بيا د سلطان معزالدين (شهاب الدين غوري) ستاينې ته گرېز کوي او دا قصيده د پښتو ادب يو شهکار گڼل کېږي:

د پسرلي ښکلونکي بيا کړل سينگارونه
بيا يې ولونل په غرونو کې لالونه
مخکې شنه لښونه شنه لمنې شنې سوې
طيلسان زمردي واغوسته غرونه
د نيسان مشاطې لاس د مچېدو دی
مرغلرو باندي وښکلل ښونه.

بله د ستاينې سندره چې لاسته راغلې او موجوده ده هغه د تايميني سندره ده چې د سلطان غياث الدين غوري په ستاينه کې يې ويلې ده چې ډېره روانه او ساده ده او لږ څه حماسي رنگ هم لري:

نن زه ږغېږم په صفت د سلطان
چې دی بادار غازي ملک د جهان
د فيروز کوه او غور رڼا له ده ده
هم د تېرو تورو برېښنا له ده ده

چې توره وکاري چرتون کې خالي
غليم يې کله کړي په توره سيالي
غياث الدين د غور زمری عاليشان
د اسلام دين دده په توره روښان.

۴- تصوف او عرفان: د پښتو ژبې په لرغونو ادبياتو کې د
تصوف او عرفان په برخه کې چې کوم شعر موجود دی هغه د شيخ
متي بابا تصوفي او عرفاني شعر دی. شيخ متي بابا خورا لوی
صوفي او عرفاني شاعر دی، ده په غونډان کې يو کتاب کښلی و
چې نوم يې و (د خداي مينه) او په دې کتاب کې اکثره عرفاني
اشعار او مناجاتونه وو او په داسې ډول ويل شوي وو چې پر خلکو
به يې ډېر اثر کاوه، خو د شيخ متي بابا اشعار متاسفانه زموږ په
لاس کې نه شته، خو د پټې خزاني مولف يې دغه يوه عارفانه، خوږه
او ښکلې منظومه رانقل کړې ده:

پر لويو غرو هم په دښتو کې
په لوی سهار په نيمو شپو کې
په غاړه رغ او په شپېلکو کې
ياد ويرژلو په شپېلو کې

د شيخ متي بابا دا شعر په پښتو اشعارو کې خورا ډېر اهميت
لري او يوه داسې نمونه ده چې د عرفاني او تصوفي شعر په ديباچه
او پيل کې درېږي او دا شعر له هغو شعرونو څخه دی چې پښتو
شعر ته يې يو ښکلې فلسفي رنگ ورکړی دی.

۵- عشق او محبت (Lyric): په پښتو لرغونو ادبياتو کې چې کوم شعر عشقي يا ليریک رنگ لري او موجود دی هغه د تايمني عشقي سندره ده، چې د وزن، الفاظو او کلماتو له پلوه خالص او سوچه پښتو شعر گڼل کېږي:

گهيځ رنځ د لمر خپره سوه
زما پر کور د وير ناره سوه
د بېلتون ورځ توره تياره سوه
دغ سو ناخاپه چې بېلتون راغی
زړه مې له دې ويرنې شين دی
په ژړا ژاړم څه ناوړين دی
زرغون له اوښو مې سادين دی
په نول نولېږم چې تاخون راغی
نه به بيا يم نه به بيا راسي
نه به تياره شپه زما رنځ سي
نه به شهی راته پخلا سي
بېلېږي پيريې اوس د يون راغی
د خښتن پار دی هېر مې نه کړې
آغليه مخ چې په يانه کړې
اور بل دې پرېښوی واته کړې
پر ما د بل اور کړاوون راغی.

دا شعر له هغو اشعارو څخه گڼل کېږي چې غنايي يا د موسيقيت
خوا لري او لکه د پښتو اکثره عوامي اشعار په خواږه او خاص غږ
ويل کېږي.

له دغه شعر څخه ښکاري چې تايمني به يو عاشق مشربه سړی و
او کله به يې د خپلو عاشقانه جذباتو په شور او هيجان کې خواږه
شعرونه غږول. ددې شعر ژبه سپېڅلې، پاکه او سپينه ده. بله
عشقي يا ليريک سندرې چې موږ ته رارسېدلې ده هغه د قطب
الدين بختيار سندرې ده، د مينې او د مين د زړه احساسات يې په
ښه ډول څرگند کړي دي. دا شعر لکه اوسني عاميانه اشعار
تکرارېدونکی کسر هم لري او داسې ښکاري چې قطب الدين د
مينې په دنيا کې تاوده جذبات لرل:

وير مې زړه سوری سوری کړ
راته وگوره ملوکې
په بېلتون کې دې وباسم
له خوږمنه زړگۍ کوکې
راته وگوره ملوکې
راته وگوره ملوکې

بله ليريک سندرې چې پښتو لرغونو ادبياتو ته ښکلا او رنگيني
وربښي، هغه د شيخ ملکيار هوتک سندرې ده، شيخ ملکيار
هوتک د مينې ډک زړه درلود او د عشق او مينې پر لاره يې قدم او
قلم وهلی دی. پټه خزانه دده يو داسې عشقي سندرې رانقلوي چې

په پښتو اشعارو کې د وزن، بحر او مضمون له پلوه ډېر قیمت لري
او د یوه ساده عشقي پښتني فکر استازیتوب کوي.
ده دا شعر د طبیعت په ښکلې لمن کې د رود پر غاړه د سپینې
سپوږمۍ په ښکلې رڼا کې غږولی دی.

ترنک بهېږي ترنک بهېږي

غاړې تر غاړې

زما زړه څو

خپل لالی غواړي

۲- مناجات: د پښتو ژبې په لرغونو ادبیاتو کې د مناجاتو په
برخه کې لومړنۍ لاسته راغلی اثر د بېټ نیکه دی چې دده د ژوند
زمانه د څلورمې هجري پېړۍ په شاوخوا کې ټاکل کېدای شي او دا
شعريې (۳۵۰) هـ په شاوخوا پورې اړه لري. (خدای د ژوندون
واکمن دی مالک الملک دی، دی ښاغلی کورنۍ سړو ته ورکوي
نو خدایه موږ ستا مریي یو) او د بېټ نیکه هغه شعر دادی:

لویه خدایه لویه خدایه

ستا په مینه په هر ځایه

غر ولاړ دی درناوي کې

ټوله ژوي په زاري کې

دلته دي د غرو لمنې

زموږ کېږدی دي پکې پلنې

دا وگړي ډېر کړې خدایه

لویه خدایه لویه خدایه

۷- رزم، جنگ او تنگ: د پښتو په لرغونو ادبياتو کې لومړنۍ لاسته راغلې اثر د رزم په برخه کې د ملکيار غرشين شعر دی، چې د (۵۸۰) هـ کال په حدودو کې يې ليکلی دی. ملکيار يو غښتلی او توريالی سړی هم و او د تورې او ادب له څښتنانو څخه و چې له سلطان سره يې په جهاد او جگړو کې ملگري کوله، داسې ښکاري چې ملکيار پر جنگياليټوب او تورياليټوب علاوه ادبي ذوق هم درلود، په خپله هم شاعر و او د نورو پښتو شاعرانو اشعار يې هم تل لوستل، په هغه ميدان کې چې ملکيار د سلطان معزالدين له لښکرو سره يوځای جنگېږي او نږدې و چې د سلطان لښکر ماته وکړي، نو دې توريالي اديب او عارف يوه د تنگ او جنگ سندره وويله او لښکريان يې همت او شجاعت او تورياليټوب ته تشويق کړل، تر هغه چې بريالي شول او د جنگ پر ډگر يې سوبه په برخه شوه. سليمان ماکو ليکي چې په جگړه کې ملکيار دا پارکۍ ووايه چې غاريان وپارېدل او په څېر د زمريو ورتوی شول. د ملکيار دا شعر چې د قديمو اقوامو د حماسيو رنگ لري له هغو سندرو څخه دی چې پخوانيو پښتنو به د جگړې پر ميدان ويلې او مقصد يې دا و چې د زلمو احساسات تاوده کړي او پر جنگ يې ښه وپاروي:

څښتن مو مل دی اوس مو يرغل دی هېواد د بل دی
غازيانو گورئ څښتن مو مل دی

بله د مقاومت يا رزم کومه سندره چې لاسته راغلې ده هغه د باباهوتک رزمي يا د مقاومت سندره ده چې د مغولو له لښکرو سره د جنگ پر وخت يې ويلې ده او هغه سندره داده:

پرسور غربل راته نن اور دی
وگریه جوړ راته پیغور دی
پر کلي کور باندې مغل راغی
هم په غزني هم په کابل راغی
غښتلیو تنگ کړي دا مو واری دی
مغل راغلی په تلوار دی
په پښتونخوا کې یې ناتار دی
پر کلي کور باندې مغل راغی.

۸- اخلاق: په پښتو لرغونو ادبیاتو کې لاسته راغلی اخلاقي
شعر د زرغونې کاکړ دی، چې غالباً به د نهمې هجري پېړۍ په
دویمه نیمایي کې زېږېدلې وي. دا مېرمنه د شاعرانو په ډله کې په
لومړي صف کې درېږي.

که موږ په پښتو ادب کې د اخلاقي شاعرانو لپاره یوه ځانګړې
ډله ومنو، نو زرغونه به له خپل بوستان سره د هغو په سر کې ولاړه
وي، ځکه چې تر دې دمخه کوم اخلاقي شاعر موږ ته نه دی معلوم
او زرغونه د شیخ سعدي د بوستان په منظومه ترجمه د اخلاقي
شاعرانو له ډلې څخه بللای شو.

د زرغونې یو حکایت چې د پټې خزانې په واسطه موږ ته
رارسېدلی دی، هغه دادي:

اورېدلې مې قیصه ده	چې له شاتو هم خوږه ده
د اختر په ورځ سهار	بایزید چې ورویدار
له حمامه راوتلی	په کوڅه کې تېرېدلی

ايرې خاورې چا له بامه	راچپه کړلې ناپامه
مخ او سريې سو ککړ	په اير و په خاورو خړ
بايزيد په شکر کښو سو	د خپل مخ په پاکېدو سو
چې زه وړ يم د بل اور	چې په اور کې سم نسکور.

بله مېرمنه چې په لرغونو ادبياتو کې يې لويه برخه اخيستي ده، هغه مېرمن ښکېخته ده چې د هغې اشعار هم اخلاقي، د نصايحو او د پند او تبليغ رنگ لري. د نمونې په ډول د هغې يو شعر دادی:

په زړه ښاد شې ای مومنه	په ظاهر په باطن سپينه
ظاهر زهد په اخلاص کړه	په زړه ټينگ شه له يقينه
شکر صبر په هر حال کړه	خودنمای مه شه خود بينه.

نوله دې څخه دا نتيجه اخيستلاى شو چې په لرغونې دوره کې هم شاعران د لوړ شعري او ادبي ذوق خاوندان وو او د خپل ذوق، تخيل او جذباتو په مرسته يې د مختلفو موضوعگانو لکه: وياړنه، ساندې يا ويرنه، ستاينې، تصوفي او عرفاني، عشقي يا ليريك، مناجات يا راز و نياز په برخه کې او د رزم يا د جنگ او تنگ او بلاخره د اخلاقو او نصايحو په برخه کې يې اشعار ويلي دي.

حسن الله همت- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغونې شاعرۍ کې څلوریزه (رباعي)

څلوریزه هغه شعري فورم دی چې له عربي څخه پښتو ته راغلې دی. د یوې بلې پېژندګلۍ له مخې لرو چې د پښتو نظم لیریک ډول پخوانۍ ادبي ژانر دی، چې په پښتو نظم کې ډېر لرغونی او غوره ځای لري. په پښتو کې رباعي ته څلوریزه وايي، لکه څنګه چې یې له نامه څخه معلومېږي، دا فورم څلور مسرې لري، له ځینو استثنایي حالاتو پرته چې په هغې کې کېدای شي د درېیمې مسرې یوه خپه د قافیه والو مسرو تر څپو کمه یا زیاته شي، په ټولیز ډول د ټولو څلور وارو مسرو د څپو شمېر یې سره مساوي وي. د رباعي لومړۍ بیت مقفۍ، درېیمه مسره یې قافیه نه لري او د څلورمې مسرې قافیه یې د مطلعې قافیه تعقیبوي. مخکې له هغې چې په پښتو ژبه او ادب کې عربي عروض خپلې اغېزې وښکاري په پښتو ادب کې یو ډول رباعي موجوده وه چې په ملي وزنونو به ویل کېده.

رباعي د پښتو ژبې او ادب د نورو نظامي ژانرونو په څېر د یوه اوږده تاریخي بهیر نتیجه ده. دغه ژانر نه یوازې په کلاسیک پېر، بلکې

په لرغوني پېر کې هم پېژندل شوی ادبي ډول دی، چې ډېرو شاعرانو په همدې جولې کې شعرونه او نظمونه ویلي دي. په کلاسیک پېر کې ددې ژانر بېلگې ددې مهال د شاعرانو په لیکنو او شعرونو کې ډېرې زیاتې گورو. په پښتو کې د بېلابېلو څپو په شمېر څلوریزې ویل شوي، خو لس څپیزې څلوریزې په کې زیاتې دي او دا اکثره په ټول تللې دي.

هغه رباعي چې لس څپیزې دي، هره مسره یې د اهنګ له مخې تقریباً پر دوو برخو وېشل کېږي. پنځه څپې یوه خوا او پنځه بله خوا، د رباعي تکنیک او جوله د پښتو ژبې د نورو ادبي نظمونو په څرنگوالي او څومره والي کې د ارزښت وړ مقام لري. د رباعي په جوله کې لنډې- لنډې موضوعګانې ددې ژانر منځپانګې جوړوي. دغه لنډې- لنډې موضوعګانې چې د ټولنیزو غوره مطالبو د څرګندولو په خاطر د شاعر له فکر او اندېښنې رازېږېدلي، لیکل شوې دي. دغه ډول خېل د هغه مهال ټولنیزو ستونزو د حلولو او ښې لارښوونې په برخه کې ستره دنده سرته رسولې ده. څلوریزه د غزل په شان ده، خو توپیر یې دادی، د څلوریزې د بیتونو شمېر دوه بیتونه وي، چې د غزل د جولې په څېر لومړی بیت یې مقفی وي یانې په وزن او قافیه کې سره یو وي. همدارنګه د رباعي څلورمه مسره د وزن او قافیې له پلوه د مطلع په شان وي.

په «فرهنگ ادبیات» کې زهرا خانلزي څلوریزه داسې راپېژني: ((رباعي څلور مسرې وي، چې لومړۍ، دویمه او څلورمه مسره یې د واحدې قافیې لرونکې وي. رباعي په فارسي ادب کې د (ه،ق) له لرغونو پېرونو څخه ددې ژبې او ادب په شاعرانو کې دود شوې ده.

ددې ډول شعرونو او نظمونو ريښې د فارسي ادبياتو په تاريخ کې
 آن څلورمې هجري پېړۍ ته رسېږي.)) ډاکټر ذبيح الله صفا په (تاريخ
 ادبيات ايران) کې ليکي: «ددې مهال شاعرانو د شعر په بېلابېلو
 ځېلونو کې د مثنوي، قصيدې، غزل، رباعي او نورو په هکله
 ليکنې کړې دي.»

له پورته ليکنې څخه جوتېږي چې رباعي په فارسي ادب کې په
 څلورمه هجري پېړۍ کې د نظم د پورتنیو يادو شويو ډولونو په
 څنگ کې د يو ښکلي ادبي ډول په توگه پېژندل شوې او کارول
 شوې ده.

اصله خبره داده چې په پښتو ژبه او ادب کې دغه ډول ادبي نظم په
 لرغوني پېر کې هم شتون درلود، چې د پښتو په ملي وزنونو ويل
 کېده، په کلاسيک پېر او له دې مهاله مخکې عربي عروضو ته
 نږدې د دېواني نظمونو په ډله کې د رباعي د نظم ډول هم ليدل
 کېږي. د پښتو ژبې او ادب لومړنۍ رباعي چې د پټې خزاني له
 لارې لاسته راغلې، خليل خان نيازي ته منسوبه ده، چې سلطان
 بهلول (۸۹۴هـ) ته يې ويلې وه او په لاندې ډول ده:

خړې ورېځې ژاړې له پاسه
 کويله رغ کا بېلتون له لاسه
 يه هغه لوني گوهر په خول ستا
 دا مرجبا کا ستا زموږ مواسه

سلطان بهلول ددې رباعي له اورېدو سره سم په ځواب کې دا لاندې
 رباعي ويلې ده:

ملک به زرغون کرم په ورکړه لاسه
گوره وربځي د داد له پاسه
خول مې د عدل په درو روڼ دی
جهان به زېب مومي زما له لاسه

هندسي شکل يې:

+ _____
+ _____
+ _____
+ _____

د رباعي يو بله بېلگه د دېواني ادب له رامنځته کېدو لږ مخکې په
کلاسيک پېر کې (۹۲۰هـ) د رابعې نومې يوې پښتنې شاعرې يوه
خلوريزه ده چې د منځپانگې له مخې ددې مهال د رباعي د نظم
خرنگوالی ترې پوره څرگندېدی شي.
هغه داده:

ادم يې مخکې و ته راستون کا
په اوږد غم يې سوی لږمون کا
دوږخ يې روغ کا پرمخ د ځمکې
نوم يې د هغه دلته بېلتون کا

بله خبره داده چې رباعي له موضوعي پلوه د پند و حکمت په باب
وي او هم عشقي او ټولنيزې خواوې لري، له دغو څرگندونو څخه
معلومېږي چې خلوريزه په کلاسيک او لرغوني پېر کې د يو غوره
ادبي ژانر په توگه کارول شوې ده او د شاعرانو د شاعرانه

احساساتو په څرگندولو او د ټولنیزو موضوعگانو په انځورولو کې
يې کارنده مقام درلود.

اخځونه

کلاسیک ژانرونه: د محبوب شاه ارزومند لیکنه.
د پښتو شعر هندسي جوړښت: د پوهندوی محمد اسمعیل یون اثر.
د پښتو ادبیاتو تاریخ، لومړی او دویم ټوک: د پوهاند عبدالحی
حبیبی اثر.

حميد الله وفا - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په لرغونې دوره کې پر پښتو ژبه او شاعری مذهبي تاثيرات

پر پښتو شاعری باندې په لرغونې دوره کې مذهبي تاثيرات لږ وو، ځکه په هغه وخت کې د پښتو سوچه او پاک لغاتونه کارېدل او مذهبي تاثيرات لږ هېواد ګوټ ګوټ ته دومره نه وو خواره شوي چې پر ادبياتو دې پراخ تاثير وکړي. تر لرغونې دورې وروسته پر پښتو شاعری باندې مذهبي تاثير ډېر شول او د پښتو له پخوانيو اثارو څخه هم داسې ښکاري چې پښتانه د اسلام په اوایلو کې مشهور وو او د دوی ژبه هم په دغه وخت کې يوه داسې ادبي ژبه وه چې ډېر ښه او پاخه اشعار يې درلودل، لکه د امير کروړ په وخت کې شعر له مذهبي تاثيراتو څخه لرې و، ځکه هغه د پښتو له سوچه او خپلو لغاتونو څخه کار اخيستی دی، چې وروسته د روښانيانو په وخت کې پر پښتو شعر باندې مذهبي تاثيرات ډېر شوي دي. د پښتو په خورا زړو او پخوانيو اشعارو کې چې تراوسه زموږ لاسته راغلي دي، د امير کروړ سوري يو فخریه شعر دی او له دې شعر څخه داسې ښکاري چې په سوريانو کې د پښتو شعر د اسلام له ابتدا څخه موجود و، ځکه د امير کروړ د ژوند وخت له (۱۰۰هـ)

څخه وروسته شروع کېږي او بيا موږ وينو چې په سوريانو او هم د غور په اوسېدونکو کې د سلطان محمود تر عصره (۴۰۰هـ) پورې هم د پښتو شعر ښېگڼې پورته وې، نو له دې څخه ثابتېږي چې د اسلامي دورې په لومړيو څلورو سوو کلونو کې غور او سوري قبایل د پښتو د شعر او ادب زانگو وه او په دغه وخت کې پښتو ژبې پاڅه اشعار او ادبي اثار درلودل او د امير کروړ له شعر څخه څرگندېږي چې په لومړۍ دوره يانې اوله او دويمه هجري پېړۍ کې پښتو ژبه په غور کې د نورو ژبو له اختلاطه سوچه وه او دا سوچه توب او خالصوالی يې تر (۴۰۰هـ) پورې هم ساتلی دی.

خومره چې په اسلامي دوره کې پېړۍ پرې تېرېږي، هغومره ژبه او شاعري له سوچه توب نه لرې کېږي او نور عناصر پرې ګډېږي. په دويمه هجري پېړۍ کې پښتو ژبه او شعر سوچه او خالص و، خو په درېيمه پېړۍ کې د عربي ژبې لغوي او ادبي اغېزې پرې شوې دي او د عربي فکر او ادب اثر په هغو ځايونو کې غالب شوی دی چې د عربو د حکومت اثر هلته ډېر و.

شيخ رضی او نصر لودي د شيخ حميد له کورنۍ څخه دي، رضی د حميد وراره او نصر لودي يې زوی دی. شيخ رضي خپل تربور (تره زوی) ته داسې ليکلي دي:

د الحاد په لور دې تړپل
 گروه دې زموږ وکوراوه
 موږ روڼلی په زیارنه
 تاپه تور و تور او

نصر لودي د شيخ رضي په غبرگون کې وايي:
د الحاد په تور تورن سوم
زه لرغون خو ملحد نه يم
زما د بښنه هسې تورا کړې
که ملحد يم د دښمنه يم.

د لودیانو په وخت کې که څه هم تر هاشم سرواني وروسته دی، خو د پښتو سوچه توب او ژبې نړۍ والی قوي دی، د مذهب او د عربي اثر لږ ښکاره کوي. له (الحاد) او (سنتي) څخه ښکاري چې مذهب او عربي ژبې اثر په دغو وختونو کې تش په ديني اصطلاحاتو پورې محدود و او لا پر عربي اصطلاحات په ژبه او ادب کې ننوتلي نه وو.

د لودي کورنۍ د اسلام سوچه خدمتگاران وو او غوښتل يې چې د پښتونخوا په بېلابېلو سيمو کې د اسلام رڼا خپره کړي. نصر لودي په خپل نظم کې له ځانه ښه دفاع کړې ده او خپل عقايد يې د پخوانيو په ډول د (سنت) تابع بللي دي. تر دې وروسته ان تر روښاني دورې چې کوم شعرونه ليکل شوي، په پام وړ شمېر شعرونو کې مذهبي تاثيرات او د عربي ژبې اغېزې څرگندېږي، خو د لرغونې دورې په اندول بيا په روښاني پېر کې دا اغېزې زياتې څرگندېږي.

زبير حميدي- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو لرغوني ادب په پرمختيايي بهير کې د ښځو ونډه

که چېرې موږ د پښتو شفاهي ادبيات مطالعه کړو، نو د دغو شفاهي سندرو په جوړولو کې د ښځو برخه د یادونې وړ ده او ډېرې زیاتې دغه ډول شفاهي سندري پښتنو کلیوالو او مېرمنو جوړې کړې دي، خو څنگه چې د دغو شفاهي سندرو ویونکي زیاتره نه دي معلوم،

نو پر دې اساس موږ د دغسې هنري ذوق خاوندانو ډېرو ښځو له نامه څخه نه یو خبر، خو کله چې د پښتو تحریري ادبيات مطالعه کوو، نو د نهمې هجري پېړۍ په اواخرو او د لسمې پېړۍ په اوایلو کې موږ د ځینو پښتنو ښځو له نومونو سره مخامخېږو، چې په پښتو ژبه ترې اثار پاتې شوي دي.

د دغو ښځو اثار موږ ته دا هم رابښيي، چې دغه وخت د پښتنو په ځینو کورنیو کې د ښځو باسواده کېدلو ته توجه کېده او داسې ښکاري چې دغه مهال ځینو پښتنو ښځو ته دا حق ورکړل شوی و، چې سواد زده کړي، د دیني علومو زده کړه وکړي او د مدارسو ځینې نصابي منظوم او منشور کتابونه ولولي. په دغو باسواده ښځو کې چې به که کومې یوې د لیکوالۍ او شعر ویلو استعداد

درلود، نو دې خواته به يې هم پاملرنه کوله او په پښتو به يې ځينې
 اثار يا ژباړل او يا به يې نظمول. دغه اثار زياتره اخلاقي او ديني
 تبليغي رنگ لري. ددغو ښځوله خوا ددغه ډول اثارو تاليف او
 ترجمې ته توجه به د دوی د همدغه ديني تعليم نتيجه وي او د
 همدغو تعليماتو تر فکري اغېز لاندې به يې د ديني، تبليغي او
 اخلاقي اثارو ايجاد او ترجمې ته هڅه کړې وي. که نه وي د پښتنو
 کليوالو ښځوله خوا چې کوم شفاهي ادبيات ايجاد شوي دي،
 زياتره ليرېک او غنايي رنگ لري، اوس هم دا ثابته شوې ده چې
 ښځې له نرينه سره يوشان استعداد لري، هغه ښځې چې اثار يې د
 پښتو په لرغوني ادبي دوره کې د مطالعې ځای لري په دغو ښځو
 کې لومړنۍ يې زرغونه کاکړ ده، چې غالباً به د نهمې هجري پېړۍ
 په دويمه نيمايي کې زېږېدلې وي.

دا مېرمن د کندهار په پنجوايي کې اوسېده، پلار يې ملا دين
 محمد کاکړ نومېده او دا خپله د سعد الله خان نورزي ماينه وه، دې
 مېرمنې پر (۹۰۳ هـ.ق) کال د سعدي بوستان په پښتو نظم ترجمه
 کړې دی. د پټې خزاني روايت دی، چې دغې مېرمنې د بوستان پر
 ترجمې سربېره نور اشعار هم ويلې وو، د زرغونې د پښتو بوستان
 يو حکايت پټې خزاني راوړی دی، چې زه يې څو بيته دلته را اخلم:

اورېدلې مې قيصه ده	چې له شاتو هم خوږه ده
د اختر په ورځ سهار	بايزيد چې ورویدار
له حمامه راوتلی	په کوڅه کې تېرېدلی
ايرې خاورې چا له بامه	راچپه کړلې ناپامه
مخ او سر يې سوک کړ	په اير وپه خاورو خړ

بايزيد په شکر کښو سو د خپل مخ په پاکېدو سو
چې زه وړيم د بل اور چې په اور کې سم نسکور

د ادبپوهانو په وينا دا ترجمه ډېره غښتلي ده او زرغونه د سعدي بوستان له ترجمې بريالۍ راوتلي ده.

د پښتو ادبياتو په لرغونې دوره کې د زرغونې پښتو بوستان لومړنۍ اخلاقي اثر دی او تر دغه اثر دمخه موږ په پښتو ادبي اثارو کې د اخلاقي مفاهيمو لرونکي دغسې اثار نه لرو. د استاد حبيبي خبره چې که چېرې موږ په پښتو ادب کې د اخلاقي ويناوو خاوندان سره بېلوو، نو زرغونه له خپل پښتو بوستان سره ددې ډلې په سر کې درېږي.

پر دې سربېره له فارسي ژبې نه پښتو ته د ادبي اثارو د ترجمې تاريخ هم د زرغونې کاکړې له خوا د بوستان له همدې ترجمې څخه پيلېږي، تر دې ترجمې دمخه موږ ته بل داسې اثر نه دی معلوم، چې له فارسي ژبې څخه دې پښتو ته ترجمه شوی وي.

زرغونه کاکړ سربېره پر دې چې د پښتو شاعره او مترجمه وه، ددې ترڅنگ يې بل هنر هم درلود او هغه دا چې نوموړې ډېره ښه خطاطه هم وه.

بله مېرمن چې موږ يې بايد په زرغونې کاکړې پسې اثار په دې ځای کې مطالعه کړو، هغه رابعه ده. رابعه د پټې خزانې له ليکنو سره سم د ظهيرالدين محمد بابر (۹۳۷ هـ.ق) د زمانې شاعره ده، په کندهار کې اوسېده، د اشعارو دېوان يې درلود، ددې شاعرې دغه لاندې رباعي پټې خزانې راوړې ده:

ادم يې مخکې و ته راستون کا
 په اور د غم يې سوی لرمون کا
 دوزخ يې روغ کا پرمخ د مخکې
 نوم يې د هغه دلته بېلتون کا

له دې يوې رباعي پرته ددې نور اثار موږ ته نه دي معلوم، خو له دې
 يوې رباعي څخه يې هم د وينا قدرت ښکاري او دا رابسيي چې
 رابعې به په خپل دېوان کې عشقي موضوعات په خورا ادبي تراکت
 او لطافت بيان کړي وي.

درېيمه مېرمن چې په لرغوني ادب کې د مطالعې ځای لري، هغه
 ښکېخته ده. مېرمن ښکېخته د شيخ الله داد لور وه، چې پلار نيکه
 يې په اشغر کې اوسېدل. ښکېخته پر (۹۵۱ هـ.ق) کال له شيخ قدم
 سره واده وکړ، مېرمن ښکېخته زاهده، پرهېزگاره او عالمه مېرمن
 وه. ښکېخته پر (۹۴۹ هـ.ق) کال د (ارشاد الفقرا) په نامه يو کتاب
 ليکلی و، چې درې ټوټې ترې محمد هوتک په پټه خزانه کې را
 اخيستي دي، د يوې ټوټې څو بيته يې دا دي:

په زړه ښاد سې ای مومنه په ظاهر په باطن سپينه
 ظاهر زهد په اخلاص کړه په زړه ټينگ سه له يقينه
 شکر صبر په هر حال کړه خودنمای مه سه خود بينه

د مېرمن ښکېخته لاسته راغلې منظومې ټوټې تبليغي رنگ لري
 او نصايح او پندونه يې په دې اثر کې وړاندې کړي دي، که څه هم د
 ښکېخته کتاب له اوسنيو ادبياتو سره ډېر سمون نه لري، خو
 مخکې داسې کتاب نه و.

د پښتنو په تاريخي فرهنگي بهير کې بله شاعره او اديبه نازو انا ده. د پټې خزانې په قول: «مېرمن نازو د سلطان ملخي توخي لور ده او پر (۱۰۶۱ هـ) کال په تازي نومي سيمه کې زېږېدلې ده، سلطان ملخي پر هغه وخت د غزني تر جلدکه د اقوامو مشر و او په استقلال يې حکومت کاوه، معاوض او ساري يې نه درلود او نازو په کوچنيوالي له پښتنو مېرمنو او سپين ږيرو علماوو څخه لوست کړی و، مېړه مخې ارتينه وه چې نارينه يې مېړانې او شجاعت او سخاوت ته حيران وو. له ثقه رواياتو څخه يو روايت دی چې سلطان ملخي سور غره ته نږدې په جنگ کې ومړ او حاجي عادل چې د نازو ورور و، د پلار په انتقام جنگ ته ولاړ، کلا او کور يې نازو ته پرېښودل او په هغه وخت کې نازو توره په ملاکړه او له جنگياليو ځوانانو سره يې کور او کلا د دښمنانو له تاراکه وساتل.

نازو انا په مېلمستيا، غريبانو او مسافرانو په پالنه مصروفه وه او هر وخت به چې په ژمي کې د مسافرو قافلې راغلې د نازو پر کلا يې اړول او دوی به ورته ډوډۍ ورکوله، د سخاوت نوم يې له خيبره تر کوسانه خپور شو، نازو په جباله د بنالم خان هوتک وه چې د کریم خان زوی و او مېرمن نازو څلور زامن درلودل چې مشري يې حاجي ميرخان او نور عبدالعزيز خان، يحيی خان او عبدالقادر خان دي.

نازو انا سربېره پر سخاوت، شجاعت او عبادت هسې ارتينه وه چې د خدای تعالی څخه په مناجات يې ډېر اشعار وويل او يو دېوان يې درلود چې دوه زره بيتونه پکې وو او هلته يې ښه نکات ادا کړي.

وو. داسې يې ويلې وو چې نارينه يې هم نه شي ويلای، دغه رباعي
چې د نازو انا وه په لاندې ډول ده:

سحرگه وه د نرگس ليمه لاندې
خاڅکي خاڅکي يې له سترگو خڅېده
ما ويل څه دي ښکلی گلې ژاړې؟
ده ويل ژوند مې دی يوه خوله خندېده

مېرمن حلیمه حافظه بله لیکواله او شاعره مېرمن ده چې تر
لرغونې دورې وروسته په کلاسیکې یا منځنۍ دورې پورې اړه
لري. حلیمه د خان علیین مکان خوشال خان خټک لور وه چې د
عبدالقادر خان خټک سکه خور کېده او د خپل پلار پر ژوند يې
مروج علوم ولوستل او بیا د شیخ سعدي لاهوري مريده شوه. د خپل
پلار عبدالقادر خان په لاس يې بيعت وکړ، چې هغه هم د شیخ
دوران خليفه و، روايت کا چې، حلیمه بي بي فاضله او عارفه ښځه
ده او مېړه يې نه دی کړی، قرآن عظیم الشان يې هم په یاد و، په
پښتو يې اشعار هم ويلي دي. د حلیمې په اشعارو کې مجازي
عشق نه ښکاري، بلکې ټول شعرونه يې د حقیقت په لاره کې دي او
د حقيقي محبوب حقيقي صفت کوي، د بي بي حلیمې غزل دا دی:

د اشنا په فکر خوښه هسې شان شوم
نه پوهېږم چې ممتاز که نورجهان شوم
چې يې کړمه ستا په مينه سرفرازه
ثناخوانه په خورنگه د رحمان شوم

چې مجاز مې د اياز ولاړی زړه نه
سربلنده تر محمود غوندي سلطان شوم
وهر چا وته چې گورم واره دی دی
د جمال په تدارو یې شادمان شوم
د غیر فکر مې له زړه نه رابهر شو
پر خلیل و پر عدو باندې یکسان شوم
حلیمې د غماز مکرزیات له حد شو
چې دې بېل له یاره نه کا بدگمان شوم.

تمنا افضلي - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

په پښتو ادبياتو کې ساندې او د بنادۍ سندرې

ساندې:

څرنگه چې ولسي سندرې په ولس کې په شفاهي بڼه منځته راځي او هر یو فورم یې په ولس کې ځانته د ویلو خاص ترتیب او اهنګ لري، نو ښایي چې په لیکلې بڼه زیاتې ولسي سندرې سره ورته والی او نږدېوالی ولري، خو د ویلو له مخې بیا بېخي بېل او ځانګړي صنفونه جوړوي، دا ځکه چې د دغو سندرو ارزښت او جوړښت شفاهي دی او خلک یې د اورېدلو له لارې سره بېلوي او لیکلې بڼه یې یوازې د ثبت او تلیپاتي کېدلو وسیله ده.

د بېلګې په توګه په لوی سر کې خو د بنادۍ بدلې، د اتن نارې، غبرونه، د بي بي دستې سندرې او چغیان د سره ورته سکښت درلودونکي ښکاري او په عمومي توګه دا ټولې یادې شوې سندرې درې مسره ییزې دي، چې د لومړیو او درېیو مسریو قافیه یې سره یوه ده او د دویمې یې ازاده ده، خو د ویلو پر وخت داسې سره بېل اهنګونه او طرزونه لري، چې هېڅ امکان نه لري چې د بنادۍ بدلې

دې د اتن د نارو په څېر، يا دې ساندې د لنډيو په څېر او يا دې هم تاريخي نارې د چغيانو غوندې وويل شي، بلکې هر فورم ځاته بېل سر او تال لري.

نو له همدې امله موږ هم ساندې په فورمي لحاظ د يوه ځانگړي صنف او ژانر په توگه تر څېړنې لاندې نيسو. ساندې چې د عامو ولسي سندرو يو صنف دی، د بنځو له خوا پر مړي باندې ويل کېږي. ځينې خلک يې ستاينې، ځينې يې کړيکې او ځينې نور يې غږانگې هم بولي. ځينې ساندې په خپله لنډۍ وي چې په خاص وزن او اهنک په کې د مړي د محاسنو او نېکيو، دده د نيمه خوا هيلو، پاته شويو کوچنيو ماشومانو او ناوې، يا که ځوان مړ وي، نو دده د هيلو د نه ترسره کېدلو او نورو ارمانونو وير په کې کېږي. زه دلته هغه لنډۍ چې خلک يې د ساندو په بڼه وايي، ډېرې ځکه نه راوړم چې پر لنډيو باندې په خپله د لنډيو په برخه کې پوره خبرې شوي دي او يوازې د يو دوه درېيو لنډيو په راوړلو بسنه کوم.

که نور دې هر څه ميراثېږي

ميراث دې مه شه دا د غاړې تاويزونه

که نور دې هر څه ميراثېږي

ميراث دې مه شه لوی پټی واپه ورخونه

بې وروړه خور په کوڅه راغله

ناره يې وکړه شپه به چا کره کومه

هغه بنځه چې ساندې کوي، نو د ساندو دويمه مسرې نورې بنځې ورسره غبرگوي او په گډه د (واي او وي) په ويلو سرونه او ځانونه وهي.

دا يې هم خو نورې بېلگې:
پلانکيه په سر دې کبڼه يوه مرغۍ.
چې درته ووايي د پلانکۍ د سلامتگۍ.
خدايه پخې کړې د غره ممانې
پلانکۍ شاوو کړې ښځه يې ناوې
پلانکۍ رانه وړه ډولۍ.

وی دې (...) ونه واله پگړۍ
ساندې عموماً دوه مسره ييزې دي، ما په خپله درې مسره ييزې او
تر دې زياتې مسرې والا ساندې نه دي اورېدلي، خو (د خلکو
سندرې) نومي مولف د درې مسره ييزو ساندو يوازې يوه نمونه
ليکلې ده:

پلانکيه مه شپې کړه مه کلونه کور ته دې رادرومه
پر خيالي جامو دې پرېوتل گردونه

ب- د بنادۍ سندرې:

د بنادۍ بدلې چې د واده سندرې يې هم بولي، لکه د ولسي عامو
سندرو د نورو فورمونو غوندې خاص ويونکي نه لري او د عامو
سندرو په کټگورۍ کې مطالعه کېږي. دغه سندرې چې ځانگړې
جوړښت لري غالباً د ښځو له خوا جوړې شوي او په خپله د همدوی
له خوا له هوکې او کوژدې څخه نيولې، بيا د واده د درېيمې او
اوومې ورځې تر مراسمو پورې دوام مومي. ښځې د واده، کوژدې،
هوکې او واده د بېلابېلو وختونو او شپو ورځو لپاره بېلابېلې

سندرې لري. دغه سندرې په اکثرو پښتني سيمو کې د بابولالو په نامه پېژني او زياتو پوهانو او څېړونکو هم بابولالې بللي، خو د زرینې خانگې مولف وايي: «څرنگه چې بابولالې ددې سندرو يوه ډېره وړه څانگه ده، نو دا نوم جامع او مانع نه دی، نو ځکه ځينې محققين د واده سندرې يا د بنادۍ سندرې ورته وايي او الحق چې سم نوم دی» دی زياتوي: د واده ځينې سندرې د ښځو له خوا د نڅا په ترڅ کې ويل کېږي.

دغه سندرې ډېرې لرغونې دي او داسې نښې نښانې له ځانه سره لري چې تر اسلامي دورې مخکې ښکاري، د بېلگې په توگه په څو سندرو کې د چنډنو، استعمال ته اشاره شته چې دا کار د اريايانو بودايي دوره کې دود و او هندوانو اوس هم ساتلی دی، هغه دا چې د چنډن، سندرل، سندرله بوتي څخه د سپېڅلتيا او خوشبويي لپاره کار اخلي او په تندي يې موبښي.

د (زرینې خانگې) ليکوال د خبرو د بشپړتابه لپاره بايد دومره ووايم چې همدا اوس هم په ځينو پښتني سيمو کې د سندر استعمال رواج لري، د ننگرهار ولايت د روداتو په ولسوالۍ کې همدا اوس هم د زوم کورنۍ د نورو جوړو جامو سره يوځای سندر هم د ناوې پلارگنۍ کره وړي، د واده پر ورځ د ناوې له کورنۍ څخه يوه ښځه سندر جوړوي او په بل لوبښي کې (سور لرگۍ) په زېږو غوړيو کې ټکوي، په سندر کې سلایي ږدي او کله چې د زوم کور والاد ورځې له خوا په ناوې پسې راشي، نو هغه ښځه لومړی پېغلو او ښځو ته پېکۍ او يا پيچه غوړوي او بيا په سلایي ورته سندر

وهي چې هلته په هغه سيمه کې يې «درې بولي»، نو څرنگه چې دغه دود همدا اوس هم په پښتنو کې شته، نو ځکه هغه سندرې چې د سندر نوم پکې راغلی وي، لرغوني بلل زما په نظر د تامل وړ برېښي، د محتوا له نظره د واده سندرې کله د جنگ او د پېغور مطالب، کله د خوښۍ او خوشالۍ مطالب کله د ستاينې او غندنې مطالب او کله هم ټوکې ټکالې احتوا کوي.

د واده د سندرو د ويلو ترتيب او طرز د اتن له نارو سره جوت توپير لري، خو د شعري جوړښت له پلوه دا هم دوه مسره ييزې، درې مسره ييزې او کله هم څلور مسره ييزې وي. دا يې هم څو بېلگې:

کله چې د نکريزو په شپه د زوم د کاله ورا د ناوې کور ته لاړه شي، نو لومړی د زوم يوه خپلوانه چې ډېر زامن ولري او په کورني ژوند کې ښه خوشاله وي، ناوې ته نکريزې کېږدي، بيا نو ښځې چمبې را واخلي او دا سندره وايي:

د کونج مېرمنې پاڅه که دې زړه شي
 هومره خو پانه څې چې پلانکۍ خان لونگۍ په لاس درته رانه شي
 يا دا سندره:

که د بر بنگو ونه يې	اوس به گلونه نيسيې
که د دادا د کوره يې	اوس ترېنه ووتلې
که د (پلانکي) د کوره يې د غولي منځ به نيسيې	

کله چې د ورا بنځې غواړي چې ناوې په ژړا کړي نو داسې سندرې
ورته وايي:

زموږه ناوې تيله داره ده نه ژاړي
چې د «مېړه نوم يې اخلي» لغتې وځوري دا به بڼه ژاړي
يا: کله چې ورا نوې د ناوې کورته ځي په دروازه کې دا سندرې
وايي:

درځم که نه درځم شالونگينې
ولاره شم که ځمه

اخځ

د پښتو شفاهي ادبيات، غوتۍ خاورې، ۱۳۶۲ل کال، بېلابېل
مخونه.

سودابه رمز- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

د پښتو ادبياتو فالونه او چيغان

الف- فالونه: د پښتو د شفاهي سندرو په لړ کې يو ډول سندرې د فالونو په نامه بنودل شوي، چې زموږ د عامو ولسي سندرو يو څانگري ډول دی، ويونکي يې نه دي معلوم او د ټول ولس گډ مال دی. دغه ولسي منظوم فالونه

غالباً د ښځو له خوا جوړ شوي او داسې سوچه پښتو لغات هم په خپله لمن کې رانغاړي، چې تراوسه لا پښتو قاموسونو نه دي خوندي کړي. د فالونو د جوړښت په برخه کې بايد وويل شي، چې کوم ټاکلي اوزان نه لري، اکثره لومړۍ مسره يې لنډه او دويمه يې اوږده وي، کله يې دويمه مسره هم لنډه او کله يې د دواړو مسرو سېلابونه سره يو شان وي، خو په هر حال خوږ اهننگ لري او هېڅ ډول سکتگي او بندښت په کې نه راځي. فالونه کله دوه مسريز او کله څلور مسريز وي، لکه دا فالونه چې څلور مسرې لري:

د جنت په منارې سور چرگ وهي نارې

شېر د خداى تېرېږي خلکو کاندې تدارې

دوه مسريز فالونه لکه:

دپاسه مسله راله پر کلي عالم خوره راله

فالونه د بنځو له خوا د شعبان المعظم پر پنځلسمه شپه چې د برات مبارکه شپه ده، د ځانگړو مراسمو په ترڅ کې ویل کېږي، داسې چې د کلي پېغلې او بنځې سره ټولې شي دوی یوه پېغله نجلۍ پاکه ولېمبوي بیا یې په برستن کېنوي او په اصطلاح ناوې یې کړي او څو ټکري ورته پر سر واچوي، یوه بنځه منگۍ له پاکو او بوڅخه ډک کړي او نجلۍ مخې ته یې کېږدي، دلته نو هره بنځه او پېغله خپله گوته، گوتمه، بودلۍ او یا کوم بل شی د خپل ځان او یا هم د خپلې کورنۍ د کوم بل غړي په نامه منگي کې واچوي فال ویونکې بنځه د منگي ترڅنګ کېني او فال وایي، د شيانو د را ایستلو تر مخه هره بنځه د منگي ترڅنګ کېني درې وارې کلمه طیبه وایي او بیا ورپسې فال وایي:

واچوئ فالونه چې خدای ټینګ کړي تناوونه
فال ویونکې بنځه د فال د هرې غزلې په پای کې وایي: «لילו د کاره کنګر» بیا نو هغه پېغلوټې نجلۍ منگي ته لاس کړي او یو شی ترې راوباسي دلته نو هره بنځه متوجه وي چې زما د کنګر به څرنګه غزله په برخه شي، دا هم څو فالونه:

د جومات په مخ ریشکه ده
بي بي اودس پرې کړی بې بارانه زرغونه ده
لילו وکاره کنګر
د غره په سر کې خوش خمیره
که موزي شل اورټې وکړي زه بې امیره
په دې توګه ټوله شپه تر سهاره بنځې او پېغلې چمبه وهي، په مجلس کې ټوکې ټکالې او په کړس کړس خنداګانې وي. دغه

مبارکه شپه پښتنو پېغلو او مېرمنو ته د خوشالۍ، نېکمرغۍ او په عین حال کې د مېلې شپه هم وي.

په ځینو پښتنو کې، پښتنې مېرمنې د دغه منگي اوبو ته ډېره عقیده لري او له همدې امله د خپل ټيکري پيڅکه په همدې اوبو لمدوي او بیا گنده (غوټه) ور اچوي، د دوی داسې عقیده ده؛ کله چې دا گنده خلاصه شي، حتماً به یو وېښته په کې پیدا شوی وي که دا وېښته سپین و دا مانا لري چې ددې ښځې ژوند به اوږد وي او که وېښته تور و، نو دا مانا لري چې دغه ښځه به ښايي په ځوانۍ کې مړه شي، داسې چې وېښتان به یې لانه وي سپین شوي.

د برات پر شپه د ټولو پښتنو په کورونو کې ښه خواړه پخېږي، ځکه د دوی ترمنځ داسې عقیده ده؛ څوک چې پر دغه شپه ښه او ډېر خواړه برابر کړي، نو تر کال همدې شپو ورځو پورې بیا همداسې خواړه خوري، د برات پر شپه ماشومان پټاکۍ ولي او اور لوبې کوي.

فالونه هر ډول مذهبي، اخلاقي، اجتماعي، انتقادي او ټوکي مطالب په خپله لمن کې رانغاړي، دا هم څو فالونه:

د کلي په سپین بامونه

پنې وکاره را درومه

په دا غره کې ورېښم بوتی

د زدې مور سي چې پر واچوي مخ پوتی

چاودې چاودې پښې

یومن ایرې پکې

او خړ خړ پر له اوږي
که دې صبر ورته وکولل به ځنډې له در واوږي
شین دې پرتوگ شین دې خت
پر مکه دې اج (حج) قبول
د پښتو د دغه ډول سندرو پر ټولولو استاد حبیب الله رفیع،
پروفیسور سیال کاکړ، علي محمد منگل او نورو کار کړی دی.

ب- چغیان (انگۍ): د پښتو د شفاهي سندرو په لړ کې د
ولسي سندرو یو ځانگړی فورم دی چې ځانته خاص شکلي او
موضوعي خصوصیات لري. دغه سندري چې تراژیدیکه بڼه لري
ناوې یې د ژړا په څپو کې په خاص اهنګ او وزن وايي.
څرنګه چې په پښتنو کې واده د نجلۍ په خوښه نه دی شوی، نو
نجلۍ نا راضه وي او پر زړه یې غوټې وي چې د خپل زړه د غوټو د
خلاصولو لپاره د ژړا په ترڅ کې همدغه احتجاجیه سندري (چغیان)
وايي. د چغیان ملتیا ناوې د ساز پر ځای په خاص او اهنګ واره
ژړا کوي چې ټولې همزولې او خپلوانې ورسره ژاړي، چغیانوته په
ځینې پښتني سیمو کې د (هوی) سندري وايي او په ځینو ځایونو
کې ځینې نور محلي نومونه هم لري.
د کاکړستان په سندريزه سیمه کې دغو سندرو ته د (اله مور)
سندري وايي، خو موږ ته راوړل شوې سندري د انگۍ او چغیان په
نومونو رارسېدلې دي.
لکه دا سندري:

وروره لاس که په کڅوړه
یو اخیل غمی راباسه
خور دې ځي د بابک له کوره
خوړې هوی که غاړه لوی که
اکاگان درته ولاړ دي
اکاگانو زړونه لوی دي

چغیان لکه د اتن نارې او د واده د سندرو په څېر سکنت لري او
ځینې یې دوه مسره ییز، درې مسره ییز، څلور مسره ییز او تردې
زیات وي چې د مطلب تر بشپړېدو پورې مسرې ډېرېږي او د هر
بیت مسرې معمولاً په خپلو منځو کې برابري دي، دا یې هم خو
بېلگې:

زه په خپل کور وم په راحت
بابک کړم خرڅه په ډېر دولت
په پردې کور کې مې نسته عزت
خود به ژړا کړم په هر ساعت

xxx

شینکۍ کوتره وم بنورېدمه
نه چا نیومه نه چا کتمه
په هر یو ټکي به پرېوتمه
نن ناولده یې کېنستمه

باید یادونه وکړم چې ځینې څېړونکي چغیان په فورمي لحاظ د
بنادی په سندرو کې مطالعه کوي، حال دا چې چغیان ځانته خاص
فورمي او موضوعي جوړښت لري، چې د پښتني فولکلور په نورو

اصنافو کې نه مطالعه کېږي. دغه سندري چې خاص د ناوې او پېغلو له خوا ويل کېږي، په ټولنه کې د ناوړو شرايطو او د ډېرو زياتو ټولنيزو بې عدالتيو، د بنځو او نرو د حقوقو نه برابر تيا او بنځې ته د انتخاب د حق نه ورکولو زېږنده دي. چغيان د لومړي ځل لپاره پروفيسور ولي محمد خان سيال کاکړ په خپله يوه وړه رساله کې چې (۴۸) مخونه لري، خوندي کړل، چې دغه رساله پر (۱۹۷۰م) کال په کوټه کې خپره شوې ده.

اخځونه

- ۱- هېوادم زلمی (سرمحقق)، د پښتو ادبياتو تاريخ (لرغونې او منځنۍ دوره) لومړۍ ټوک، ۱۳۷۹ل کال.
- ۲- يون محمد اسمعيل، (پوهندوی)، د پښتو شعر هندسي جوړښت، ۱۳۷۷ل کال.
- ۳- خاورې غوتۍ، د پښتو شفاهي ادبيات، شکل او مضمون، ۱۳۲۲ل کال.

عبدالسمیع اتل - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې مشاعرې

د پښتو منظمو مشاعرو لومړی څرک د پښتو ادبیاتو په لرغونې دوره کې کتلاى شو، خو دا مشاعرې د اوسنیو هغو په شان ډله ییزې نه دي او یا هم کېدی شي د ډله ییزو مشاعرو بېلگې تر موږ نه وي رارسېدلي، خو په کلاسیکه دوره کې بیا د ډله ییزو مقیدو مشاعرو بېلگه هم لرو. په لرغونې ادبي دوره کې د ځینو شاعرانو ترمنځ مشاعرې شوي، هغه دا چې یوه بل ته په شعر سره ځواب ورکړی دی. شعر ته په شعر ځواب هم د مشاعرې یو ډول دی، چې د دوو افرادو ترمنځ ترسره کېږي، دلته به ددې ډول مشاعرو څو بېلگې وړاندې کړو:

د اسمعیل سرېښي ناري:

اسمعیل سرېښی د پښتون بابا د کسې د عبدالرشید لمسی و، الله (ج) ده ته ښکاره کمالات او کرامات ورکړي وو، د خدای (ج) په عبادت به بوخت و او دی به د کسې غره ته، نو په کال کې به یو ځل د خپل نیکه (بېټ نیکه) لیدنې ته راته او پس له مرگه یې بیا د هغه زیارت ته د زیارت کولو لپاره ورته. ده د څرښون بابا د یوه

سفر په باب ژوره اندېښنه څرگنده کړې او هغه سفر ده ته د زغملو نه دی، نو ځکه یې دا سوي نارې له خولې ووتلې:

که یون دی یون دی	مخکې بېلتون دی
له کسی غره څخه	ځي څرنبون دی
که وروره وروره	څرنبون وروره
ته چې بېلتون کړې	زما ویرته گوره
چې ځي مرغې له	تورې کرغې له
همزولي پاته	ځي څه مرغې له
د خدای دپاره	څرنبون پاره
چې هېر مو نه کړې	زموږ کهول واره
زړه مې ویلېږي	یار مې بېلېږي
بېلتون یې اور دی	ځان په سوځېږي.

د اسمعیل سړیني په غبرگون کې د څرنبون بابا نار دده:

بېلتانه نار مې وسوه په کور باندې
نه پوهېږم چې به څه پېښ وي په وړاندې
له خپلوانو به بېلېږم په سرو سترگو
دواړه سترگې مې په وینو دې ژړاندې
اسمعیله ستا نارو مې زړگی سړی کئ
بېلتانه څرنبون بیا له تا پردی کئ
نه هېرېږي که مې بیا نه ستا یادۍ کئ
په چرود ویر به پرې سي دزړه مراندې

خمه خمه چي اوږد يون مې دي و مخ ته
ديا نه خوري به اچوم و ترخ ته
ستاسې ياد به مې وي بس د زړه وسخ ته
که دا مخکه غرونه ټول سي لاندې باندې.

نصر لودي ته د شيخ رضی پارکی:

شيخ رضي او نصر لودي دواړه د تره زامن وو او پس د تره له مرگه
شيخ رضي د سليمان غرونو ته لاړ، هلته يې د خدای عبادت کاوه
او خلک به يې د اسلام دين ته دعوتول، نو بيا خلکو د دوی ترمنځ
شيطاني وکره او دوی يې سره بې اتفاقه کړل، نو شيخ رضي لودي
نصر لودي ته دا پارکی وليکه چې ته کافر شوی يې او د اسلام دين
دې پرې ايښی دی:

د الحاد په لور دې تړل
گروه دې زموږ وکوره
موږ روڼلی په زیارنه
تا په تورو توره
لرغون ولې گروهېدلې
چې دې گونښې اړاوه
هغه گروه دې اوس اړه کړ
چې پلرو دې رڼا وه
لودي ستا په نامه سپک شو
که هر څو مو درناوه

نصره نه مويي له كهاله
لودي نه يي په كاوه
زموږ رغا ده ستاله گروهه
د ورځ لوی په رغاوه.

خو نصر لودي هم شيخ رضی لودي ته يو پارکی وليکه او ورته يي
وويل چې زه له خپلي عقيدې نه يم او بنسټی دا هسې د دښمنانو
تورونه دي او ته به بايد د هغوی تورو ته غوږ کېنږدي:

د الحاد په تور تورن سوم
زه لرغون خو ملحد نه يم
زما دښنه هسې تورا کړي
که ملحد يم د دښنه يم
له اسلامه نه تر پلمه
تورانو څخه په ترپله يم
گروه مې هغه لرغونی دی
اوس هم کروړ په لرغونه يم
د لودي زوی سنتي يم
د حميد له لور كهاله يم
تورانې دښن چې وايي
زه له گروهه په اړه يم
دا يې تور تاسې دروهوي
زه مومن ستاسې په تله يم

د دښنو ويناوې مه غږه
زه لودي يمه خو زه يم.

د خليل خان نيازي رباعي:

په لودي دربار کې پښتو ادب او ژبې ته پاملرنه کېدله او شاعران
هم ښه پالل کېدل. يوه ورځ خليل خان نيازي د سلطان بهلول لودي
په ستاينه کې يوه څلوريزه وويله:

خړې ورېځې ژاړې له پاسه
کويله ږغ کا بېلتون له لاسه
يه هغه لوني گوهر په خول ستا
دا مرجحا کا ستا زموږ مواسه

سلطان بهلول سم لاسي د خليل خان نيازي په ځواب کې دا لاندي
رباعي انشاء کړه:

ملک به زرغون کړم په ورکړه راسه
گوره اورېځې د داد له پاسه
خول مې د عدل په درو روڼ دی
جهان به زېږ مومي زما له لاسه

د پښتو ادب په لرغونې دوره کې دغه شپږ شعرونه چې د شپږو
بېلابېلو شاعرانو له خوا ويل شوي او دوو تنو په خپل منځ کې يوه
بل ته ويلي د پښتو لومړنيو مشاعرو بېلگې دي. البته وروسته
مشاعرو بله ښه خپله کړې چې سربېره پر دوو يا څو تنو، ان لسگونو
تنو په کې گډون کړی، هم مقيدې مشاعرې جوړې شوي او هم
ازادې، خو په لرغونې دوره کې يې دا څو بېلگې وې چې پورته يې
يادونه وشوه.

پاکیزه شینواری- د پښتو خانگي د لومړي ټولگي محصله

په پښتو ادبیاتو کې سروکي او نارې

الف- سروکي (نیمکی):

سروکي یا نیمکی یو ډول مرکب یا ولسي شعر دی، چې بېلابېل فورمونه یا شکلونه لري. دا چې د وخت په تېرېدو سره یې بندونه د خلکو له حافظو وتلي دي، یوازې سريې پاتې دي نو ځکه ورته سروکي وايي او بیا د ولس له خوا په لنډیو بشپړ شوي، چې په

پښتني سیمو کې ډېر رواج لري، ځیې ورته سروکي وايي او د پکتیا په منگلو کې ورته پامونه (پام) وايي. په سروکي کې د موضوع له پلوه زیاتره د عشق او مینې مسایل منعکس کېږي او د پښتني سیمو د خلکو داجتماعي، ملي او روحي ځانگړنو عکاسي په کې شوې ده. سروکي سره له دې چې زیاتره برخه یې د پښتو ولسي سندرې پاتې شوې دي، ځینې داسې سروکي شته چې ذوقیانو جوړ کړي دي، دا په پښتو ادبیاتو کې په عام ډول سروکي بلل کېږي.

سروکي په ټولیزه توگه یو بیت لري، د بیت یوه مسره یا نیم بيتي یې اوږده او بله لنډه وي. دا چې سري یا سروکي یې بولي سر زیاتره د مقفی بیت په بڼه وي کله د سر اوږده مسره په اول کې او لنډه مسره

په اخر کې راځي او په ځينو نيمکيو يا سروکو کې لنډه مسره اول او اوږده په پای کې راځي.

کله کله دواړه مسرې متحدالوزنه او متحدالقافيه وي. د ويلو ترتيب يې دا دی چې په منځ کې يې لنډۍ يا ټيکۍ راځي او د لنډۍ له لنډې مسرې سره د سروکي لنډه مسره برابرېږي.

دغه لنډه مسره که د سروکي په اول کې وي يا په اخر کې او د لنډۍ له لنډې برخې سره د سروکي هغه جوله چې دواړه مسرې يې سره برابرې دي، دويمه مسره تکرارېږي او د لنډۍ د اوږدې مسرې بيا هماغه د سر لنډه مسره او د هغه سروکي چې دواړه مسرې يې برابرې وي، دويمه مسره يا (نيم بيتي) تکرارېږي، وروسته بيا ټول سروکي تکرارېږي.

هغه سروکي چې لومړۍ مسره يې اوږده، دويمه يې لنډه وي، بېلگه يې داده:

سورکی پېزوان دې په کنډو ختلی لمر دی

چا ويل چې مازيگر دی

د لنډۍ اچول:

موسم بهار وخت د گلزار دی

چاويل چې مازيگر دی

په ما انگار دی چې پردي وطن ته ځمه

چا ويل چې مازيگر دی

سورکی پېزوان دې په کنډو ختلی لمر دی

چا ويل چې مازيگر دی

هغه سروکي چې لومړۍ مسره يې لنډه وي او دويمه يې اوږده وي،
بېلگه يې داده:
خانه راځه دلبره

ډکې لارۍ د جينکو لندن ته ځينه

د لنډۍ اچول:

د جينکو قدر يې کم که
امان الله ته دې خداى لونيې ورکوينه
درې مسره ييز سروکي:

پسې ورجگ کړه سره لاسونه

لنډ کړه د ټيکۍ مزي دې

خال به دې وران شي

سروکي په دوه ډوله دي: عام او خاص

الف - عام سروکي: دا ويل شوي سروکي هم په عامو کې راځي.

پورې د جانان کډې بارېږي

ځم ورسره ځمه

کله مې مين زړگى صبرېږي

۲ - خاص سروکي: هغه سروکي دي چې يوازې د اتني ميدانونو
کې ويل کېږي، لکه دا:

تا ویشتلۍ یمه وا بې غوره یاره

خوب خوب مې وړینه

درځم له گلو

اوس به لمن ډکه دروېم د گلو

د سروکو په برخه کې ځينو بناغلو د پام وړ کارونه کړي او د سروکو په راټولولو کې يې زحمتونه ځمالي، لکه، بناغلي حبيب الله رفيع، پروفيسور محمد نواز خان او داسې نور. اوس د پښتو ټولنې د فولکلور څانگې د سروکو يوه لويه مجموعه د چاپ لپاره تياره کړې ده.

ب- نارې يا غږونه:

نارې ملي اشعار او هغه برخه ده چې په کيسو (افسانو) کې راځي او دا اشعار عموماً د بيت په ډول وي؛ ځينې اوږده او ځينې لنډ وي. د هرې کيسې د نارې يا غږ سېلابونه کله په خپل منځ کې برابر وي او کله نه وي او په کوم شعري بحر پورې مقيد نه وي. نارې پر درېيو غټو برخو وېشل شوې دي:

الف- د اتني نارې

ب- تاريخي نارې

ج- د نکلونو نارې

الف- د اتني نارې: دا نارې په عام ډول د اتني په ميدانونو کې ويل کېږي. دا نارې په ناسته نه ويل کېږي يوازې په اتني کې ويل کېږي او که وويل شي خوند نه لري. دا نارې يوازې د اتنيچيانو له خوا ويل کېږي، د اتني نارې د اتني له سروکو څخه بېلې دي. دا نارې د بنسټو په بناد کې هم ويل کېږي او د نرينه وو په محفلونو کې هم ويل کېږي، خو د بنسټو د اتني نارې بېلې دي، نرينه هغه په خپلو محفلونو يا اتنونو کې نه وايي. د اتني نارې ډول ډول دي په بېل بېل وزن د اتنيچيانو له حرکتو سره سمې ويل کېږي.

لکه ورو اتن، یو بغله اتن، دوه بغله اتن، چپه اتن، راسته اتن، په ناسته اتن، غلی اتن او داسې نور...

د دې هر ډول اتن له حرکاتو سره سم ناره له خپل وزن څخه اوږي او په نوي وزن یې وایي. د اتن نارې د خپل جوړښت له مخې دوه مسره ییزې، درې مسره ییزې او څلور مسره ییزې وي، خو کېدی شي تر دې زیاتې مسرې هم پیدا شي. د قافیې جوړښت، د مسریو لنډوالی، اوږدوالی او هیجایي سیستم یې همدولته دی. په درې مسریزو او څلور مسریزو نارو کې د مسریو د څپو شمېر سره مساوي نه وي، په درې مسریزو نارو کې لومړۍ او درېیمه مسره سره هم قافیه یا هم اهنګه وي، وروستی یا درېیمه مسره معمولاً لویه وي او دویمه مسره یې تر ټولو کوچنۍ وي، بېلګه یې داده:

لونګینه پر څنګ څنګ راواوړه
چې دې شرنګ د بنگړو شینه لونګینه

xxx

چټې چې په پښو دې کړې چوټې
ځوانان دې لېوني کړل
زاړه ځواران دې وایستل له گټې

په دې ناره کې (چوټې یا گټې) د قافیې کلمې دي، لومړۍ مسره یې لس دویمه مسره یې اووه درېیمه مسره یې یوولس څپې ده.

ب- تاریخي نارې: دا یو ډول نارې دي چې د پښتو له اجتماعي، سیاسي تاریخ سره اړه لري، دا ډول نارې د هوتکو د پادشاهۍ په واقعاتو، د نادر افشار د راتګ او بیا د لوی احمدشاه بابا د دوران په پېښو پورې اړه لري. دا نارې د ډېرې پخوا زمانې تر پېښو

وروسته له هماغه وخت څخه په خلکو کې خورې شوې دي، دا نارې
ځينې مهمو واقعيتونو او تاريخي نکلونو ته اشاره کوي.
نارې د جوړښت له پلوه په عام ډول دوه مسره ييزې دي چې يوه
مسره يې لنډه وي او بله اوږده وي، خو قافيه يې يوه وي.
بېلگه يې داده:

زمری دی شاه ولي د جنگ زمری دی
د سنگرو يې ويستلی مرهتی دی

د فتح کرنګه نال به دې زرین کړم
که دې دا وار فتحه راوړه خپل امېل به ستا د غاړې لونګین کړم

ج- د نکلونو نارې: په پښتو نکلونو کې زیاتره د نکل د بیانولو
او کيسو په ترڅ کې ځينې منظومې ټوټې هم ويل کېږي چې دا ټوټې
د نکل نارې بلل کېږي.
دا نارې دوه مسريزې او درې مسريزې دي او دا کله هم قافيه وي او
کله نه وي. لومړۍ او درېيمه مسره يې يوه قافيه لري، دويمه قافيه
يې هماغه نګي نه ساتي. په ځينو درې مسريزو کې درې واړه يوه
قافيه نه لري.
بېلگه يې داده:

سرد سره پالنگه هسک کړه فتح خانه
ياغي شوی هندوستان رعيت ملکونه

اخځونه

- ۱- پښتو متون، د پوهنوال محمد صابر خويشکي اثر، بېلابېل مخونه.
- ۲- د شعر هندسي جوړښت، د پوهندوی محمد اسماعيل يون اثر، بېلابېلو مخونه.
- ۳- د پښتو ادبياتو تاريخ لرغونې او منځنۍ دوره، سرمحقق زلمی هېوادملي اثر، بېلابېل مخونه.
- ۴- قافيه او د پښتو نظم شکل يا ډولونه، پوهنوال جلال الدين اثر، بېلابېل مخونه.

میوند قاضي - د پښتو خانګې د لومړي ټولګې محصل

په لرغوني ادب کې سیاسي پېښې

په پښتو لرغوني ادب کې یو زیات شمېر پېښې چې په هغه مهال کې واقع شوي، نه یوازې په پښتو شعر کې د هغو یادونه شوې، بلکې ځینې شعرونه له هغو څخه متاثر شوي دي او یا هم د شعر د ټوکېدو سبب شوي دي. دلته به دې ډول ځینو پېښو ته په لنډیز سره اشاره وکړو.

۱- د بابا هوتک سندرې کې سیاسي پېښه:

کله چې مغولو پر اتغریرغل وکړ، نو بابا هوتک قومونه سره راټول کړل او په سره غره کې یې ورسره مقابله وکړه او هغوی ته یې ماته ورکړه، نو بابا هوتک دغه سیاسي او پوځي پېښه په سندرې کې داسې څرګنده کړې ده:

پښتنو هلی پر غره جنگ دی
سور غره په وینو د دوی رنگ دی
مهال د تورې دی د ننگ دی
پر کلي کور باندې مغل راغی

ځلمو پر تنگ ځانونه مړه کړئ
د بنس په غشيو مو پيښه کړئ
د پښتونخوا محکمې ساته کړئ
پر کلي کور باندې مغل راغی

۲- د امير کروړ وياړنه کې سياسي پېښه:
کله چې د ابوالعباس سفاح له بني اميه سره جگړه وه، نو امير پولاد
او امير کروړ په کې هم گډون کړی و، چې امير کروړ په کې ډېرې
سوبي وکړې. امير کروړ ددې جگړې په پای کې څو بيتونه وويل
چې سياسي پېښه يې په لاندې بيتونو کې څرگندېږي:
د زرنج سوبه مې د تورې په مخ سور وکړه
په بادارۍ مې لوړاوی د کول د سور وکړه
ستر مې تربور وکړه
له ما اتله نسته
خپلو وگړو لره لور پېرزوينه کوم
دوی په ډاډينه بڼه بامم بڼه يې روزنه کوم
تل يې ودنه کوم
له ما اتل نسته

۳- د شيخ اسعد سوري له خوا د امير محمد سوري په اړه
ویرنه کې سياسي پېښه:

کله چې محمود غزنوي پر غور باندې يرغل وکړ او امير محمد
سوري يې بندي کړ، نو هغه له ډېر غيرته په بنديخانه کې مړ شو،

نو شيخ اسعد سوري دغه سياسي پېښه په وړنه کې داسې
څرگندوي:

د محمود د ژوبلورو په لاس کښېوت
چې غزنه ته يې باتلې په تلوار
تنگياليو لره قيد مړينه ده ځکه
سah يې والوتله هسک ته پر دې لار
تر نړۍ يې غوره خاورې هديره کا
د زمريو په بېړيو کله وي خوار

۴- د بنکارندوی له خوا د سلطان شهاب الدين په اړه
ستاینه کې سياسي پېښه:

کله چې سلطان شهاب الدين پر هند يرغل کاوه، نو بنکارندوی به
هم ورسره د جنگ ډگر ته تلو، نو د سلطان شهاب الدين دغه
سياسي پېښه يې په لاندې بيتونو کې څرگنده کړې ده:

د اسلام د دين شهاب د نړۍ لمر دی
تورسته هان يې کړ رڼا په جهادونه
هره پلا چې دې پر هند و سندرغل کا
رڼوي توره نړۍ په شهابونه

۵- د خليل خان نيازي رباعي کي د سلطان بهلول لودي په
اروند سياسي پېښې:

کله چې سلطان بهلول لودي له ډېرو جنگونو وروسته هندوستان
ونيو او ۳۸ کاله پادشاهي يې هلته وکړه، نو خليل خان نيازي د
هغه د عدل په اړوند داسې رباعي وويله:

خړې وربځې ژاړې له پاسه
کويله ږغ کا بېلتون له لاسه
يه هغه لوني گوهر په خول ستا
دا مرجبا کا ستا زموږ مواسه!

ليمه- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

د امير کروړ د شعر لغوي څېړنه

لومړی د امير کروړ پېژندنه:

امير کروړ سوري چې په جهان پهلوان يې شهرت درلود، د دويمې هجري قمري پېړۍ د اولې دورې شاعر دی. امير کروړ د امير پولاد سوري زوی دی او امير پولاد په غور کې د ملک شنسب له زامنو څخه و، چې په غور کې يې پادشاهي کوله. امير کروړ پر (۱۳۹ هـ.ق) کال د غور په منډېش کې پاچا شو، دی يو تکړه، غښتلی، کلک او مضبوط سړی و، په يوه تن به له سلو تنو سره جگېده، نو ځکه کروړ او جهان پهلوان بلل کېده. پټه خزانه د تاريخ سوري په حواله ليکي: ((... دا اميران له پېړيو پېړيو څخه په غور کې اوسېدل او د هغه سور اولاده ده چې د سهاک له پښته و.)) امير کروړ د پښتو يو زبردست شاعر تېر شوی دی. داسې ويل کېږي چې يو عادل، ضابط او ښه کلک سړی و او د ښې وينا څښتن و او هر وخت به يې شعرونه ويل، کوم وخت يې چې جنگونو کې ډېرې فتحې وکړې، نو يو ښه شعريې ووايه چې وياړنه يې بولي. دغه شعر او دې ته ورته اشعارو ته رزمي او فخریه شعرونه هم ويل کېږي. امير کروړ شاعر پر (۱۵۴ هـ.ق) کال د فوشنج په جنگ کې وفات شوی دی.

اوس به د امير کړوږ سوري وياړنه وگورو چې خومره خوږوالی،
روانوالی او پوخوالی لري.

زه يم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته
پر هند و سند و پرتخار و په کابل نسته
بل په زابل نسته
له ما اتل نسته

غشی د من مې ځي برېښنا پر ميرځمنو باندې
په ژوبله يو نيم يرغالم پر تنبېدونو باندې
پر ماتېدونو باندې له ما اتل نسته
زما د بريو پر خول تاوېږي هسک په نمځ و په وياړ
د اس د سوو مې ځمکه رېږدي غرونه کاندې لټار
کړم ايواډونه ويجاړ
له ما اتل نسته

زما د توري تر شپول لاندې هرات و جروم
غرج و باميان و تخار بولي نوم زما په اودوم
زه پېژندوی يم په روم
له ما اتل نسته

په مرو زما غشی لوني ډاري دېښن راڅخه
د هريرو د پرځنډو ځم تنبتي پلن راڅخه
رپي زړن راڅخه
له ما اتل نسته

خپلو وگړو لره لور پېرزوينه کوم
دوی په ډاډينه بڼه بامم بڼه يې روزنه کوم
تل يې ودنه کوم
له ما اتل نسته

د زرنځ سوبه مې د تورې په مخسور وکړه
په بادارۍ مې لوړاوی دکول د سور وکړه
ستر مې تربور وکړه له ما اتل نسته
پر لویو غرو مې وینا درومي نه په ځنډو په تال
نړۍ زما ده نوم مې بولي پر دریځ ستایوال
په ورځو شپو میاشتو کال-له ما اتل نسته

لغتنه:

زه- من، د مفرد متکلم ضمیر خپل طرف ته اشاره
په- د ربط توري
نړۍ- جهان، دنیا، دارالفنا
له- سربل
اتل- قهرمان
هند- یو اسیایي هېواد
سند- په هند کې د یو ځای نوم
تخار- د افغانستان یو شمالي ولایت
کابل- د افغانستان پلازمېنه
زابل- د افغانستان ولایت
من- عزم، اراده، تصمیم، نیت
میرځمنو- میرځمن، دښمن، دښمن
ژوبله- جنگ، جگړه، یو بل ژوبلول
یونم- متصل ضمیر دی، یون په مانا د حرکت، حرکت کوم، تلل
کوم

یرغالم- یرغل کوم، تخت و تاز
ماتېدونو- ماتې خوړلي
بریو- د بري، کامیابی، کامیابیو، فتحې، سوبې
خول- تاج، جنگي خولی
هسک- جگ، بلند، اسمان
نمنځ- افتخار کول، لمانځل
ویار- افتخار
سو- پوندې
لتار- گډوډ، تخریب، خرابېدل، له منځه تلل
ایوادونه- هېوادونه، ممالک
ویجاړ- خراب، ړنګ
شپول- حلقه، احاطه
هرات- د افغانستان یو ولایت دی
جروم- د بدخشان ولسوالۍ، گرمسیر، تراوسه پورې هم د
افغانستان سهيلي خواته ویل کېږي.
غرج- غور، د غور پخوانی نوم و
بامیان- د افغانستان مرکزي ولایت دی
اودوم- چاره، علاج، درملنه
پېژندوی- پېژندل شوی، اوڅار
روم- د یو هېواد نوم دی اوس د ایتالیا پلازمېنه ده
مرو- ماورالنهر، د آمو سیند پورې غاړه
لوني- شیندي، لونل، شیندل، پاشل، تیتول، مصدر دی
پلن- پیاده، پلی

هريرود - په هرات يا هري کې د يو سيند نوم دی
رېي - رېږېدل، لږژېدل
وگړو - وگړي، خلک
لور - مهرباني، شفقت، رواداري، پېرزوينه
ډاډينه - اطمینان
بامم - (بامل يې مصدر دی دا يې متصل ضمير دی) روزم، تربيه
کوم، پالم
روزنه - تربيه کول
ودنه - وده ورکول، روزنه، نشوونما ورکول
زرنج - د نيمروز مرکز
سوبه - فتحه
مخ سور - سرخرويي، برياليتوب
کول - نسل
سور - د سور کورنۍ
ستر - لوی، مشر، بزرگ
دريځ - منبر، د درېدو ځای
ستايوال، مداح، ستايونکی

رحمن الدين - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو ادبياتو پر پراختيايي بهير کورنۍ او بهرنۍ اغېزې

په ټولنه کې چې هره پېښه رامنځته کېږي، که هغه سياسي پېښه وي، که اجتماعي، که سياسي او پوځي، ټول په خپل خپل وار پر ادبياتو او ادبي بهير تاثير کوي. په پښتو لرغونو ادبياتو کې موږ گورو چې افغانستان ته د اسلام تر راتگ وروسته، سياسي،

مذهبي او جنګي پېښو پر پښتو ادبياتو خپل خپل تاثيرات پرې ايښي دي. د امير کروړ له شعره نيولې، ابو هاشم سرواني، شيخ رضی لودي، نصر لودي، اسمعيل او خرنېبون، شيخ اسعد سوري، ښکارندوی غوري، شيخ تيمن، بيت نیکه، شيخ متي، ملکيار هوتک او نورو ټولو په شعرونو کې ټول هغه مسايل بيان شوي چې د بېلابېلو اجتماعي، مذهبي او سياسي کورنيو او بهرنيو پېښو په نتيجه کې رامنځته شوي دي.

د امير کروړ شعر د افغاني ټولنې د داخلي تعاملاتو او تحولاتو نتيجه ده. د ابو هاشم سرواني منظومه ژباړه افغانستان ته د اسلام تر راتگ وروسته د مذهبي اخلاقي تاثيراتو نتيجه ده. د شيخ اسعد سوري قصيده بيا د کورنيو جگړو او د پاچايي اوښتون د پېښو

عواقبو له امله رامنځته شوې ده. د بنکارندوی غوري قصیده بیا هم هند ته د افغانانو د فتوحاتو، سیاسي او مذهبي پېښو انځور-گري کوي، د ملکيار هوتک سندره بیا د مغولو د بریدونو پر وړاندې یو عکس العمل دی، بېټ نیکه په خپلو مناجاتو کې د خدای (ج) دربار ته خپل لاسونه پورته کوي چې د پښتون په غري کې اور بل کړي او د پښتون قام وگري زیات کړي. لنډه دا چې په لرغونې ادبي دوره کې چې هره پېښه رامنځته شوې، په یو نه یو ډول یې په ادبیاتو کې انعکاس موندلی او ځینې پېښې بیا داسې دي چې خپله د ادبیاتو د راتوکېدو سبب شوي دي. دا سیاسي، ټولنیزې او پوځي پېښې بیا منځنۍ دورې او وروسته معاصرې دورې ته هم راغځېدلي او هرې پېښې په خپل وخت کې خپل خپل تاثیرات پرېښي دي او ادبیاتو کې یې انعکاس موندلی دی.

د رنسانس تر پیلېدو وروسته په نړۍ کې ځینو اقتصادي او فرهنګي تحولاتو یو په بل پسې د بریالیتوب پړاوونه وو. په اتلسمه پېړۍ کې ډېره مهمه پېښه چې په نړیوال ډگر کې یې زیات ارزښت درلود هغه د فرانسې لوی انقلاب و او بیا وروسته په انګلستان کې د صنعتي انقلاب اغېزو هم په ټوله نړۍ کې ځینې اساسي او بنسټیز بدلونونه رامنځته کړل.

کله چې د فرانسې لوی انقلاب (۱۷۸۹) بریالی شو، د افغانستان د حکومت واګې د تېمورشاه په لاس کې وو، که څه هم د فرانسې او افغانستان د ټولنو ترمنځ د اقتصادي او ټولنیزې قانونمندی له مخې ډېر توپیر او تفاوت موجود و، تېمورشاه یو مطلق العنان پاچا و، د فیوډالیزم د له منځه وړلو لپاره د فرانسې انقلاب بریالی شو،

دغه انقلاب لکه څنگه چې پر ټوله نړۍ يې اغېزه وکړه همدا راز افغانستان هم ترې بې تاثيره پاتې نه شو.

په هغه وخت کې افغانستان د ځانگړي ارزښت له مخې د ځينو پرمختلليو هېوادونو پام ځانته راوگرځاوه، روسيې او فرانسې په گډه (۷۰) زره کسيز پوځ ترتيب کړ، بيا يې د زمانشاه دربار ته يو استازی واستاوه، دواړه دې نظر ته رسېدلي وو چې د افغانستان له لارې برياليتوب ترلاسه کړي او د سند له لارې پر هند وروډانگي، خو څنگه چې په خپله زمانشاه د (۵۰) زرو په شاوخوا کې پوځ درلود، ځکه يې د ناپليون غوښتنه ونه منله.

انگليس له فرانسې او روس نه وېره نه درلوده، خو له شازمان څخه يې وېره ځکه درلوده چې د احمدشاه بابا په زمانه کې يې د افغانانو د تنگ او جنگ توره او مېړانه ليدلې وه، نو ځکه يې له يوې خوا قاجاريان او له بلې خوا سکان د هغه پر وړاندې لمسول. د انگرېزانو د همدې مخالفت په نتيجه کې زمانشاه ماتې وخوړه او شامحمود د پرديو او فتح خان په مرسته پاچا شو. د زمانشاه تر ماتې وروسته رنجيت سنگ د پنجاب د استقلال اعلان وکړ او د شلو کالو په موده کې يې اټک کلا، ملتان، کشمير، ډېره غازي خان، ډېره اسماعيل خان او پېښور يو په بل پسې لاندې کړل. تر دې وروسته بيا مشهد او نيشاپور قاجاريانو ونيو د افغان حکمران ميرزا نادر د کورنۍ (۳۸) غړي يې پرته له يوه ماشومه ووژل.

له دې ناوړو حالاتو سره بيا هم پښتانه که له يوې خوا توره په لاس د دښمن پر وړاندې جنگېدل، خو له بلې خوا به عوامي سندرې په دېرو و هوجرو کې د قومي تنگ، پښتونولۍ، تورې او مېړانې په

خاطر د اسلام لپاره د قرباني په جذبه ويل كېدلي. ددې تر څنگ د ختيزې كمپنۍ (شرق الهند) اهداف هم خلكو ته څرگندېدل، دا ځكه چې دغه كمپنۍ اوس يوازې يوه تجارتي او اقتصادي كمپنۍ نه، بلكې يوه سياسي او نظامي كمپنۍ هم وه.

دې كمپنۍ پر پښتنو هر اړخيزه اغېزه وكړه، هم له سياسي پلوه او هم له اقتصادي پلوه. دغه دواړه عناصرو د خلكو د عامه شعور د بيدارولو لپاره بې تاثيره نه وو.

نامتو مستشرق «ډار مستتر» ليكي: «پښتو چاربيتې د پښتو يو ليكلي تاريخ دي، چې د دوى د جنگونو او غزاگانو كړه وړه په كې خوندي شوي دي.»

پر حماسي او رزمي چاربيتو سربېره نيمكۍ او لنډۍ هم په دغه دور كې د ولسي پاڅون لپاره ويل شوې دي او ددې چاربيتو ډېره برخه مشهور فرانسوي «ډار مستتر» په خپل كتاب «د پښتونخوا د شعر هار و بهار» كې راټوله كړې ده. په دغه ملي سندرو كې يوازې د تنگياليو ستاينه نه ده شوې، بلكې د هغو كسانو غندنه هم شوې چې د پښتنو د دښمنانو تر څنگ درېدلي دي. مگر ددغو سندرو روح حماسي رنگ لري او يو ټاكلى زمان په گوته كوي.

پښتنو كه له يوې خوا توره چلوله، نو له بلې خوا يې قلم هم چلاوه او د ځوانانو د احساساتو او جذباتو د يادولو لپاره يې چاربيتې غږولې او كښلې، زه دلته يوه چاربيته د بېلگې په توگه راوړم:

قاصده پادشاه راغى يوسفزى ولرېدو
په نيت د غزا لارو په نوبسار ورژېدو

قاصده پادشاه راغی رالېړلی عظیم خان
د اوله یې جرگه کرل ملایان او ملکيان...

د پښتنو په سیاسي سیالیو او اتلولیو کې د ولسي ادب اتلولي د
هېرولونه ده، نو ځکه زموږ د تاریخ په زړه کې دغه حماسې،
قرباني او اتلولۍ نه هېرېدونکې او نه پناه کېدونکې دي. د بېلګې
په توګه د هغه وخت یو شعر لولو:

په وطن قرباني ورکړه زما وروره
رنگ په وینو پنځه سوه ځوانان ګوره
چې یې څه قرباني ورکړه په میدان کې
تنگيالي پښتانه هسې وي هر کوره
غل مې تل د ژوندون مرګ وي که پوهېږي
که پښتون یې ځان خلاص کړه له دې پېغوره
په دښمن چې د ځان وینه تویه نه کړې
واکداري د وطن مه غواړه ای وروره
خپلواکي همېش په توره حاصلېږي
جنت هم د تبغ د سیوري لاندې ګوره
که په عیش او راحت ازادي غواړې
شرمنده او خالي لاس به ځې له کوره.

په پښتو لرغوني، منځنۍ او اوسنۍ ادبي دورو کې په لسګونو
داسې سیاسي، اجتماعي او نورې پوځي پېښې لیدلای شو چې هم
یې پر ادبیاتو مستقیم تاثیر کړی دی او هم یې زموږ په ادبیاتو کې
انعکاس موندلی دی.

صالحه عثمانزی - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

په پښتو لرغونو ادبیاتو کې حکایت

حکایت د نړۍ د اکثرو ژبو په ادبیاتو کې مطرح دی، خو د فارسي ژبې د کلاسیکو ادبیاتو په بهیر کې په دې ژبه کې زیات ښکاره کېږي، چې د لنډې کیسې، داستان په مانا دی. حکایت د مظلومي یا منشوري کیسې له ډلې شمېرل کېږي، هغه څه چې

په حکایت کې وي ممکن هغه واقعیت ولري او یا هم له واقعیت څخه خبرې وکړي. یا دا چې خیالي یا ناواقعي وي. یانې هر څه چې بیانوي خیالي وي هېڅ واقعیت ونه لري. د نړۍ کابو هر ولس ځانته خپل نکلونه او حکایات لري او خلک هم نسبت نورو ادبي اثارو ته د حکایاتو له اورېدو او لوستو سره ډېره مینه ښيي.

زموږ په ولس کې هم له ډېرې پخوا زمانې دغه نکلونه موجود دي، چې په کلیو او بانډو کې یې خلک د تفریح د یوې وسیلې په توګه له ویلو او اورېدلو څخه خوند اخلي، اما د پښتو په تحریري (لیکنیو) ادبیاتو کې موږ حکایتي منظوم اثار په لسمه هجري پېړۍ کې مومو. په دغو حکایتي اثارو کې تر ټولو پخوانی اثر د زرغونې پښتو بوستان دی، دغه اثر له فارسي څخه پښتو ته راژباړل شوی، چې زه یې د حکایت یوه نمونه دلته راوړم:

اورېدلې مې قيصه ده چې له شاتو هم خوږه ده
په پښتو کې نظم شوی حکایتي اثر د دوست محمد کاکړ (غرغښت
نامه) ده، د حکایت نمونه یې داده:

له نېکانو روایت دی هسې توگه حکایت دی
نور محمد کاکړ راوي دی چې یې فیض تل جاري دی

دلته به ددې حکایتونو د شاعرانو د ژوند او بیا د حکایتونو پوره
برخه تاسو ته وړاندې کړو.

محمد هوتک په پټه خزانه کې وايي: «زرغونه د ملا دین محمد
کاکړ لور وه، په پنجوايي کې اوسېده او له پلاره یې وکا تحصیل د
علومو او د فصاحت احکام یې زده کړل، د فصحاوو اشعار یې
ولوستل. زرغونه په حباله د سعد الله خان نورزي وه، چې توریالي
زامن یې درلودل او ټول د علم او هنر خاوندان وو، ماته هسې نقل
وکا زما پلار چې زرغونې د شیخ مصلح الدین سعدي رحمة الله
عليه کتاب د بوستان ټول په پښتو شعر نظم کا او نوم یې و
«بوستان د پښتو» چې دا کتاب یې پر (۹۰۳ هـ.ق) کال پایته
ورس او ټول نکات عارفانه او نصایح حکیمانه یې په پښتو کړل،
سربېره پر دې زرغونې نور اشعار او غزلونه هم وویل او په زمره د
فصحاوو یې شهرت وکا، هسې چې موزونانو د روزگار به یې
اشعار لوستل او د پښتو په بوستان یې سیر کا او گلونه د پند او
نصیحت به یې ټولول. هسې وايي: چې زرغونه کمالداره ښځه وه،
خط یې خورا ښه و او کاتبانو به یې له حسن خط، اقسام د خط زده
کول. زما پلار هسې وویل: چې په سنه (۱۱۰۲) هجري ما د

زرغوني په خط «بوستان د پښتو» وليد ، چې خپل اشعار يې په خپل بڼه خط هسې کښلي وو ، چې مغلرې يې خط ته عاجزې کا او دغه حکايت له هغه کتابه زما پلار په ياد و چې زه يې په خزانه کې کارم:

حکایت له بوستانه د پښتو

اورېدلې مې قيصه ده	چې له شاتو هم خوږه ده
د اختر په ورځ سهار	بايزيد چې ورويدار
له حمامه راوتلی	په کوڅه کې تېرېدلی
ايرې خاورې چا له بامه	راچپه کړلې ناپامه
مخ او سريې سو ککړې	په ايرو په خاورو خړې
بايزيد په شکر کښو سو	د خپل مخ په پاکېدو سو
چې زه وړيم د بل اور	چې په اور کې سم نسکور
له ايرو به څه بد وړمه	يا به لږ شکوه کومه
هو پوهانو ځان ايرې کړ	له لوينې يې ځان پرې کړ
څوک چې ځان ته گوري تل	خدای ته نه سي کړای کتل
لويي تل په گفتار نه ده	لو خبره په کار نه ده
تواضع به دې سر لوړ کا	تکبر به دې تل ځوړ کا.

د پښتو ژبې بل حکايت ويونکی شاعر ملا پير محمد دی. په پښتو ادبي تذکره کې دده ذکر داسې کېږي: «ملا پير محمد هوتک د ملا سرور مغفور زوی دی چې ملا سرور له ميا فقير الله صاحب څخه زده کړه کړې ده او ملا پير محمد له خپله پلاره فيض ومونده. د عليين مکان حاجي مير خان سره په جنگو کې ملگری و، چې د شاه

ظل الله ورور شاه محمود ادام الله دولتهم اصفهان ته ولاړ، ملا
 پير محمد هم يې هلته وغوښت او له انفاس ميمون يې استفاده کا
 او خلک د خدای شريعت او امام اعظم صاحب مذهب ته رابولي،
 نقل کا: چې مياجي صاحب له روافضو سره مباحثې کا او په دلايلو
 علمي دوی ملامت کا چې لکه علمای روم چې په اصفهان کې دي
 هم د ملا پير محمد صاحب عزت کا او «پير افغان» يې لقب کا،
 مياجي صاحب له علم اخلاق کې يو کتاب دی چې «القرايض فی رد
 الروافض» يې نوم دی په افضل الطرائيق کې يې دا حکايت کښلی
 دی چې زه يې له هغه کتابه دلته ثبت کاندې چې په دې کتاب کې
 يادگار وي.»

حکایت

دې له آړ لوی ولي و	شيخ متي چې خليلي و
لوی څښتن په استغفار و	يوه ورځ روان پر لار و
يو شېبه نه و وزگار	کرده ذکر د غفار
لارې مخکې وې په بټي	پر دې لار وې تيرې گټي
چې يې صافه کړله لار	ډېرې شپې راغلې رویدار
شپه په شپه به يې خواري کړه	يو دهقان به ابياري کړه
شيخ متي په زیار اخته	ده به ليد په توره شپه
ټوله شپه به هم بيدار و	له راحت په بېزار و
شيخ متي ته په گفتار سو	يوه شپه راتېر مليار سو
دومره زور زحمت پر څه کړې؟	ای د خدای رویداره څه کړې
ته قدوه د صالحانو	ته بادار يې د وليانو
د هر چا کجل البصر دي	ستا د خاورې سره زر دي

په شپو شپو يې ته بېخواب
 پا کوي د لاري گتې
 داسې ووي شيخ متي
 چې خدمت د خلق الله
 تر هر څه بهتر دی وروره
 ولي پاته له تا نور دي
 څه جهاد کړه پر تا فرض دی
 يوه ورځ جهاد افضل
 څوک چې تل لمونځ وروژه کا
 لومړی شرط د دين همدا دی
 له تا پاته دواړه دي نه
 توره واخله مجاهد شه
 د خدای نور پر جهان خپور کړه
 چې دې بشپړ عبادت شي
 چې له خوبه وينس کاکړ سو
 زغره خول يې اراسته کړل
 هرات خواته په تلو تلو سو
 وېکړه هوري جهادونه
 خو هوري تر دنيا تېرسو
 چې يې هلته هم وفات سو
 مېړه هسې ژوندون کاندې

په زحمت په اضطراب
 په دې خاورو څه دي گتې؟
 د مولاي په عشق پتي
 يو گړی په يوه ساه
 زده کړه دا خبره گوره!
 شپې او ورځې دې په کور دي
 دا هم ستا د غاړې فرض دی
 تر کلو کلو لمانځل
 په جهاد به يې پوره کا
 بيا خدمت د خلق الله دی
 ځان خبر کړه بڼه له دينه
 د لوی خدای د دين قاصد شه
 دا خدمت يې په ځان پور کړه
 ځان دې خلاص له مصيبت شي
 د غزا پر خوا نومړ سو
 د غزا غشي تېره کړل
 د سلطان غياث له ملو سو
 د سلطان مل شو په ملونه
 د غازيانو په ټول شمېر سو
 بنځ په خاورو د هرات سو
 مري د خدای په رضا باندي.

د پښتو ادبياتو مشهورې او مهمې ادبي تذکرې پټې خزانې لیکوال محمد هوتک وايي: «د بابر خان زوی و، چې د کاکړ بابا د زیارت لپاره په کال (۹۱۲) هجري ولاړ هرات ته او بیا چې راغی ږوب ته په کال (۹۲۹) هجري یې یو کتاب په شعر نظم کړ، چې نوم یې دی (غرغښت نامه) دا کتاب چې ما ولیدی، شیرین بیتونه په مشنوي لري او د غرغښت بابا قدس الله سره الکريم حکایات دي او له رښتینو خلقو یې روایات راجمع کړي دي. دغه کتاب زما پلار په توبه کې میندلی و او زموږ کهول کې مو کوچنیو او ژنیو په سبق لوست.»

دوست محمد علیه الرحمه په خپل کتاب کې کښلي: چې زما پلار بابر خان هم یو کتاب په شعر کښلی و، چې نوم یې و «تذکره غرغښت» هغه وخت چې بابر خان وفات شو او زه پر کور نه وم، نو هغه کتاب ورک شوی دی او چا ضایع کړی، زه چې راغلم، د خپل پلار په ماتم هسې ویرجن شوم، لکه چې کتاب ورک و، ما خود هغه کتاب خبرې اورېدلې او په وارو وارو ویلې او هم مې یو څه له هغو څخه په یاد وې، نو ما پر خدای توکل وکا او هغه قیصې او روایات مې بیا په شعر وویل، خدای تعالی دې زما د پلار سعې مشکوره کا:

حکایت له غرغښت نامې څخه

له نېکانو روایت دی
نور محمد کاکړ راوي دی
د نیکونو له خولې وايي
چې کاکړ نیکه زاهد و
تل تر تل یې عبادت کا
شپې یې روڼې په لمانځو وې
نه یې خوب نه یې خوراک و
چې به کېناست په لمانځنه
ورځ یې ټوله په قعده وه
تل یې سیر د لاهوت کا
غرق به تل په ذکر الله و
یوه شپه یې عبادت کا
سترگې پټې سوې له خوبه
هسې خوب یې ولید گرانه
وايي ای کاکړه زویه
ستا قدم زما پر لار دی
شپه و ورځ دې ده لمانځنه

هسې توگه حکایت دی
چې یې فیض تل جاري دی
چې منبت یې راته بنایي
لوی څښتن له تل عابد و
پر دې ليار یې ریاضت کا
په ژړا و په نارو وې
عبادت یې ژوند و ژواک و
یابه کېوت په ستاینه
شپه یې هم یوه سجده وه
بد یوه گوله یې قوت کا
هر سبا او هر بېگانه و
پر گناه یې ندامت کا
په شپو شپو یې و وینستوبه
چې غرغښت بڼي پنهانه
له تا خوښ یمه نېکخویه
ماسوا کې دې قرار دی
د څښتن عبادت کړنه.

دغه راز د پښتو لرغونې ادبي او بیا تر هغې وروسته په منځنۍ ادبي دوره کې نور حکایتونه هم شته چې ما یې هغو مشهورو ته اشاره وکړه.

محمد اسماعيل سنگر - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغونو ادبياتو کې نږه پښتو کلمې

په پښتو لرغونو ادبياتو کې داسې سوچه پښتو کلمې شته چې ځينې يې د وخت په تېرېدو سره له استعمال غورځېدلي، خو ځينې يې لاهم په همغه بڼه او شکل تر اوسه کارول کېږي، زه دلته يوازې د همدغو نږه يا سوچه پښتو کلمو يادونه کوم:

ګڼه	کلمې	مانا
۱	من	اراده، عزم، نيت
۲	ميرڅمن	دښمن، غليم
۳	ژوبله	جنگ، يوبل ژوبلول
۴	يرغالم	يرغل کوم، هجوم کوم
۵	ماتېدونو	ماتې خوړونکيو، شکست خوړليو
۶	خول	د جنگي جامو خولۍ، اوسپنيزه خولۍ
۷	نمنځ	احترام، تعظيم، ستاينه، درناوی
۸	وياړ	افتخار، فخر
۹	وياړنه	فخريه
۱۰	سو	سومان
۱۱	لتاړ	برهم، خراب، اخته

۱۲	اوجاړ	خراب، ويجاړ، ړنگ
۱۳	شپول	احاطه
۱۴	اودوم	علاج، چاره، درملنه
۱۵	پېژندوی	پېژندل شوی، شناسا، اوڅار
۱۶	لوني	وروي، خپرېږي، ویشتل کېږي
۱۷	دښمن	دښمن، غلیم
۱۸	پلن	پلی، پیاده
۱۹	رېږي	رېږېږي، رېږدي
۲۰	زړن	زړور، شجاع
۲۱	مخسور	سرخړويي، بریالیتوب
۲۲	کول	خاندان، نسل
۲۳	لور	پېرزوینه، رواداري، مهرباني
۲۴	بامم	روزم، تربیه کوم، پالم
۲۵	ودنه	وده ورکول، روزنه، نشو نما ورکول
۲۶	تال	ځنډ، ځنډېدنه
۲۷	بولي	یادوي، گڼي
۲۸	دریځ	د درېدوځای، منبر
۲۹	ستا یوال	ستا یونکی، مداح
۳۰	ژبور	سخنوران، ژبغړاندي، تېز ژبي
۳۱	تتلی	زبون، محزون، غمجن
۳۲	خړو	مجازاً د بدو په مانا
۳۳	سوني	دروغ

۳۴	وبولي	ووايي
۳۵	تېرون	تجاوز، ظلم، زياتی، تعرض
۳۶	پرتم	شوکت، مهابت، دبدبه
۳۷	پارکي	د شعر ټوټې، سرودونه
۳۸	ترپل	غورځېدل، تېښته کول
۳۹	گروهه	اعتقاد، عقیده
۴۰	وکوراهه	باطل کړ
۴۱	زيارنه	کوښښ، زیار، زحمت
۴۲	وتوراهه	تور ورپورې کړ، تومتي کړ
۴۳	گوښې	یوازې، وروسته
۴۴	اړه	د اړول له ریښې څخه، تبدیل
۴۵	کها له	خاندان، کورنۍ
۴۶	رغا	د رغولو په مانا
۴۷	تورن	تهمت زده، تهمتي
۴۸	کروړ	ټینګ، محکم، کلک
۴۹	مه غږه	مه اوره، مه منه
۵۰	دروهي	غولوي، دوکه کوي
۵۱	ناورین	غم، ماتم، مصیبت
۵۲	سادين	شدیاره کړې ځمکه، اړول شوې ځمکه
۵۳	نول	پرېشاني، غم
۵۴	تاخون	ځیګرخوني، د زړه غم، د زړه نول
۵۵	شهی	معشوقه، محبوبه

۵۶	پېر	نوبت، دور، گردش، حالت
۵۷	اغلی	بنکلی، بنایسته، گلالی، منلی، ډولي
۵۸	اوربل	کورنی، مسکن، خای
۵۹	کړاوون	وریتول، کبابول، کړه ول
۶۰	کوکار	فریاد، چیغه، کریکه، کریږه
۶۱	زمولوي	پژمرده کوي، مړاي کوي
۶۲	اوکوب	شان او شوکت
۶۳	سکني	غوڅوي، بیاتي کوي
۶۴	ژوبلور	جنگي، سپاهي، عسکر
۶۵	خغلا	تېښته، منډه
۶۶	ویرژلی	غمجن، ویرغاړی
۶۷	کراپ	سخت، کلک، مضبوط
۶۸	ناتار	تاراج، تاراک
۶۹	شنار	شوم، نامبارک، خرابي
۷۰	ترار	ناکراره، وارخطا، ترهور
۷۱	تپونه	زخمونه
۷۲	زگېروی	د ناروغ فریاد، نالښت
۷۳	مراندې	د خېمې تنابونه
۷۴	تکه	صاعقه، تندر، اسماني افت
۷۵	پلاز	تخت
۷۶	سما	اصلاح، انصاف، سمونه
۷۷	تيکنه	عدالت

۷۸	اوڅار	ظاهر او ښکاره، څرگند، معروف
۷۹	بېړۍ	زولنې
۸۰	چرتون	قاش يا د تورې پوښ
۸۱	ساندې	ویر، ماتم، په مړي پسې ژړا
۸۲	زرغا	سرسبزي، زرغون، سمسور، غوړېدلی
۸۳	لابېس	د غره کمر، پان
۸۴	جوپه	قافله، ډله
۸۵	تون	ځای
۸۶	جاندم	جهنم، دوزخ
۸۷	تېر	قوم، خاندان
۸۸	سوراړ	وچه او توره دښته
۸۹	ویرمن	غمجن
۹۰	نیلی	آس
۹۱	لونل	شیندل، پاشل، خپاره کول
۹۲	جاجي	فکر کوي، سوچ کوي
۹۳	رامشت	ساز او سرود
۹۴	برېن	لوړ باغ، بر باغ
۹۵	چندي	شاعر، ناظم
۹۶	پیودی	نظم کوي، ځېلوي، ځلوي
۹۷	اشلکونه	اشعار، منظوم کلام، شعرونه، نظمونه
۹۸	وړنگن	وړانگې لرونکي
۹۹	شني	مست

١٠٠	سهان	ځمکه، ځای، هېواد
١٠١	شهابونه	ځلانده ستوري
١٠٢	تېرون	د تېرېدل له مصدر څخه تېرېدنه، عبور
١٠٣	پرتم	دېدېه، شان، شوکت
١٠٤	ایلايي	اطاعت، متابعت
١٠٥	ایړ	کښتۍ، د کښتیاو یا سمندري پوځ یوه ډله چې د یوه تن تابع وي، کتار
١٠٦	سال	میده شگه، سرمه رېگ
١٠٧	ختې	البسه، جامې، کالي
١٠٨	بت بېدیا	تود بیابان، سوځنده دښته، میره
١٠٩	څنډونه	څنډې، غاړې، افقونه
١١٠	برېځر	ضحی، څانېت، غرمه
١١١	برمل	ماسپښین، برمهال
١١٢	لرمل	مازیگر، لرمهال
١١٣	سرمل	مانېام، تیاره مهال
١١٤	ورمېړ	مغزی، خټ
١١٥	بمېږ	د هندوانو پیر، پندېت، برهمن
١١٦	بودتون	بتکده، د بتانو ځای، بتتون
١١٧	نمزدک	مزگټ، مسجد، جومات
١١٨	نست	نابود، نشت
١١٩	زېرمه	ذخیره
١٢٠	پاسوال	ساتونکی، محافظ

۱۲۱	پلور	خرخول، قیمت
۱۲۲	خړی	قاصد، استازی
۱۲۳	پنځ	خلقت، پیدایښت، زیاتېدل
۱۲۴	سورې	کړیکې، چیغې، نارې
۱۲۵	بارې	د گټې غوښتنه، مزد، اجوره
۱۲۶	میرخي	دښمني
۱۲۷	سود	اطمینان، تسلي، ډاډ
۱۲۸	سوب	حاضر
۱۲۹	سوان	سهولت او رعایت
۱۳۰	نېز	سېلاب، لوی سېلاب
۱۳۱	اپوټه	پرېشان، پرمخ، لالهاند، خپلی، سرچپه
۱۳۲	خورنگ	زخمي، ژوبل، وهلی شوی، ټپي
۱۳۳	مواسه	محافظ، نگهداره، ساتندویه
۱۳۴	خرخ	ننوتل، خرخېدل، جگېدل
۱۳۵	رېل	رواداري، پېرزوینه، لورینه
۱۳۶	بڼه‌پانه	خوبي، نېکي، ښېگڼه
۱۳۷	نومړ	نامزد، نوموړی
۱۳۸	ملونه	د مل جمع، مله، ملگري
۱۳۹	بولله	قصیده
۱۴۰	مکېز	ناز
۱۴۱	ایواد	اوسنی چې موږ ورته هېواد وایو
۱۴۲	یون	تگ، حرکت، پرمختگ

۱۴۳	مټ	بازو
۱۴۴	ستر	لوی، واکمن، مختار
۱۴۵	ټاټوبی	قرارگاه، کلی، کور
۱۴۶	کتاره	نېزه
۱۴۷	کوکی	د ژړا نارې
۱۴۸	پېلوڅي	د اور بلولو خاشي
۱۴۹	ملوکه	محبوبه
۱۵۰	هسک	اسمان
۱۵۱	سته	بېخ
۱۵۲	سوبمن	فاتح
۱۵۳	لوینه	تکبر، لویوالی
۱۵۴	گوانبل	منع کول، وېرول

اخځونه

- ۱- د پښتو ادبیاتو تاریخ، پوهاند عبدالحی حبیبی، بېلابېل مخونه.
- ۲- د پښتو ادبیاتو تاریخ، لرغونې او منځنۍ دوره، سرمحقق زلمی هېوادم، بېلابېل مخونه
- ۳- د پښتو لرغوني متون تدریسي چپټر، د پوهندوی محمداجان حقیال اثر.

فرحناز حیدري-د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

د پټې خزانې پېژندنه

پټه خزانۀ د هوتکي پاچا اعليحضرت شاه حسين هوتک د پېر نامتو ليکوال محمد هوتک د داود خان هوتک زوی هغه تذکره ده چې په (۱۱۴۱-۱۱۴۲ ه.ق) کلونو کې ليکل شوې او د پنځوسو پښتنو شاعرانو او ليکوالو ژوندليکونه يې د تاريخ د خاورو په زړه کې ساتلي دي.

دغه اثر پر (۱۳۲۲ ل) کال لوی استاد علامه پوهاند عبدالحی حبيبي ومونده او وروسته يې بيا له پاړسي ژباړې سره خپور کړ. د پټې خزانې له برکته د پښتو ادبياتو تاريخ ډېرې ورکې خو نامتو څېرې رابرسېره شوې. دا اثر دا زباتوي چې پښتو ژبه لرغونې ادبيات لري، خو د وخت ناخوالو، پېښو او جگړو ورڅخه ډېر څه خوړلي دي، که څه هم د پټې خزانې تر خپرېدو کلونه وروسته يو شمېر پښتو دښمنو او پرديپالو عناصرو پر دغه کتاب بې مانا او بې منطقه نيوکې هم وکړې او ځينو خولا دا کاډبه دعوه هم کړه چې دغه کتاب گواکې (جعلی) دی.

علامه حبيبي د محمد هوتک د پټې خزانې پر رابرسېره کولو سره د پښتو ادبياتو په تاريخ کې د يوې داسې څېرې په توگه وپېژندل شو،

چې د پښتو ژبې لرغونې تاريخ يې راژوندی کړ او ټولو پښتنو د لوی استاد عبدالحی حبيبي دغه هڅه ډېره وستاييله. د پټې خزانې تر خپرېدو پورې داسې گومان کېده چې پښتو ادب له بايزيد روښان، خوشال بابا او رحمان بابا څخه راپيلېږي، په داسې حال کې چې پټې خزانې ثابته کړه پښتو ادب ډېر پخوانی تاريخ لري. د شلمې پېړۍ له پيله چې د پښتو ژبې او ادب د پرمختگ لپاره يو ملي غورځنگ راپيل شو او يو شمېر فاضلو استادانو ددغې ژبې د ادب د تاريخ تياره گوټونه وروښول، دې مسئلې د گاونډيو فرهنگونو يو شمېر متعصبو کړيو ته خوند ور نه کړ، د هغوی په نظر پښتو د غرو د خلکو يوه وحشي ژبه ده او که د فرهنگ نږدلی خلی يې ودان شي، نو پښتانه به مدني ژوند ته متوجه شي او بالاخره به يې ملي شعور لوړ شي، چې په پای کې به سياسي واک هم ترلاسه کړي. ددې پروسې د مخنيوي لپاره ايرانيانو او پنجابيانو په يو شمېر دسيسو جوړولو پيل وکړ چې يوه يې هم د پټې خزانې د جعلي والي ډنډوره وه، له بده مرغه يو شمېر پښتانه ليکوال هم يا مخامخ يا په ناسيده ډول د دغو ډنډورو ښکار شول، خو له دې هر څه سره سره (پټه خزانه) د ځينو متعصبو او ناروغو کړيو که بهرني وي او که کورني په بابولالو نه شي کېدی چې جعلي وبلل شي. دا هم اړينه ده وويل شي چې پټه خزانه، د افغانستان پښتون قام، پښتو ادب او کولتور به تلياتي وي او هېڅوک به يې د پرمختگ او ودې مخنيوی ونه کړای شي.

د کتاب نوم:

ددې کتاب په باب راغلي: «د دې کتاب نوم دی پټه خزانه ځکه چې دلته هغه احوالونه راغلي دي چې پټه وو او نه وو بنکاره.»

دا کتاب یا اثر درې برخې یا درې خزاني لري:

دويمه خزانه د محمد هوتک د معاصرو شاعرانو د احوال په باره کې ده چې د هغو احوال د محمد هوتک په زمانه کې هر چاته يا لږ تر لږه هغو خلکو ته د چا لپاره چې دا کتاب ليکل شوی، معلوم وو، د کتاب په لومړۍ برخه يا لومړۍ خزانه کې يې د (۲۲) شاعرانو احوال راغلي دي او د هغوی بيت (فرد) سندرې، نارې، څلوريزه، شعر، وياړنه، سنده، بوللې (قصيده)، غزل هغه ټول اصناف يې ليکلي. په دوی کې اسماعيل، خرنسبون، شيخ متي، شيخ بوستان بربخ، علي سرور لودي، حميد لودي، عيسى مشواڼی، سلطان بهلول لودي، خوشال بابا او رحمان بابا شامل دي.

د کتاب درېيمه حصه (درېيمه خزانه) کې د مېرمنو ذکر راغلی دی، يوه مهمه خبره دا هم ده چې د محمد هوتک په زمانه کې هره قلمي نسخه پټه خزانه وه، ځکه چې هغه وخت چاپخونې نه وې د اکثرو کتابونو يوه يا څو محدودې نسخې موجودې وې.

د محمد هوتک د پټې خزاني د نشر بېلگه:

حمد و ثنا هغه خدای (ج) ته چې انسان يې په ژبه او بيان لوړ کا او عزت يې ورکا له نورو حيواناتو په نطق او وينا سره او خپل کلام پاک کې نازل کا په افصح بيان سره چې هغه ابلغ دي له کلامه د کولو بلغاوو او فصحاوو.

ستاینه او سپاس دی هغه خاوند سره چې بې له ده نشته بل خاوند
او نه بل با دار د وگړیو څښتن دی چې انسانان په خوږو خبرو
پالي او د هرې بليغې وینا ملهم دی.
دروډ نا محدود پر هغه پیغمبر، علیه الصلواته و السلام چې موږ
ته یې راوښووله سمه لار.
بیت:

دی رهبر د کایناتو ترده جارسم
دی نامور د مخلوقاتو ترده جارسم

پټه خزانه له یوې خوا ادبي اهمیت لري، خو له بلې خوا تاریخي
اهمیت هم لري، ځکه چې په دغه اثر کې یو شمېر پېښې او حوادث
داسې دي چې هغه د افغانستان د تاریخ په باب ځانگړې تاریخي
اهمیت لري. د علمي او تاریخي تحقیقاتو په برخه کې دا هم باید په
گوته کړو چې پټه خزانه هم د تاریخي مطالعاتو او هم د تحقیقاتو په
برخه کې ډېره مهمه ونډه لري.

محمد هوتک د پټې خزانې په قید یو ادبي علمي او تاریخي کتاب
ولیکه چې په پښتو ادبیاتو کې ساری نه لري، دا کتاب راتلونکي
نسل ته د ډېر ښه ماخذ او سند حیثیت لري په یوه ځغلنده نظر
ویلاي شم که چېرې دغه ادبي او تاریخي شهکار په بله ژبه کې وای
نو اوس به یې نړیوال شهرت درلود، خو له بده مرغه چې د پټې
خزانې اهمیت، ارزښت او ماهیت لا اوس زموږ له ډېرو خلکو پټ
دی او ډېرو لاددې کتاب له گټو گټه نه ده پورته کړې.

ضیا الله- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د امیر کروړ د شعر وییپانگه

امیر کروړ د امیر پولاد سوري زوی دی. امیر پولاد د ملک شنسب له زامنو څخه و، چې په غور کې یې پاچاهي کوله. امیر کروړ پر (۱۳۹هـ- ۷۵۲م) د غور په منډیش کې پاچا شو. دی یو تکړه، غښتلی، کلک او محکم سړی و، په یوه تن به له سلو تنو سره جنگېده، نو ځکه کروړ او جهان پهلوان بلل کېده.

پټه خزانه د تاریخ سوري په حواله لیکي: «چې دا امیران له پېړیو څخه په غور کې وو او د هغه (سور) اولاده ده چې د (سهاک) له پښته و.» امیر کروړ د پښتو یو زبردست شاعر دی. وایي، چې دی یو عادل، ضابط سړی او د ښې وینا خاوند و او هر کله به یې شعرونه ویل، هغه وخت چې په جنگونو کې یې ډېرې فتحې وکړې، نو یو زبردست شعر یې ووايه، چې «ویاړنه» یې بولي. دا شعر په دې ډول دی:

زه یم زمری په دې نړۍ له ما اتل نسته
پر هند و سند و پر تخار او په کابل نسته
بل په زابل نسته
له ما اتل نسته

غشی د من مې ځي برېښنا پر ميرځمنو باندې
په ژوبله يونم يرغالم پر تنېتېدونو باندې
پر ماتېدونو باندې
له ما اتل نسته

زما د بريو پر خول تاوېږي هسک په نمځ په وياړ
د اس له سو مې مخکې رېږدي غرونه کاندې لټاړ
کړم ايوادونه او جاړ
له ما اتل نسته

زما د تورې تر شپول لاندې دي هرات و جروم
غرج و باميان و تخار بولي نوم زما په اډوم
زه پېژندوی يم په روم
له ما اتل نسته

پر مروه زما غشي لوني ډاري دېښ راڅخه
د هريرو د پرځندو ځم تنېتي پلن راڅخه
رپي زړن راڅخه
له ما اتل نسته

خپلو وگړو لره لور پېرزوينه کوم
دوی په ډاډينه ښه بامم ښه يې روزنه کوم
تل يې ودنه کوم
له ما اتل نسته

پر لويو غرو مې وينا درومي نه په ځنډو په تال
نړۍ زما ده نوم مې بولي پر دريځ ستايوال
په ورځو شپو مياشتو کال له ما اتل نسته

دا شعر د پښتو يو ډېر قيمتي، پوخ او متين شعر دی. د پښتونولي د زړورتيا او شجاعت اصلي خيالات په کې ښکاره او څرگند دي. وزن يې هم ملي او د پښتو له خالصو اوزانو څخه دی.

د امير کروړ د شعر له پوخوالي او متانت څخه ثابتېږي، چې پښتو به تر اسلام دمخه هم ښه پوخ شعر او ادب درلود، مگر تر څو پورې چې بله پخوانۍ نمونه نه وي پيداشوې، نو دا شعر د پښتو لومړی شعر او امير کروړ د پښتو لومړی شاعر گڼل کېږي. شيخ کټه په خپل کتاب (لرغوني پښتانه) کې ليکلي دي، چې امير کروړ په (۱۵۴هـ) کې مړ شوی دی.

په دې شعر کې د پښتو ډېر پخواني لغات راغلي دي، لکه:

اتل- نابغه او پهلوان

من- اراده، عزم، نيت

ميرځمن- دښمن، غليم

ژوبله- جنگ، يوبل ژوبلول

يونم- حرکت کوم، ځم

يرغالم- يرغل کوم، هجوم کوم

اودوم- علاج، درملنه، چاره

دښن- دښمن

پلن- پياده، پلی

زړن- زړور، شجاع

لور- پېرزوينه، رواداري، مهرباني

بامم- روزم، تربيه کوم، پالم

دريځ-د درېدو ځای، منبر
ستا يوال-ستا يونکی، مداح
ماتېدونو-ماتي خوړونکیو، شکست خوړليو
خول-د جنگي جامو خولی، اوسپنيزه خولی
نمنځ-احترام، تعظيم، ستاينه، درناوی
وياړ-افتخار
وياړنه-فخریه
سو-سومان
لتار-برهم، خراب، اخته
اوجار-خراب، ويجار، ړنگ
شپول-احاطه
جروم-د جرم جمع، گرمسېر، تراوسه پورې هم د افغانستان سهيلي
خواووته ويل کېږي، چې د کندهار سهيل لويديځ او د هغه له
شگلنځي نه پيل بيا تر سيستان او چخانسور پورې رسېږي.
غرج-غرجستان، چې د غور او هرات له شمال نه پيل تر آمو پورې
او په لويديځ کې تر مرغاب او ماورالنهر پورې رسېږي او په ختيځ
کې له بلخ سره نښلي.
پېژندوی-پېژندل شوی، شناسا، اوشار
لوني-اوري، خپرېږي، ویشتل کېږي
رپي-رېږدي، رپېږي
مخسور-سرخروبي، برياليتوب
کول-کھول، کورنۍ، خاندان، نسل
ودنه-وده ورکول، روزنه، نشو نما ورکول

تال - خنډ ، وخت
بولي - يادوي ، گڼي
سوبه - فتحه ، فتح
بری - کامیابی
بادار - بناغلی
لوراوی - لوړ ، جگ
ډاډینه - اطمینان
هسک - اسمان
زرنج - د نیمروز مرکز دی.

عزیز الرحمن تسل - د پښتو خانګې د لومړي ټولګي محصل

د پښتو ژبې شعري فورمونه

دلته هغه ډول شعري فورمونو ته اشاره کوو چې له عربي ژبې څخه پښتو ته راغلي دي او یا هم اوس په پښتو او عربي دواړو کې مشترک ګڼل کېږي.

۱ - غزل: د ښځو له خبرو نه خوند اخیستل او

یا هم له ښځو سره مخامخ خبرو کولو ته غزل وایي. له عربي ژبې څخه پښتو ادب ته د راغلو (۱۳) جوړښتونو څخه یو غوره فورم هم دی. غزل مطلع لري یانې د سر بیت یې مقفی او د دویم هر بیت مسره یې قافیه لري او د مطلعې قافیه تعقیبوي.

غزل دوه ډوله خبرې کوي، ډېرې داسې غزلې راغلي چې لومړي بیتونه یې د مستی او خوشالۍ سترګګ وې، خو د منځ بیتونه یې د ویر نارې وې، د غزل بیتونه له (۵-۱۵) پورې وي.

د عربي (۱۳) شعري جوړښتونه په دې نومونو یادېږي، غزل، مستزاد، مثلث، مربع، مخمس، رباعي، قطعه، قصیده، مثنوي، مسدس، ترجیح بند، ترکیب بند، معشر او...

بشپړ ازاد شعر: په دې شکل کې یوه ټاکلې موضوع انځورېږي هر څومره چې زیات لیکل کېږي یا کم، قید نشته ورته خو شرط دادی چې وزن باید ولري.

۲- مثنوي (دوه ييز): دغه جوړښت په خپل منځ کې ګډه قافیه لري، وزن او څپې يې برابر دي، ډېرې اوږدې موضوعګانې په کې نغښتل کېږي، د مومن خان او شېرینې، یوسف خان او... داستانونه هم په همدې فورم کې نظم شوي دي.

۳- مثلث (درې ييز): هر بیت يې (۳) مسرې لري د لومړي بیت درېواړه مسرې یوه قافیه، یو وزن لري او د نورو بندونو هر لومړي بیتونه په خپل منځ کې قافیه لري او د درېیمې مسرې قافیه يې له مطلعې سره یوشان وي.

۴- رباعي: په سپین مخ کې د زنې په منځ شین خال وار له واره د سترګو څیر ورکش کوي، رباعي هم همداسې تل جذابه وي، له عربي ژبې څخه پښتو ادب ته راغلې او په پښتو کې ورته څلوریزه ویل کېږي. ددې فورم څلورواړو مسرو د څپو شمېر سره مساوي وي. د څلوریزې لومړۍ بیت مقفې وي، درېیمه مسره يې قافیه نه لري، د څلورمې مسرې قافیه د مطلع قافیه تعقیبوي، د غزل په شان يې ردیف اختیاري وي.

۵- قطعه: دا شکل هم له عربي څخه راغلی، د څلوریزې په شان څلور مسرې لري توپیر يې یوازې دا دی چې په رباعي کې لومړۍ بیت مقفې وي یانې دواړه مسرې سره خپلو کې قافیه لري او یو ډول قافیه تعقیبوي او د درېیم بیت دویمه مسره ورسره قافیه کې ګډه وي، خو په قطعه کې د لومړي بیت لومړۍ مسره او د دویم بیت وروستۍ مسره سره یوه قافیه لري او دواړه لومړۍ مسرې قافیه نه لري.

- ۶- قصیده (بولله): د قصد کولو مانا لري او همدارنگه د قصد له مصدره جوړه شوې، مانا يې استقامت، اتصال، سموالی، برابري او سپېڅلتوب ده، د بيتونو شمېره يې له (۱۵) څخه کم نه وي او تر دوه سوه هم زيات بيتونه لري. د غزل په څېر د سر لومړی بيت يې مقفې او د نورو بيتونو دويمه مسره يې د مطلعې قافیه تعقيبوي، پخوا قصیدو درې برخې درلودې، گريز، حسن تعليل او دعايه. هره قصیده چې دا درې برخې ولري په تول او وزن پوره قصیده بلل کېږي. په پښتو کې لومړۍ قصیده شيخ اسعد سوري ليکلې ده.
- ۷- مستزاد: دا شکل د رباعي، غزل يا قصیدې پر هره مسره باندې چې يوه لنډه مسره ورزياته شي مستزاد گڼل کېږي او لويه مسره د مانا په لحاظ کوچنۍ مسرې ته اړتيا نه لري، ځکه چې ټوله مانا په لومړۍ مسره کې بشپړه وي.
- ۸- مخمس (پنځه ييز): په دغه شعري جوړښت کې هر بند پنځه مسرې لري، د لومړي بند پنځه واړه مسرې يوه قافیه لري، د نورو بندونو څلور مسرې خپل منځ کې يوه قافیه تعقيبوي، خو پنځمه مسره بايد د لومړي بند قافیه تعقيب کړي.
- ۹- مسدس (شپږيز): د شعر دا فورم شپږ مسرې لري، د سر لومړی بند يې ټول ټال يو شان قافیه لري د نورو بندونو پنځه مسرې په خپل منځ کې هم قافیه او هره شپږمه مسره يې په قافیه کې د لومړي بند د مسرو د قافيې تابع ده او سېلابونه يې مساوي وي.
- ۱۰- مسبع (اوه ييز): له نوم څخه يې معلومېږي چې اوه مسرې لري، د لومړي بند ټولې مسرې يې په قافیه کې يو شان وي او د

نورو بندونو شپږ مسرې يې يو ډول قافيه لري، خو د پای مسره يې د لومړي بند د مسرو د قافيې تابع وي.

۱۱- مثنی (اته ییز): هر بند یې اته مسرې لري، اته واړه مسرې یې په خپل منځ کې يو ډول قافيې لري ردیف په کې په خپله خوبنه دی، د نورو بندونو اته مسره يې د لومړي بند قافیه گوري، خو نور بندونه يې په خپل منځ کې يوه قافیه لري.

۱۲- معشر (لسيز): دا جوړښت لس مسرې لري، د لومړي بند لس واړه مسرې يې په خپل منځ کې مقفې وي، د نورو بندونو (۹) مسرې يې په خپلو منځو کې هم قافیه وي او لسمه مسره يې د لومړي بند مسرو له قافيو سره يوشان وي، ټولې مسرې يې يو واحد وزن تعقيبوي.

۱۳- ترجیح بند: دا هغه نظم دی چې لومړی څو بیتونه وویل شي بیا ورپسې یو مقفې بیت ورلوېږي او په دې ډول یو بند جوړوي. همدا ډول بیا بېل بند پیلېږي او بیا ورپسې همدا مقفې بیت تکرارېږي. په ترجیح بند کې د هر بند لومړی بیت مقفې وي او د نورو بیتونو دویمې مسرې يې قافیه لري او لومړۍ مسره يې بې قافيې وي، د بندونو د بیتونو شمېر يې سره مساوي وي.

۱۴- ترکیب بند: ترکیب بند دی چې څو مقفې مسرې سره یو بند جوړوي بیا وروسته یو بل مقفې بیت ورلوېږي چې ددغه وروستي بیت قافیه د لومړي بند له قافيو سره يوشان وي همدا شان وروسته نور بندونه راځي چې هر بند ځانته قافیه لري او په پای کې چې کوم مقفې بیت راځي د هغه قافیه هم خپلواکه وي او د لومړي بند د

وروستي بيت سره قافيه کې يوشان وي او نه يې هم قافيه د خپل
بند تابع وي، خو د خپو شمېر يې بايد تر پايه توپير ونه لري.
۱۵- ټول قافيز نظم: دا هغه ډول شعري چوکاټ دی چې هره
مسره يې قافيه ولري او ټول مسرې يې يوه قافيه تعقيبوي. کوم
فورمونه چې له عربي ژبې څخه پښتو ته راغلي دغه فورم په کې نه
ښکاري، شايد چې دغه فورم په عربي کې نه وي.

اخځونه

- ۱- د پښتو شعر هندسي جوړښت، د پوهندوی محمد اسماعيل يون
اثر، بېلابېل مخونه.
- ۲- يو شمېر بېلابېلې وېبپاڼې.

رحيم الله وردگ- د پښتو خانگي د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغوني ادب کې وياړنه

هره ژبه او ادبيات ځانته تاريخ لري، نو پښتو هم يوه لرغونې ژبه ده او اوږد تاريخ لري، چې زياتو شاعرانو او اديبانو په کې خپلې خوږې ملغلرې پېيلې، هر ډول نظم او نثري په کې ويلی او ليکلی دی او د خپل زړه او قلم تنده يې په کې ماته کړې ده. ما د دوی له ليکنو او ويلو څخه تاسو ته د وياړنې په باب يو څه معلومات راټول کړي چې په لاندې ډول دي:

وياړنه:

وياړنه د پښتو نظم له مانيزو (معنوي) ډولونو څخه ده. وياړ د وياړل له مصدر څخه دی چې د افتخار او فخر کولو په مانا دی. وياړنه هغه ادبي کلام دی چې شاعر د خپل ولس، خلکو، وطن او ژبې د سرلوړۍ، پرمختگ او لوړوالي په برخه کې ويلی وي او يا دا چې شاعر داسې شيان، الفاظ، موضوعات او کلمات په خپل کلام کې بيان کړي چې ووياري او افتخار پرې وکړي، نو په پښتو لرغوني ادب کې وياړنه همغه د پښتو لومړنی شعر دی، يانې د امير کروړ سوري غوري شعر دی چې د اسلامي دورې تر لومړيو کلونو (۱۳۹ هـ.ق) څخه وروسته ويل شوی دی. کله چې د عباسي دعوت

په جنگونو کې امیر کروړ سوري ډېرې سوبې وکړې نو همدا ویاړنه یې وویلله چې پټې خزانې تر موږ پورې رارسولې ده. پټې خزانې دا متن د شیخ کټه متي زي له لرغوني پښتانه نومي کتاب څخه اخیستی چې د هغه ماخذ محمد هوتک د محمد بن علي البستي کتاب (تاریخ سوري) ښودلی دی، خو د تاریخ سوري ماخذ معلوم نه دی. په هر صورت تاریخ سوري چې پر (۲۵۰ هـ.ق) کال په خپلو پاڼو کې ځای ورکړی دی، کېدی شي په شفاهي ډول د خلکو په منځ کې خور راغلی وي او د راویانو حافظو تر محمد بن علي البستي پورې رارسولی وي، چې دا عنعنه تراوسه پورې په موږ کې موجوده ده او د پښتو ډېر اشعار په کلیو او بانډو کې په پېړیو پېړیو سینه په سینه انتقال شوي او انتقالېږي.

استاد حبیبی دې ته یو مستند متن ویلی دی، وایي: «چې د انتقال او ضبط روش یې د شرقي څېړنو له معمولو روشونو سره سل په سلو کې موافق دی.» دا ویاړنه د خپل زمان له روحیې سره برابره ایجاد شوې ده، ددې ویاړنې شکلي جوړښت نه د شرق له ډېواني شعري ډولونو لکه قصیده، غزل، ترکیب بند، ترجیع بند، مخمس او نورو سره یوشان والی لري او نه سل په سلو کې د پښتو شاعرۍ له خپلو ملي ډولونو سره لکه چاربیته، بدله، بگتۍ، لوبو او کسرونو یوشان والی لري، نو ځکه استاد حبیب الله رفیع دغه ډول سندرې د پښتو لرغونې سندرې بللي دي او وایي: «دا ډول سندرې د زړو اریایي سندرو او د پښتو د ولسي سندرو ترمنځ د اتصال یوه کړۍ ده.» خو استاد محمد صدیق روهي وایي: «دا ویاړنه د اوستا، زامیادیش، مهریش او د ریگویدا له ځینو سندرو سره

پرتله کېدی شي.)) همدارنگه په دې سندره کې داسې لغات او ترکیبونه شته چې هغه یوازې د پښتو ژبې دي او د نورو ژبو لکه عربي او پارسي تر تاثیر لاندې نه دي، دا چې دا ویارنه څه د پاسه دولس نیم سوه کاله مخکې ویل شوې ده، نو ځینې هغه لغات په کې دي چې په عامه پښتو کې اوس متروک دي او امکان شته چې د پښتو په ځینو غرنیو لهجو کې لاتراوسه موجود وي او دا ویارنه خپله رواني ژبه لري چې بېلگه یې شته او له دې ویارنې څخه د علامه حبیبې په وینا د امیر کروړ مینه او لېوالتیا له خپل تېر سره څرگندېږي، نو زه ددې ویارنې یو څو بیتونه د نمونې په ډول له پټې خزانې څخه ستاسو مخ ته ږدم:

زه یم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته
 په هند و سند و پر تخار او په کابل نسته
 بل په زابل نسته
 له ما اتل نسته
 غشی د من مې ځي برېښنا پر میرڅمنو باندي
 پر ژوبله یونم یرغالم پر تنښتېدونو باندي
 پر ماتېدونو باندي
 له ما اتل نسته
 زما د بریو پر خول تاوېږي هسک په نمځ په ویاړ
 د اس له سو مې مخکې رېږدي غرونه کاندې لټار
 کړم ایوادونه اوجار
 له ما اتل نسته

تر دې وياړنې وروسته په پښتو ادب کې بله وياړنه د ملکيار غرشين ده چې پر (۵۷۱ هـ.ق) کال کله چې سلطان شهاب الدين غوري پر ملتان حمله کړې وه، نو دغه وياړنه هم زموږ د ادبي مورخانوپه اشارو کې د هغه وخت وياړنه گڼل شوې ده، چې دا وياړنه د اسلام د خپرېدو او اسلامي فتوحاتوپه ملاتړ کې ويل شوې ده. د اسلامي فتوحاتو ستاينه يې کړې ده او د اسلامي لښکرو د هڅولو، يادولو او د دوی د روحيې د لوړولو هڅه په کې شوې ده او د کروړ د وياړنې غوندې د پښتوپه لرغونو سندرو کې راځي. د ملکيار غرشين دا وياړنه د پخوانيو قومونو د حماسياتو او رزم رنگ لري، د هغو سندرو له ډلې څخه ده چې پخوانيو پښتنو به د جگړې پر ميدان ويلې او مقصد يې د زلمو د احساساتو تاوده ساتل وو، چې ښه جنگ وکړي. دا وياړنه د پښتو سوچه لغات لري. همدارنگه لکه نور گړني اشعار يو تکرارېدونکی غبرگون لري چې د هر بند په اخر کې ويل کېږي او دا د پښتو يو ځانگړی خاصيت دی چې په نورو ژبو کې نه شته. په دې وياړنه کې شاعر ځان يو مبلغ راپېژني چې دده وينا پر اورېدونکو باندې اغېزه وکړي او د سندري مقصد حاصل شي او دا وياړنه د کروړ تر وياړنې وروسته لومړنۍ جنگي اثر دی. دا سندره د سليمان ماکوپه تذکره کې راغلې ده. زه غواړم ددې سندري يوه برخه راوړم:

خښتن مو مل دی	اوس مو يرغل دی	ايواد د بل دی
	غازيانو گورئ	
	خښتن مو مل دی	
تورې تېرې کړئ	دښن مو پرې کړئ	منگولې سرې کړئ

خه له به تښتو

څښتن مو مل دی

که ټینگ کړو زړونه پر برې یونه چې زمري یونه

اسلام راڅخه دی

څښتن مو مل دی

غازیانو راسی ټول شاوخوا سئ د شهاب په ملا سئ

څښتن مو مل دی

د ملکيار بابا تر وياړنې وروسته زموږ په لرغوني پښتو ادب کې بله د هوتک بابا هغه سندره ده چې کله چنگېزي يرغلگرو پر سور غره يرغل وکړ، نو د هوتک بابا ډېر خپلوان په کې مړه شول نو ده دا سندره په لوړ اواز وويله او پر غشو يې د مغولو ټيرونه څيرې کړل، همدارنگه دا سندره چې غښتليو مېړو اوږدله په جنگ توييدل تر څو چې سور غر يې د مغولو په وينو رنگ کړ او ټول يې پوپناه کړل. همدارنگه باباهوتک لومړی سړی دی چې د مغولو په مقابل کې يې دا وياړنه په خوند ويلې ده. هوتک بابا ته د وخت د ټولو شاعرانو پېشوا ويل کېږي. ددې وياړنې ژبه خوږه خو ډېره زاړه لغات نه لري او د شعر شکل په کې حماسي او ساده دی. له دې وياړنې څخه د شاعر او د هغه وخت پښتنو وطني احساس او د مينې د ساتنې تاوده احساسات ښکاري، چې دغه افکار هم د مغولي دورې د پښتو شعر ځانگړنې دي او تر (۱۰۰۰ هـ.ق) پورې په پښتو شعر کې خوندي شوې دي. دا وياړنه په پټه خزانه کې راغلې ده او د پټې خزانې مولف محمد هوتک له خپل پلار څخه نکل کړې ده چې زه به يې څو بيتونه په دې ځای کې راوړم:

آدمرغی غبـتلیو راسی
پر تنگ ولاږ د پښتونخوا سی
تورې تېرې غشي تر ملا سی
پر کلي کور باندي مغل راغی

زما د زلمو وینې بهېرې
ځمکې او غرونه په سره کېرې
میرخی غلـي او ترهېرې
پر کلي کور باندي مغل راغی

زلمو پر تنگ ځانونه مړه کړی
د بنن په غشيو موییه کړی
پر پښتونخوا ځانونه مړه کړی
پر کلي کور باندي مغل راغی.

دا وي د پښتو په لرغوني ادب کې وياړنې چې ما بيان کړې، کېدی شي چې نورې هم موجودې وي. دا هم څرگنده ده تر دې دورې راوړوسته په منځنۍ او همدارنگه په معاصرو دورو کې هم زموږ زیاتو شاعرانو وياړنې ویلي دي. لکه خوشال بابا، دهغه د کورنۍ شاعرانو او نورو، خو ما یوازې د لرغونې دورې وياړنوته اشاره وکړه چې گران استاد پوهندوی محمد اسمعیل یون راته د کورنۍ دندې په توگه راسپارلې وه.

اخځونه

- ۱- هوتک محمد، پټه خزانه، ۱۳۸۹ل کال، مومند خپرندويه ټولنه.
- ۲- حبيبي عبدالحی، د پښتو ادبياتو تاريخ، ۱۳۸۴ل کال.
- ۳- هېوادممل زلمی، د پښتو ادبياتو تاريخ لرغونې او منځنۍ دوره، ۱۳۷۹ل کال.
- ۴- ارزومند محبوب شاه، د پښتو نظم کلاسيک ژانرونه، ۱۳۸۹ل کال، گودر خپرندويه ټولنه.

اسد الله رحيمي - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو ادب د لرغونې دورې پيل او پای

لرغونې دوره:

پخوانۍ دوره چې په هغې کې قبيلوي نظام مسلط ښکاري تر شپاړسمې ميلادي پېړۍ پورې دوام کوي. د تحريري اسنادو له مخې په ادبي تاريخ کې دغه دوره له امير کروړه پيلېږي او د بايزيد روښان تر ظهور او پاڅون پورې

رسېږي. په شپاړسمه ميلادي پېړۍ کې د پښتونخوا په ختيزه برخه کې د هند مغلي سلطنت په زمانه کې فيودالي توليدي مناسبات منځته راځي او په ادبياتو کې هم بدلون ليدل کېږي. پخوانۍ دوره د ټولنيزې ارواپوهنې او فرهنگي عنعنې له پلوه د ريگويدا او اوستا له سندرو او ځاځونو سره ورته والی لري، د ځينو ادبپوهانو په عقیده د ريگويدا او اوستا د سندرو او ځاځونو او د پښتو د لرغونو سندرو موضوعگانې او قالبونه سره ورته دي، د پخواني دورې عمده موضوعگانې د نمانځنې سندرې، وياړنې، ويرنې، مينه، بېلتون او اخلاقي ښوونې دي چې په هغو کې سپېڅلي تخيلات او لفظي صنايع نه ليدل کېږي. د غوريانو د واکمنۍ په دوره کې د قصيدې جوړونه يو نوی پړاو گڼل کېږي، ځکه چې په دغو قصيدو کې د شپږو شعر سره فاصله منځته راغلې ده، که څه

هم قصیدې له درباري ادب سره نږدېوالی لري، خو په هغو کې د کوچیانو سندرو روحیه هم ساتل شوې ده. د پښتو قبیلو مشران او واکمنان د یووالي او قبیلې یې قدرت د سمبولونو په توګه ستایل شوې دي، که دغه قصیدې د هغه وخت له عربي او فارسي قصیدو سره پرتله شي، نو د هغوی ترمنځ د قالب او محتوا له پلوه جوت توپیر لیدل کېږي، د پښتو واکمنان د قومي یووالي د سمبولونو او خواخوږو دوستانو په توګه ستایل شوي دي، شاعر نه د صلي او انعام د اخیستلو لپاره شعرونه وايي او نه په ستاینه کې له اغراق نه کار اخلي په داسې حال کې چې د فارسي ژبې شعر د عربي شعر د وزن پیروي کوي، د پښتو شعر د لرغونو اریایانو د سندرو وزن ساتي، تراوسه پورې پښتو شعر همدغه خصوصیت ساتلی دی، یانې د شعر وزن د خپې او د هجاوو د شمېر پر اساس ټاکل کېږي. د امیر کروړ شعر چې لرغونې دورې پورې اړه لري یو قدیم شعر دی، چې له پټې خزانې څخه موږ ته لاسته راغلی دی. د امیر کروړ شعر چې وايي:

زه یم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته

پر هندو سندو پر تخار او پر کابل نسته

دا د پښتو زوړ شعر دی چې د دویمې هجري پېړۍ له لومړۍ برخې څخه راپاتې دی، له ظاهري پلوه یانې د ژبې، ادا، لغاتو او کلماتو له مخې مخصوص رنګ او زموږ د اوسنۍ ژبې له محاوروي جریان سره توپیر لري. ډېر داسې لغات په کې راغلي چې اوس متروک او مهجور دي او په عمومي محاوره کې نه استعمالېږي. ددې شعر له لساني پلټنې څخه سړی دا نتیجه اخیستلای شي چې په دغه

لومړنۍ دوره يانې په هجري دويمې پېړۍ کې پښتو ژبه په غور کې د نورو ژبو له اختلاطه سوچه وه، په دغه شعر کې يو عربي او فارسي لغت هم نه شته. د روښانيانو له تحريک سره سم د پښتو ادبياتو دويمه دوره پيلېږي، پر پښتو ژبه ګڼ شمېر مذهبي تاثيرات او د عربي ژبې ژبنۍ اغېزې ليدل کېږي.

اخځونه

د پښتو ادبياتو تاريخ لرغونې او منځنۍ دوره، دويم ټوک، د سرمحقق زلمي هېوادممل اثر.
د پښتو ادبياتو تاريخ، دويم او لومړی ټوک، د عبدالحي حبيبي اثر.

فريد الله وفا - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو لرغونو ادبياتو فزيکي جغرافيه

کله چې سړی د موجودو او لاسته راغلو پښتو ادبي اثارو پخواني اسناد مطالعه کوي، نو ښکاري چې دغه لومړني اثار په ځينو داسې مرکزونو کې ایجاد شوي دي، چې هلته د پښتنو خپل محلي حکومتونه او قبيله يي نظامونه وو او پښتانه هلته د خپل ملي هویت او سیاسي اقتدار خاوندان وو.

په دغو مرکزونو کې لرغونی مرکز او د پښتنو پخوانی ټاټوبی غور دی، بل مرکز یې د کسې غره لمنې دي او درېیم یې هم ملتان دی، خو مخکې تر دې چې په دغو درېو مرکزونو کې د پښتو پر ایجادي ادبیاتو خبرې وکړو، بهتره به وي دا خبره له یاده ونه باسو چې د دویمې هجري پېړۍ شاوخوا په غزني کې د لویکانو شاهي کورنۍ موجوده وه چې تر گردېز او زابلستان پورې سیمې یې په ولکه کې وې او د منطقي له سیمه ییزو شاهي کورنیو سره یې روابط هم درلودل. د غزني د لویکانو د کورنۍ د یوه لویک یو پښتو بیت موندل شوی دی.

غور: غور د افغانستان یوه لرغونې او تاریخي سیمه ده چې د پاچاهيو سلسلې په کې تېرې شوي او ددې سیمې پاچاهانو د اسلام

د مقدس دين د خورولو په چارو کې هم لويه برخه درلودلې ده، نو لومړی لاسته راغلی شعر د غور په مندېش کې و، دغه د غور سوري شاهي کورنۍ په تاريخونو کې د شنسبانيانو په نامه هم مشهوره ده او دا ځکه چې ددې کورنۍ يو مشر نيکه شنسب (شن اسپ) نومېده، چې د پلار نوم يې خرنک و، دا شنسب د حضرت علي (رض) په زمانه کې مسلمان شوی او د غور پاچا منل شوی دی. د شنسب زوی امير پولاد و، چې د خپلو پلرونو نوم يې بيا راژوندی کړ، د امير پولاد د پاچاهۍ مرکز د غور په مندېش کې و. کله چې دی وفات شو نو پاچاهي يې زامنو ته ورسېده، امير کروړ د امير پولاد سوري زوی چې پر (۱۳۹ هـ.ق) کال د غور په مندېش کې پاچا شو، د امير کروړ کوم شعر چې پټې خزاني راوړی دی هغه دادی:

زه يم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته

پر هندو سندو پر تخار او په کابل نسته

بل په زابل نسته

له ما اتل نسته

د کسي غر: د پښتنو په لرغونو استوگنځايونو کې يوه ډېره مشهوره او تاريخي سيمه د سليمان د غرونو لمنې دي. ددې غرونو لمنې د شپږ سوو کيلو مترو په شاوخوا کې اوږدوالی لري. د سليمان غر په لمنه کې شيخ بېټنی، شيخ اسمعيل او خرنسبون د اسلامي عصر د درېيمې او څلورمې پېړۍ په شاوخوا کې د کسي په غره کې اوسېدلي دي او بېټ نيکه به د کسي په غره کې تل د الله (ج) ثنا او صفات ويل، د ورځې به روژه و او د شپې به يې د الله (ج) عبادت کاوه او دا مناجات يې زموږ لاسته راغلي دي:

لويښه خدايه لويښه خدايه
ستا په مينه په هرځايه
غرو لار دى درناوي كې
ټولنه ژوي په زاري كې
دلته دي د غرو لمنې
زموږ كېږدى دي په كې پلنې
دا وگړي ډېر كړي خدايه
لويښه خدايه، لويښه خدايه.

ملتان: د مورخينو او د تاريخي كتابونو له ليكنو معلومېږي، چې
د لومړيو دورو اسلامي پېړيو په شاوخوا كې پښتانه په كافي تعداد
د سليمان د غرو له لمنو او د پښتونخوا له سيمو د سند او پنجاب
سيمو ته ورغلي او مېشت شوي وو، په هندوستان كې لودي
كورنۍ په څلورمې او پينځمې پېړۍ كې حكومت كړى دى. په دې
كورنۍ كې تاريخونو د دوو تره زامنو (شيخ رضى لودي) او (نصر
لودي) دوه پاړكي خوندي كړي دي.

(۱) د الحاد په لور دې تړلل گروه دې زموږ وگوراه
(۲) د الحاد په تور تورن شوم زه لرغون خو ملحد نه يم
ددې ترڅنگ په لرغونې دورې كې د پښتو ادب نورې وړې وړې
حوزې هم شته خو ما په لنډيز سره دې لويو حوزو ته اشاره وكړه.

نورالرحمن حقمل - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د لنډيو لرغونتوب

داسې ولسي او ملي بڼې چې په هغه کې زرگونو زرگونو مختلفو باغوانانو د خپلو سلیقو له مخې رنگارنگه گلان، لکه مرسل، گلاب، نرگس، پتوني، انټري، فرشي، ملکي شب، فلاکس، نوري شبو، ژېړ گل، جریبن، رامبېل، چامبېل او نور یې کېنولي او کرلي

دي، چې هر یو یې خاصه ښکلا، رنگ او بوی لري، خلک ورڅخه خوند اخلي، د هر رنگ او بوی څخه په خپله اندازه لذت وړي او ورڅخه متاثره کېږي. ددې ولسي او ملي باغ گلان همدا زموره لنډۍ دي چې هر شاعر په خپله خوښه او سلیقه پښتون قام ته یې له کومې توقع او امتیاز څخه د سوغات په توگه ښلي او هدیه کړي دي.

لنډۍ د پښتو د ولسي ادب او فولکلور اساس او تهډاب تشکیلوي او داسې فولکلوريک، ساده، روان او ښکلې شعر دی چې د قیمتي ډبرو کان ته پاتې کېږي. داسې کان چې د سرو زرو، لاجوردو او نورو ډبرو قیمتي منرالونو څخه ډک دی چې په امېلونو، غاړکیو، پېژانونو، د گوتو په غميو، په تومانچو، ټوپکو او توروکې، ځان په خاصو رنگونو، مفهومونو، ځلاوو او ښکلاوو کې

رانبیسي، لکه عشقي، حماسي، اجتماعي، اصلاحي، انتقادي او نور.

دا د گران هېواد د ادیبانو، لیکوالانو، شاعرانو او نورو دنده ده چې دا کانونه ولټوي، پیدا یې کړي، وه یې خپري، تفحص او اکتشاف یې کړي او بیا یې د ولس د گټې اخیستنې لپاره استخراج کړي، تر څو چې خپل رسالت یې د اوسني او راتلونکي نسل لپاره سرته رسولې وي.

تر کومه ځایه چې معلومه ده لنډۍ له دوو بندونو (دوه ویشته سېلابونو) څخه جوړه ده چې لومړۍ بند یې نهه (۹) سېلابه او دویم بند یې دیارلس (۱۳) سېلابه لري. د هېواد په بېلابېلو برخو کې لنډۍ په مسرۍ، ټیپې، ټیکۍ او نورو نومونو هم یادوي چې بېلابېل تعریفونه ورکول کېږي، لکه:

لنډۍ: د یوه وړوکی لنډ مار نوم دی چې سترگې یې له رڼا سره حساسیت لري، نو ځکه د شپې له مخې راوځي او ډېر زهرجن دی، زهر یې پر بدن باندې داسې اثر کوي چې نور د خلاصېدو توان او مجال یې نه وي، نو لنډۍ هم په همدې دوو لنډو بندونو کې ډېر لوی مفهوم او مضمون ځایوي چې اغېز یې خورا زیات دی، د همدې تاثیر له مخې یې لنډۍ بولي.

مسرې: مسره د یوې تېرې تورې نوم دی چې په مصر کې جوړېدلې او د پخوا وختو په جگړو کې خورا موثره وسله وه چې پښتنو ورڅخه زیاته استفاده کوله، د تاثیر له مخې لنډۍ ته مسره هم وايي.

ټپه: ټپه له ټپ (زخم) څخه اخیستل شوې ده، څنگه چې ټپ پر انسان اثر کوي همداسې لنډۍ هم پر اورېدونکي اغېز کوي، نو ځکه لنډۍ ته ټپه هم ویل کېږي.

د لنډۍ شروع، شمېر او شاعر معلوم نه دی، مګر په ټول ولس پورې مربوط شعر دی. د پښتو ګرامر لیکوال لیکي چې: «ټول په دې په یوه خوله دي چې د پښتو لنډۍ، سروکي، ... د ویدي سندرو پیل دی خو څوک په هغې پسې نه دي ګرځېدلي.» ویل کېږي چې لنډۍ له ویدي سندرو سره پیل شوي دي چې لږ تر لږه څلورنیم یا پینځه زره کلونو ته یې عمر رسېږي.

سپوږمیه سر وهه راخپږه

یار مې د ګلو لو کوي ګوتې ربینه

دا هغه زړه لنډۍ ده چې عمر یې زرګونو کلونو ته رسېږي. بناغلي حبیب الله رفیع د یوه بهرني څېړونکي (جون زانولسونیو) له خولې د پورتنۍ لنډۍ په هکله وایي چې: «دا د هغه وخت لنډۍ ده چې اریایان به د شپې له خوا د (سوما) د بوتې د لو کولو لپاره غره ته تلل او بیا به انتظار وو ترڅو د څوارلسمې سپوږمۍ (د څوارلسمې شپې سپوږمۍ) راوخپړي او دوی د سوما بوتې لو کړي، ځکه که دا په لمر کې لو شوی وای شیره یې خرابېدله، نو دوی به د سپوږمۍ د شپې انتظار ویست او ټول به راټول وو بیا به یې ددې بوتې لو کاوه او له هغه به یې شیره ایستله، له هغه به یې مشروب جوړول چې دوی ته ډېر مقدس وو او له هغو به یې استفاده کوله. دا لنډۍ یا تر څوارلسم (د څوارلسمې شپې) وړاندې ویل شوې یا په داسې ځای

کې ويل شوي چې غرونه لوړ دي او سپوږمۍ ژر نه راڅېږي يا هر
څه چې دي د مينې له خوا دا لنډۍ ورته ويل شوې ده.» نوموړی
دوام ورکوي چې:
مازيگری دی ښېرې مه کړه

ته به د ناز ښېرې کوي رښتيا به شينه

دا د لمر پالنې د وخت لنډۍ ده، کله به چې لمر لويده نو په دې
وخت کې به لمر پالونکو عبادت کاوه دوی باور درلود چې په دې
وخت کې هره دوعا قبلېږي، نو پر همدې اساس گوري چې مينه
(معشوقه) ښېرې کوي او هلته مازيگر دی، نو وايي چې: مازيگری
دی ښېرې مه کړه، ته به د ناز ښېرې کوي رښتيا به شينه. دا دواړه
زړې لنډۍ دي مگر يقيناً کلمې يې بدلې شوې دي، ځکه د هغه
وخت د کلمو په استعمالولو سره اوس څوک پوهېدی نه شي، نو د
وخت په بدلېدو سره کلمات هم اوسني حالت ته رارسېدلي دي، خو
يوازې فکر او مطلب يې تر دې دمه رالېږدېدلي دي.»

په لنډه توگه ويلاى شو چې د لنډيو شاعر معلوم نه دی، مگر د
شاعرانو له زړونو نه راوتي دي او د خلکو د پراخو پرگنو پر زړونو
يې چنگ وهلې دی. له يوې سينې نه بلې سينې ته او له يوه نسل
څخه بل نسل ته يې انتقال کړی دی، لنډۍ ژوندۍ دي او د تل
لپاره به ژوندۍ پاتې شي، ځکه دا د ولس شعر دی او په ولس پورې
اړه لري او همدا ولس يې، تر څو چې دا نړۍ نړۍ ده د تل لپاره
ژوندۍ ساتي.

لکه چې معلومه ده د لنډۍ اساسي موضوع انسان او د هغه
چاپېريال دی او هر څه چې په انسان پورې اړه لري د ټولو

خصوصیاتو سره یې په ساده، روانه، بنایسته او ظریفانه بڼه بیانوي، پر همدې اساس د حقیقتونو او خیالونو د مینې او محبت د عشق او وفا د دیدنونو او وصلت د حماسو، تنگ، غیرت، مېړانې، زړورتیا او ځان تېرېدنې همدارنگه د بې غیرتۍ، پېغور، موزیتوب، غم، غماز، هجران د سختیو او محرومیتونو د هیلو او نا هیلو د وفا او بې وفایۍ د باور او بې باوریو د توبو او تشبهاو، لنډه دا چې د ژوندانه له ټولو برخو څخه بحث کوي او هغه څه چې د انسان په محیط او ماحول کې قرار لري او راڅرگندېږي، هغه هم ورڅخه پټ نه پاتې کېږي لکه غرونه، سیندونه، سېلابونه، باغونه، گل، بلبل، سپوږمۍ، باد، باران، تندر، ستوري او اسمان او په خاصه توګه ګودر، مازیګر، چنارونه او نور.

په لنډیو کې ښځو ته ځانګړې او مهم ځای ورکړل شوی دی او همدا یې وجه ده چې د ښځو په وجود کې زلفې، وربل، بانه، وروځې، مړاوې او تورې سترګې، شونډې، انتګي، زنه، غاړه، قد، موسکا، په ناز کتل او تلل، خالونه، ټیک، پېزوان، چارګل... زیات ستایل کېږي او له بلې خوا نرینه چې د سکې بل مخ دی، هم په خاصو الفاظو ستایل او رټل کېږي. که نرینه پښتونولي او افغاني ارزښتونو ته په درنه سترګه وګوري او عمل پرې وکړي، نو هغه ستایل کېږي، لکه:

جانان مې سر په وطن کېښود

په تار د زلفو به کفن ورته ګنډمه

نن په خیبر د زلمو جنګ دی

خوشاله پاڅه چې مغول راغلي دینه

د اکبر خان غازي په توره
وطن رڼا شو د بنمنان په ماتې ځينه
دا هره مور به زامن راوړي
د احمد شاه په شان به لږ لږ پيداشينه
د توريالي اکبر له برمه
ځوانان د تنگ تورې وهي سر ورکوينه
د هندوستان پيرنگۍ ژاړي
که ژېړ ايوب په دنيا و کونډې به شونه

او چا چې پښتونولي ته شا کړې ده، هغه رټل شوي او رټل کېږي،
لکه جنگ څخه تېښته، موزيتوب.

عالمه راشي مخ راتور کړي
ما د بې تنگوياري کړه و شرمېدمه
جانان له جنگه په شا راغی
په پروني ورکړې خوله بنپېمانه شومه
موزي په مينه څه پوهېږي
په نس يې موږ کړه ترسهار کوي خوبونه
خدايه بې تنگه اولاد ورک کړې
چې تنگ ناموس د مور او پلار بربادوينه

سره له دې چې د لنډيو عمر معلوم نه دی مگر له ځينو لنډيو څخه د
لنډۍ عصر او زمان (نه دقيق تاريخ) چې په محيط او ماحول کې له
خاصو پېښو او تغيراتو سره تړاو لري، معلومېدې شي، لکه:

د مومن خان چيغه شوه پورته
د شيرينو شرط به په سرباندي گټمه
چې رامداد خان دې وويشتلو
نامرده نه کړي پښتانه داسې کارونه
مومن په جگه غونډۍ کېږدي
چې بوره مور يې هر سهار زيارت کوينه

په پورتنیو لنډيو کې د مومن خان، رامداد خان له يادولو څخه د
لنډيو عصر يا زمان معلومېدې شي، خو دقيق تاريخ يې نه.

احمد پردېس - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغوني ادب کې سياسي څېرې

۱- امير کروړ د جهان پهلوان:

امير کروړ سوري چې په جهان پهلوان يې شهرت موندلی دی، د دويمې هجري قمري پېړۍ د اولي دورې شاعر دی. امير کروړ د امير پولاد سوري زوی دی او امير پولاد په غور کې د ملک شنسب له زامنو څخه و، چې غور کې يې پاچاهي کوله.

امير کروړ پر (۱۳۹ هـ.ق) د غور په منديش کې پاچا شو، دی يو تکړه، غښتلی، کلک او مضبوط سړی و، په يو تن به له سلو تنو سره جنگېده، نو ځکه کروړ او جهان پهلوان بلل کېده او د پښتو ژبې يو تکړه او زبردست شاعر تېر شوی دی. امير کروړ پر (۱۵۴ هـ.ق) کال د فوشنج په جنگ کې وفات شوی دی.

۲- نصر لودي:

نصر لودي د شيخ حميد لودي زوی، د لوديانو دويم حکمران و، د (۳۹۰ هـ.ق) په شاوخوا کې يې حکومت کاوه، دی تر حميد وروسته

د هغه پرځای کېناست چې په ملتان کې دده واکمني د سند تر غاړو او د سلیمان تر غره پورې رسېده او د پښتو ژبې شاعر هم و.

۳- شیخ رضی:

شیخ رضی د شیخ حمید لودي وراره دی چې شیخ حمید څخه وروسته د (۳۸۰هـ.ق) په شاوخوا کې حکمران او په اخباراللودي کې د حمید لودي په وینا د پښتو ژبې له شاعرانو څخه و، چې د حمید لودي په وخت کې یې د افغانانو په غرو (سلیمان غره) کې د اسلام تبلیغ کاوه.

۴- سلطان شهاب الدین غوري:

سلطان شهاب الدین د خپل ورور سلطان غیاث الدین تر مړینې وروسته پاچا شو او دی د خپل ورور په وخت کې د لښکر مشر و او د غیاث الدین د وخت ډېرې کامیابۍ او بری د هغه په وسیله ترلاسه شوي وو. دده په زمانه کې د غوریانو پاچاهي د شمال له خوا تر خوارزم او ماورالنهر او په هند کې د هند په لویو برخو کې جاري وه. دا لوی پاچا پر (۶۰۲هـ.ق) کال د اباسین په غاړه د هند د اړو دوړو کرارولو لپاره هغې خواته روان شوی و، د یوه ناپېژندل شوي سړي له خوا ووژل شو.

۵- سلطان محمود غزنوي:

د سبکتگین تر مړینې (۳۸۹-۴۲۱هـ) وروسته د هغه له وصیت سره سم اسمعیل د سبکتگین کوچنی زوی پر تخت کېناست. په دې وخت کې محمود د خراسان حاکم و. کله چې سلطان محمود د خپل پلار له مرګه او د ورور له پاچاهۍ خبر شو، له اسمعیل څخه یې

وغوښتل چې له حکومت څخه لاس واخلي او دغه چارې ده ته وسپاري، خو اسماعيل مخالفت وکړ په نتيجه کې د لږاخ وډب څخه وروسته اسماعيل د غزني په شاوخوا کې ماتې وکړه او غزني د محمود لاس ته ورغی.

محمود پر (۹۹۸م) کال د غزني پر تخت کېناست، محمود د سيستان علاقه ونيوله او د بغداد د خلافت له خوا په رسميت وپېژندل شو او د يمين الدوله لقب ورکړل شو. سلطان محمود غزنوي (۱۷) ځلې پر هندوستان يرغل کړی دی او د سلطان محمود لويه جگړه د سومنات جگړه ده، چې پر (۴۱۲هـ) کل پېښه شوې ده.

۲- سلطان بهلول لودي:

سلطان د ملک کالشا هوځېل لودي زوی دی پر (۸۱۴هـ.ق) کال د ملتان په کمانگرانو کې دنيا ته راغی، د ځوانۍ په وخت کې سپاهي و، بيا ملک شو، سوداگری ته يې مخه کړه او د خپل لياقت، مهارت او بهادری په وجه د ډيلي پاچاهۍ ته ورسېده. ډيلي، پاني پت، ديپالپور، لاهور، هاني، حصار، جونپور، بهرايچ، ناگور او د ملتان تر څنډو پورې هندي ځمکې ټولې د ده په پاچاهۍ کې شاملې وې. د تاريخ داودي له وينا سره سم سلطان بهلول لودي پر (۸۵۰هـ.ق) کال د ربيع الاول د مياشتې پر اوولسمه نېټه په هندوستان کې پاچا شو او تر (۴۴) کاله پاچاهۍ وروسته پر (۸۹۴هـ.ق) کال د هندوستان د عاليگر د ضلعې د جلالې په قصبه کې وفات شو. سلطان بهلول لودي د هندوستان عادل او عالم پاچا و چې په دربار کې به يې شاعران او عالمان پالل او خپله هم د پښتو ژبې شاعر و.

۷- شيخ اسعد سوري:

په پټه خزانه کې راغلي دي: «شيخ کټه په لرغوني پښتانه کې له تاريخ سوري هسې نقل کا چې اسعد سوري په غور کې اوسېده او هلته سوري خاندان په پاچاهۍ کې ډېر عزتمند و، شيخ اسعد د محمد زوی و چې پر (۴۲۵هـ.ق) کال په بغنين کې وفات شو، شيخ اسعد سوري ډېر ښه اشعار ويل، نقل کا چې سلطان محمود غزنوي پر غور باندې د امير محمد سوري سره جگړه وکړه او په اهنگرانو کې يې محصور کا په دې وخت شيخ اسعد هم د اهنگرانو په کوټ کې و هغه وخت چې سلطان محمود امير محمد سوري ونيو او بندي يې غزني ته بوت، نو امير محمد سوري چې خورا زړور او عادل او ضابط امير و، له غيرته په بند کې مړ شو او شيخ اسعد چې دوست و د امير محمد سوري پر مرگ يې ساندي وويلې))

پر پورتنیو سياسي او فرهنگي شخصيتونو سربېره گڼ شمېر نور سياسي شخصيتونه هم په لرغونې دوره کې تېر شوي چې په مستقيم ډول يې پر پښتو ژبې او ادب خپل خپل تاثيرات پرې ايښي دي، خو ما يې هغه ډېر مشهور او مطرح کسان د بېلگې په توگه دلته معرفي کړل.

محمد مصطفی باور- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په لرغونې ادبي دوره کې قطعه

قطعه په هغو فورمونو کې شمېرلی شو، چې له عربي ژبې څخه په درېیمه هجري پېړۍ کې پښتو ته راغلی او په پښتو شاعرۍ کې اوډل شوی ده.

قطعه لکه د څلوريزې (رباعي) په څېر څلور مسرې لري، خو له رباعي سره يې توپير دادی،

چې په رباعي کې لومړۍ بيت مقفۍ وي، يانې دواړه مسرې يې قافيه لرونکې وي او د يوشان قافيې پيروي کوي او د دويم بيت دويمه مسره ورسره هم قافيه وي. په قطعه کې د لومړي بيت لومړۍ مسره او د دويم بيت لومړۍ مسره له قافيې څخه ازادې وي او د دواړو بيتونو دويمې مسرې په خپل منځ کې يوشان قافيه جوړوي، خو بل پلو ځينې کسان بيا دا دوه بېلابېل فورمونه يو له بل سره مغالطه کوي، قطعې ته څلوريزه او څلوريزې ته قطعه وايي. دوی په دې کې تېروتنه کوي چې دواړه يوشان دي، د دواړو مسرو شمېر يو برابر دی، خو د رباعي يا څلوريزې دواړه بيتونه ضرور مقفۍ وي يانې د سر دواړه مسرې يې يوشان قافيه لري، خو د قطعې لومړۍ بيت بيا يوشان قافيه نه لري، البته د لومړي بيت دويمه مسره او د

دویم بیت دویمه مسره په قافیه کې یو شان دي. همدارنگه د اهنګ له پلوه هم دواړه شعري فورمونه توپیر لري. قطعه په دوه ډوله ده:

۱- هغه قطعه چې ردیف نه لري

۲- هغه قطعه چې ردیف لري

دا چې موضوع پر لرغونې دوره څرخېږي، نو غواړم چې دلته د لرغونې دورې ځینې قطعې یا پارکي ستاسو په چوپړ کې وړاندې کړم او خپل بحث به هم ورباندې وکړم.

د اسلامي عصر په درېیمه او څلورمه پېړۍ کې د دې سیمې د دوو شاعرانو پارکي چې له پښتو تذکرو څخه لاسته راغلي دي، چې یو یې شیخ اسمعیل دی چې د ده دوه پارکي زموږ په لاس کې دي یو یې په تذکرة الاولیا او بل یې په پټې خزاني کې خوندي دی.

د شیخ اسمعیل هغه دوه پارکي دادي:

تښته وکړه له ابلیسه	چې ابلیس لعین ښکاره سي
هلته ورکه پلوشه سي	ټول نړۍ توره تیاره سي
سړی وړان سي له ابلیسه	غوڅ د پس په کتاره سي
که هر چا ابلیس څرخ کړ	نویې هله تداره سي
که سړی ابلیس ته پر سو	نو پر کور د ویر ناره سي

که څه هم دا پارکي د وزن له پلوه کومه ستونزه نه لري، خو د قطعې اصلي جوړښت سره یو څه توپیر لري. د دویم بیت لومړۍ مسره باید د لومړي بیت د دویمې مسرې له قافیه سره یو شان نه وای، یوازنی ستونزه په کې همدا ده چې له قطعې اصلي جوړښت سره مطابقت نه لري.

سليمان ماكو په تذكرة الاوليا کې د بختيار يو پارکى خوندي کړى
چې دلته يې تاسو ته وړاندې کوم:

وير مې زړه سوري سوري کړ
راته وگوره ملوکې
په بېلتون کې دې وباسم
له خوږمنه زړگۍ کوکې

xxx

د بېلتون اورونه بل دي
هر گړۍ مې زړگۍ سوځي
لېونۍ يمه د مينې
سوځم زه لکه پلوځي

xxx

غوږېدلې دې اور بل دی
اور زما په زړگۍ بل دی
زه بختيار خاورې ايرې سوم
په اورۍ سوي مې گوگل دی
راته وگوره ملوکې
راته وگوره ملوکې

دلته ددې شعر لومړي دوه بندونه قطعې ته ورته دي، که له ټول شعر پرته
يې په مستقل ډول ولولې، نو د قطعې شکل درکوي.
د کسې د غره په لمنو کې د پښتو د لومړنيو شاعرانو ايجاد شوي پارکي
د خپلو جوړښتي خصوصياتو له مخې د پښتو لرغونو سندرو په جمله
کې راځي، خو د شيخ بختيار پارکۍ يا سندره چې عشقي سندره گڼل
کېږي، د سر لومړۍ او دويم بند يې د قطعې خصوصيات لري، ځکه چې
د هر بند دويمه او څلورمه مسره يې په خپل منځ کې همقافيه دي.

عتيق الله خاكسار - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په لرغوني ادب کې د مثنوي ارزونه

په دې لیکنه کې د مثنوي له ارزونې څخه زموږ موخه ده چې د ارزښت معلومول دي. یانې د مثنوي بڼه اړخونه او نیمګړتیاوې څېړو. لومړی باید پر مثنوي پوه شو چې مثنوي څه ته وايي.

مثنوي: هغه شعري فورم دی، چې له عربي څخه پښتو ته راغلی دی، هر بیت یې ځانته ځانګړې قافیه لري، یانې دوه مسرې په خپل منځ کې سره هم قافیه وي او ردیف په هر بیت کې اختیاري دی. کېدی شي چې ځینې بیتونه ردیفونه ولري او ځینې یې ونه لري، د هر بیت د مسرو شمېر یې په خپل منځ کې سره مساوي دي، خو د ټولو بیتونو د مسرو د څپو شمېر یې د یو یا دوه څپو په شمېر توپیر او بدلون موندلای شي. البته تر اکبر زمينداوري دمخه مثنوي ته ورته شعرونه وو، خو بشپړه مثنوي اکبر زمينداوري لیکلې ده. دلته یې د مثنوي څو بیتونه را اخلو:

زه عاشق یم یار هم نیز
نور څه نه لرو تمیز

يو پر بله عاشقان يو
په خپل عشق کې صادقان يو
يو پر بل پسې رنځور يو
چې نږدې نه يو مهجور يو
عشق که بڼه دی که بلا دی
پیدا کړی زموږ مولاد ی

په پورتنیو بیتونو کې اول بیت ردیف نه لري او دوه نور یې لري. په
لرغوني ادب کې د مثنوي ځینې ځانگړنې دادي.
۱- زاړه ویونه لري ۲- زړه پانگه په کې پاتې ده.
۳- پښتو یې سوچه ده ۴- د پردیو ژبو اغېز په کې کم دی یا هېڅ
نه شته. ۵- ویاړنه او افتخار په کې موجود دی. ۶- عشق
او دوستۍ په کې ښکاري. ۷- ټولنیزه مینه او محبت په کې لیدل
کېږي.

تر اکبر زمينداور وروسته زرغون خان نورزي مثنوي لیکلې:
ساقی راشه پیاله راکړه مرور یار مې پخلا کړه
د نورو بېلگو په توگه د بابوجان بابي او د بي بي ښکېختې مثنوي
هم یادولای شو.

د بابوجان بابي مثنوي:
عشق یو هسې توریالی دی چې په هر ځای یې بری دی
عشق اور هسې سوزان دی چې سوځلی یې جهان دی
د بي بي ښکېختې مثنوي:

په زړه بڼاد شې ای مومنه په ظاهر په باطن سپینه
ظاهر زهد په اخلاص کړه په زړه ټینگ شه له یقینه

اخځونه

۱- خوشال په خپل ایډیال، محمد اسمعیل یون.

۲- پټه خزانه، محمد هوتک، دویم چاپ.

محمد داود رحیمی - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د هند لودي واکمنان او پښتو لرغونی ادب

لودي قبیله د پښتنو د مشهورو
اونوميالیو قبیلو له جملې څخه ده چې
د هند په ملتان یا ختیځه پښتونخوا کې یې
استوگنه کوله. دنوموړې کورنۍ دنسب په
هکله تاریخ پوهانو مختلفې نظریې ورکړې
دي، دځینو تاریخ پوهانو په اند لودي

کورنۍ د متوزي پښتنو له جملې څخه ده اومتو بي بي دبیت
نیکه لور او د شاحسی مېرمن وه. متوبي بي دوه زامن درلودل
چې د ابراهیم او غلجي په نومونو یادېدل چې تردې وروسته بیا
په لودیانو باندې مشهور شول.

دلودي کورنۍ نورې څانگې له سیانې، نیازي، پرانگي، لوانې،
دوتانې، سوري اومروتو څخه عبارت دي. ددي کورنۍ لومړنی
پاچا سلطان حمید لودي نومیده چې د (۳۷۰هـ ق) په شاوخوا کې
د لاهور او پنجاب دراجا له خوا قدرت ته ورسېد چې دواک سیمه
یې د ملتان شمال لور ته د پښتونخوا ځینې سیمې تر لغمانه پورې
اوپه سهیل کې د پنجاب یو شمیر سیمې وې چې پلازمېنه یې
ملتان و. سلطان حمید لودي چې یوزپور او پښتون سړی و

اودهمدي زړورتيا او پښتونولي له امله يې له راجا سره پر جی پال باندې د لودی د یخ له لورې دبری د نومخنیوی کاوه. سلطان حمید لودي په داسې وخت کې واک ته ورسېد چې په پښتونخوا کې د غزنوي کورنۍ پاچاهان د واک پر گدی ناست وو او خوځلي په جگړو کې هم ورسره ښکېل شوي دي. مگر کله چې سبکتگین د واک چارې په لاس کې واخیستې نو حمید لودي ورسره سوله وکړه.

تر سلطان حمید لودي وروسته دده زوی نصر پاچا شو کله چې نصر مړ شونو پر ځای یې داود قدرت ته ورسېد، چې په دې وخت سلطان محمود غزنوي په غزني کې پاچاهي کوله چې له داود سره یې په (۳۹۵-۳۹۶ هـ ق) کې جگړه وکړه او په (۴۰۱ هـ ق) کې یې داود ونیو او غزني ته یې راوست او بندي یې کړ چې هلته وفات شو.

دې سره د لودیانو د پاچاهي لمن ټوله شوه. مگر په (۸۵۵ هـ ق) یانې خلورنۍ مې پېړۍ وروسته لودیان یو ځل بیا په هند کې قدرت ته ورسیدل. ابوالمظفر بهلول شاه یو ځل بیا د لودي کورنۍ نوم راژوندي کړ او د پښتنو حکومت یې په هند کې جوړ کړ، دده تر مړینې وروسته سلطان سکندر لودي او بیا سلطان ابراهیم لودي پر هند باندې حکومتونه کړي دي.

لودي کورنۍ نه یوازې یوه شاهي کورنۍ وه بلکې د پښتو ادب پرمختګ لپاره یې هم د قدر وړ خدمتونه کړي دي. که څه هم دا کورنۍ له خپل ټاټوبي یانې پښتونخوا څخه لرې اوسېدله،

خوبی‌ها هم دوی پښتني فرهنگ، ژبه، دود او دستور هېر نه کړل،
ددې کورنۍ ځی‌نو شاهانو د شاهي تاج تر څنگ د ادب تاج هم پر سر
ایښی و، خپله یې هم شعرونه ویل او په دربار کې به یې ادبي
مشاعرې او غونډې جوړولې.

ددې لپاره چې دلودي کورنۍ له دې شخصیتونو سره بلدتیا
پیدا کړو نو د دغو شاعرانو لنډه پیژندنه (بی‌وګرافۍ) او
د شعر نمونې تاسې ته وړاندې کوو.

الف: شیخ رضی لودي او نصر لودی:

دلودي کورنۍ د مشهورو شاعرانو له جملې څخه دي، شیخ رضی
د حمید وراړه او نصر یې زوی و، چې ددوی له جملې څخه
نصر لودي دخپل پلار تر مړینې وروسته پاچاهی ته هم رسېدلی
دی.

د شیخ رضی احوال پټې خزانې په لاندې ډول ذکر کړي دي «پوه
سه پدی چی کامران خان ابن سدو خان په ښهر صفا کی په سنه
(۱۰۳۸) هجری کې یو کتاب وکښ چی (کلید کامراني) نومېږی
په دې کتاب کې کامران له کتابه د شیخ احمد بن سعید الودي
چې په سنه (۶۸۶) هجری کښلی دی او نوم یې «اعلام الوزی فی
اخبار لودی» دی هسی نقل کا: چی شیخ رضی لودي د شیخ
حمید لودي وراړه وه، شیخ رضی یو کلک او معتقد مسلمان و
له همدی امله دی د اسلام د دین دخپرو لولپاره پښتونخوا ته
ولاړ، دوه کاله یی هلته تېر کړه او ډېر خلک یی د اسلام په
سپېڅلي دین باندې مشرف کړل نصر لودي چې کله دخپل پلار له

مړينې څخه وروسته په تخت کېناست نوموړی د ملاحده له
استازوسره اړیکې ټینګې کړې او دهغوی سره به کېناست
اوبلاخړه له دوی څخه یې د اسماعیلېې فرقې عقاید زده کړل
اوملحد شو.

شیخ رضی چی کله له دې پېښې څخه خبرشونو له پښتونخوا
څخه یې نصرلودي ته دالاندی پارکی راولېږه:

دالحادپه لوردې ترپل
گروه دې زمونږو کورواوه
مونږونلې په زیارنه
تاپه تورو توراوه
لرغونوولې گروهېدلې
چې دې گونښې اړاوه
هغه گروه دی اوس اړه کړه
چې پلرو دې رنځاوه
لودي ستاپه نامه سپک شو
که هرڅومودرنځاوه
نصره نه مویې له کهاله
لودي نه یې په کاوه
زمونږ غاده ستاله گروهه
دورځ لوی په رغاه.

کله چی نصرلودی داخبرې واورېدې نوله دې خبرې څخه یې
انکار وکړ چې گنې دی ملحد شوی دی نودشیخ په ځواب کې
یې دالاندې پارکې وویل.

دالحادپه تورتورن سوم	زه لرغون خوملحد نه یم
زما دښنه هسې تورراکړي	که ملحد یم د دښنه یم
له اسلامه نه ترپلمه	تورانوڅخه په ترپله

گروه مې هغه لرغونۍ ده	اوس هم کروړ په لرغونه یم
داسلام په هسک به ځلم	وتورانوته تیاره یم
دلودی ځوی سنتي یم	دحمید له لوړ کاهاله یم
تورانۍ دښمن چې وایي	زه له گروه په اړه یم
دایۍ تورتاسې دروهوي	زه مومن ستاسې په تله

ددښنو ویڼاوې مغربه زه لودی یمه خوزه یم.

که چیرې مونږ د نصرلودی اوشیخ رضي لودی اشعاروته متوجه شو نو دا اشعارد شکل له مخې د غزل بڼه لري البته هغه غزلونه دي چې مطلع نه لري. د محتواله مخې دیني بڼه لري همدارنگه یو څه قافیوي نیمگړتیاوې هم لري یوه بله ځانگړتیا یې داده چې د عربي او فارسي ژبې له اغېزې څخه خالي ده، د سنتي، مومن او الحاد، یو څو کلمې په کې عربي دي اونور ټول سوچه پښتو لغاتونه دي چې ځینې یې اوس له منځه تللي دي.

ب : سلطان بهلول لودي :

کله چی پر (۴۰۱ هـ. ق) کال دسلطان محمود غزنوي له خوا د لودي کورنی پاچاهي له منځه یووړل شوه، نو تر (۴۵۰) کلونو پورې دلودیانونوم په هند کې کم اوریډل کېده. مگردسلطان بهلول لودي په راتلوسره دلودي کورنی نوم یوځل بیا راژوندی شو. دپښتو ژبې باوري سرچینه پته خزانه دبهلول لودي په هکله لیکي: «په مخزن افغاني کې نعمت الله هسې کښلي دي چې ملک بهلول دملک کالازوی و په هندوستان کې یې دسلطنت لوا هسکه کړه اودغه ملک له لودي طایفې څخه و له ډېرې زمانې دې لودي تیرسلطنت کاپه هند کې ملک بهلول په سرهند د اسلام خان تر وفات راهیسي استقلال وموند او تر جنگو په وروسته یې پر ډهلي خطبه او سکه ووهله پانی پت او لاهور او هانسي او حصار او ناگور یې دملتان تر څنډو پورې ونیول او د هندوانو د راجگانو سره سخت جنگونه وکړل اواته دیرش کاله یې په هندوستان سلطنت وکا».

بهلول لودي اصلا شاهوخیل دی دده مور اوپلار دملتان په کمانگران سیمه کې اوسېدل پر (۸۱۴ هـ. ق) کال د بهلول په مور باندې کوټه راږنگه شوه چې موریې مړه شوه اودی دمور له مرگ څخه خوشېبې مخکې پیدا شو.

په (۸۲۱) هـ ق کال کې د بهلول تره سلام خان، چې د سرهند حاکم و د بهلول له پلار څخه پرته چې د ملتان د دوروالي د سیمې حاکم و نور ټول وروڼه سرهند ته وروغوښتل.

کله چې د بهلول پلار د نيازۍ سره په یوه جگړه کې ووژل شو نو سلام خان بهلول هم سرهند ته وروغوښت او هلته یې له خپل تره سره د ژوند شپې او ورځې سبا کولې، بهلول په کوچنۍ توب کې هم هوښیار، پوه او ځیرک و له همدې امله دده تره هم ډېره پاملرنه کوله او په خورا مینه یې را لوی کړ.

کله چې سلام خان وفات شو نو ملک بهلول په (۸۵۵ هـ ق) کال کې پاچاهي ته ورسېد، ده لومړی په هند کې خواره واره پښتانه سره یو موټی کړل او د خپلو پښتنو وروڼو په مرسته یې په هند کې یې ډیر فتوحات وکړل بلاخره په (۸۹۴ هـ ق) کال کې یې له دې فاني نړۍ څخه سترگې پټې کړې.

سلطان بهلول لودي د پښتو ژبې یو تکړه شاعر هم و، له ادیبانو او شاعرانو سره یې زیاته مینه درلوده، دده په دربار کې به هر وخت ادبي مشاعرې او غونډې جوړېدې.

دده دربار یو مشهور شاعر اوادیب چې خلیل خان نيازۍ نومېده سلطان ته په یوه څلوریزه کې داسې خطاب کوي.

خړې وربځې ژاړې له پاسه کویله غږ کا بېلتون له لاسه
 یه هغه لوني گوهر په خول ستا دامرحبا کا ستا زموږ مواسه
 ددې څلوریزې په ځواب کې سلطان بهلول دا لاندې څلوریزه ورته وویله.

ملک به زرغون کرم په ورکړه راسه گوره ورېځې د داد له
پاسه

خول مې د عدل په درو روڼ دی جهان به زېب مومي زما له
لاسه

د سلطان بهلول لودي همدغه یوه څلورۍ زه پټې خزاني ترمونږ
پورې رارسولې ده او دده نور اثار په واک کې نه لرو.

ج: علي سرور لودی:

اوس هم دلودي کورنۍ یو بل ادیب، شاعر اوصوفي تاسې ته
درېږنو:

نوموړی شیخ هم د شاهو خېلو له ټبر څخه دی او د (۹۶۰) هـ ق کال
په شا او خوا کې یې ژوند کاوه. شیخ علي سرور یو لوی شیخ
او روحاني شخصیت و د تدریس حلقه یې هم درلوده اوزیات
مړیدان یې وو.

نوموړی شیخ شاعر هم و چې دیني او عرفاني شعرونه به یې
ویل، موږ دلته دده یو شعر تاسو ته وړاندې کوو.

غزل

محبت پیاله مې نوش کړه په مجاز کې
د حق نوروی ننم په سترگو دایاز کې
درست وطن راته دریاب شو بې دینده
دیدمې نه شې مگر خدای مې سبب ساز کې
که زه مې شم هم له گوره کرم سرپورته

ناگهان چي مي دلبر پورته اواز كي
كه مي سرغوخ درقي ب په تيره تبغ شي
هم به خم كه دلبر غوښت په مهر وناز كي
زه وي ار مداماً ناست يوله بله
پر غماز دي باري كاني دغم ساز كي
گران بېلتون به دهغو مينو وینه
چي تل ناست وي په خلوت كي سره راز كي
اي (سروره) غمازان سوه بي حساب
پاك الله دي صورت تش بي مغزه پياز كي.

محمد حامد حسن زی-د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغوني ادب کې عشقي روحیه

له استاد څخه په مننې چې موږ ته یې دا وخت راکړ، ترڅو د خپلې ژبې د لرغونتوب په اړه معلومات ترلاسه کړو، په دې برخه کې څېړنه وکړو، په راتلونکي کې ددې جوگه شو، چې خپلې ژبې ته خدمت وکړو او خپله ژبه د نورو پرمختللو ژبو په کتار کې ځای کړو. کوم

معلومات چې ما ددې موضوع په اړه وړاندې کړي، کېدی شي هغه ډېر کم، املايي او انشايي غلطۍ هم له ځان سره ولري، خو زه ددغو نیمگړتیاوو بڼه غواړم.

د پښتو د لرغونو ادبیاتو په لاسته راغلو نمونو کې موږ د شپږمې هجري پېړۍ په دوران کې ځینې داسې نمونې هم ترلاسه کوو، چې په هغو کې یوه سپېڅلې خو سوځنده مینه انگازې کوي.

د دغسې اورنیو عشقي احساساتو لرونکې ادبي نمونې موږ ته یوه د سلیمان ماکو له تذکرة الاولیا او بله له پټې خزانه څخه ترلاسه شوې دي، چې په لاندې ډول به پرې خبرې وکړو.

له دغسې سندرو څخه یوه سندره د شیخ تیمن کاکړ ده، دا سپری د سلطان علاوالدین حسین سام معاصرو او د (۵۵۰هـ.ق) کال شاوخوا یې د ژوند زمانه وه. دی په ږوب او د پخواني غور د کجران

په سيمو کې اوسېدلی دی. دده يوه سندره د پټې خزانې مولف
رانقل کړې ده چې دلته يې وړاندې کوم.

گهيځ رڼا د لمر خپره سوه
زما پر کور د ويرناره سوه
د بېلتون ورځ توره تياره سوه
ږغ سو ناخاپه چې بېلتون راغی
زړه مې له دې ويرنې شين دی
په ژړا ژاړم څه ناوړين دی
زرغون په اوښو مې سادين دی
په نول نولېږم چې تا خون راغی
نه به بيا يم نه به بيا راسي
نه به تياره شپه زما رڼا سي
نه به شهی راته پخلا سي
بېلېږي پېري او د يون راغی
د څښتن پار دی هېر مې نه کړې
اغليه مخ چې په يا نه کړې
اور بل دې پرېښووی واته کړې
پر ما د بل اور کړاوون راغی.

دغه سندري د هغو بدلو ابتدايي شکلونو ته پاتې کېږي چې په
کندهار او ددې سيمې په شاوخوا سيمو کې په خاص شور او جذبه
او ځانگړې غاړه ويل کېږي او په دې سيمو کې يې سپرې بدلې
بولي.

د شيخ تيمن په دې بدله کې يوه مينه او يوه سپېڅلې پښتنې مينه خپې وهي او په خورا پرېولو الفاظو کې يې خپله مينه بيان کړې ده، لوستل يې اوس هم پر لوستونکي او اورېدونکي خاص اغېز ښکاري.

د پښتو بله عشقي سندره چې تر موږ رارسېدلې ده هغه د قطب الدين بختيار کاکي خوندوره زړه سندره ده. قطب الدين د احمد زوی د موسی لمسی دی، کورنۍ يې له بختيارانو څخه سند ته تللې او د سند په اوج کې اوسېدلې ده. بختياران د پښتنو يوه ستانه قبیله ده، چې د پښتنو د انسابو په کتابونو کې يې يادونه شوې ده او کورنۍ يې اوس هم په کندهار او د سليمان د غره په لمنو کې اوسي. قطب الدين پر (۵۸۰هـ.ق) کال زېږېدلی دی، د اسلامي معارفو او عرفان لوی مراتب يې گټلي وو او په هندوستان کې شهرت ته رسېدلی و. په مرات الافغانه کې يې قطب الدين بختيار د (قطب افغان) په لقب ستايلی دی.

د قطب الدين بختيار د مړينې کال (۶۳۳- ۶۳۴هـ.ق) د ربيع الاول څلورم ښودل شوی دی. د قطب الدين بختيار کاکي يوه د مينې سندره سليمان ماکو په تذکرة الاوليا کې راوړې ده چې دلته يې را اخلو:

ویر مې زړه سوری سوری کړ	راته وگوره ملوکې
په بېلتون کې دې وباسم	له خوږمنه زړگي کوکې
	راته وگوره ملوکې
	راته وگوره ملوکې

د بېلتون اورونه بل دي هر گړۍ مې زړگي سوځي
لېونی یمه د مینې سوځم زه لکه پېلوځي
راته وگوره ملوکې
راته وگوره ملوکې
غوړولۍ دې اوربل دی اور زما په زړگي بل دی
زه بختیار خاورې ایرې سوم په اور سوی مې گوگل دی
راته وگوره ملوکې
راته وگوره ملوکې

د بختیار دا سندره که څه هم ډېره ساده ده، خو د استاد الفت خبره
یو موثر شعر او ښه نغمه ده او له یوه خوږ من زړه څخه راوتلې ده.
د پښتو د زړو عشقي سندرو ځانگړنې: د عشق او محبت
د دغو دوو زړو ترلاسه شویو پښتو سندرو له مطالعې څخه دا دواړه
سندرو ته دغه لاندې خصوصیات ټاکلای شو:

۱- د عشق او محبت دغه دوه سندري چې شاعران یې په شپږمې
پېړۍ کې اوسېدلي او د یوې شاعر حتی د اوومې پېړۍ د لومړۍ
نیمایي ډېر کلونه هم ژوندی و، د خپلو شکلي خصوصیاتو له پلوه
یوه سندره د پښتو بدلې لومړنۍ شکل دی، د بدلې دغه ابتدايي
ښه موږ ته دا خبره هم رابښي چې زموږ د ولسي شعر د معمولو
ژانرونو، لکه بدلې او د چاربيتې د شکل زړی همدا وخت زرغون
شوی دی، خو د قطب الدین بختیار کاکي سندره خپل لرغوني
شکلي خصوصیات لري او موږ یې په خپلو لرغونو سندرو کې
حسابوو.

۲- د دغو دواړو سندرو ژبه ډېره ساده او روانه ده، خو ځينې داسې لغات په کې راغلي چې د پښتو په ځينو لهجو کې نښايي موجود وي، خو په عامه پښتو کې نه شته.

۳- په دواړو سندرو کې عشق او مينه بيان شوې ده، دا مينه سوځنده ده، نښايي ځينې خلک يې د يوه معشوق مينه وبولي او ځينې بيا په دې عقیده دي چې په دې سندرو کې د الهي سوځندې مينې انگازې خورې دي، په هر صورت د دواړو ډوله مينې احساس ځنې کېدی شي.

دلاور ایوبی - د پښتو څانګې د لومړي ټولګي محصل

د امیر کروړ او ملکيار هوتک د شعرونو تاريخي ارزښت

الف- امیر کروړ: امیر کروړ د امیر

پولاد سوري زوی دی چې پر (۱۳۹۰ هـ.ق) کال

د غور په منډېش کې د واک پر ګدۍ

کېناست. امیر کروړ یو تکړه او پهلوان

ځوان و چې په یوازې ځان یې له څو تنو سره

جګړه کوله، امیر کروړ د خپل واک په موده

کې خیصار، کمران، برکوشک، بالشتان او همدارنګه د غور

کلاوې د خپل سلطنت تر سیوري لاندې راوستلې. نوموړی د ابو

مسلم خراساني خورا کلک ملګری و او په هغه جګړه کې هم ورسره

مل و چې له ابوالعباس سفاح او بني امیه سره یې وکړې، امیر هم

خپل لښکر د جنګ لپاره ورولبړه په پایله کې د بني امیه کورنۍ

ماتې وخوړه او عباسیان بريالي شول، عباسیانو سره یې په نورو

جنگونو کې هم همکاري کړې ده.

امیر کروړ واک ته په رسېدو سره د خپل قوم (سوريانو) نوم بیا

راژوندی کړ، د خپل قوم لپاره یې هم خدمت وکړ، ده د خپل واک

په وخت کې دوه مرکزونه درلودل، چې په ژمي به په منډېش کې او

په اوږي کې به په زمينداور کې مېشت و او هلته يې د ژوند شپې او ورځې تېرولې.

امير کروړ ددې ترڅنگ چې يو تکړه جنگيالي و د پښتو ژبې په شعر کې هم مخکښ و او پښتو اشعار به يې ويل. د پټې خزانې مولف د لرغوني پښتانه چې د شيخ کټه تاليف دی د امير کروړ د شعر نمونه تر موږه رارسولې ده چې دلته يې تاسې ته وړاندې کوم.

زه يم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته

پر هند و سند و پر تخار او په کابل نسته

بل پر زابل نسته

له ما اتل نسته

غشي د من مې ځي برېښنا پر ميرڅمنو باندې

پر ژوبله يونم يرغالم په تښتېدونو باندې

پر ماتېدونو باندې

له ما اتل نسته

زما د بريو پر خول تاوېږي هسک په نمځ په وياړ

د اس له سو مې مخکې رېږدي غرونه کاندې لټار

کېم ايوادونه اوجار

له ما اتل نسته

زما د تورې تر شپول لاندې دی هرات و جروم

غرج و باميان و تخار بولي نوم زما په اډوم

زه پېژندوی يم په روم

له ما اتل نسته

پر مروه زما غشي لوني ډاري دښن راڅخه
د هريرود پر ځنډو ځم تنبتي پلن راڅخه
رپي زړن راڅخه
له ما اتل نسته

د زرنج سوبه مې د تورې په مخ سوړو کړه
په بادارۍ مې لور او د کول د سور کړه
ستسر مې تربور وکړه
له ما اتل نسته

خپلو وگړو لره لور پېرزوينه کوم
دوی په ډاډينه ښه بامم ښه يې روزنه کوم
تل يې ودنه کوم
له ما اتل نسته

پر لويو غرو مې وينا درومي نه په ځنډو په ټال
نړۍ زما ده نوم مې بولي پر دريځ ستايوال
په ورځو شپو مياشتو کال
له ما اتل نسته

د امير کروړ پورتنی شعر د پښتو لومړنی لاسته راغلی شعر دی چې
تر دې دمخه موږ بل شعر په لاس کې نه لرو، البته له دې څخه به
وړاندې نور اشعار هم موجود وو، خو زموږ تر ګوتو نه دي
را رسېدلي، له دې امله دا لومړنی شعر بلل کېږي.

دا شعر د فخر کولو او ویاړ بڼه لري او نوموړي د خپل ځواک، شان و شوکت، مېړانې او خپل قوم ته د خدمت اظهار په کې کړی دی او دا د ده د جنگیالیتوب ښکارندويي کوي.

د شکل او جوړښت له مخې نه د پښتو د ملي نظمونو لکه لنډۍ، چاربيته، بگتۍ... په ډول دی او نه هم له عروضي نظمونو لکه غزل، قصیدې... سره سرخوړي نو له همدې امله زموږ پوهانو لکه استاد حبیب الله رفیع دا شعر د پښتو د لرغونو سندرو په جمله کې حساب کړی دی. ددې شعر یوه بله ښېگڼه داده چې ټول لغتونه یې سوچه پښتو دي او د نورو ژبو لغات په کې نه دي کارول شوي، په داسې حال کې چې زموږ په زیاتره لرغونو منظومو او منشورو اثارو کې د عربي او پارسي لغات تر سترگو کېږي، خو بیا هم په دې شعر کې داسې لغات کارول شوي دي چې په اوسنۍ پښتو کې بېخي نه شته او یا هم ډېر کم تر سترگو کېږي چې هغوی هم خپله اصلي بڼه له لاسه ورکړې ده. د امیر کروړ پر دې شعر څه باندې دولس نیم سوه کاله تېرېږي او له تاریخي پلوه دا شعر پښتو ادب ته ډېر زیات ارزښت لري.

ب- ملکيار هوتک: ملکيار هوتک د بابا هوتک زوی او د پاړو لمسی دی چې پر (۷۱۵ هـ.ق) کال زېږېدلی دی، دده پلار په هغه وخت کې د خپل قوم مشر و، نوموړی یو تکړه، زړور او جنگیالی پښتون و. څرنگه چې مغولو جنگیالیو د پښتنو پر سیمو باندې زیات یرغلونه کړي وو، د دوی پر سیمه یې هم یرغل کړی و او د دوی ترمنځ سخت جنگونه هم پېښ شوي وو، ګڼ شمېر پښتانه او مغول په دې جنگونو کې ووژل شول.

کله چې بابا هوتک پر (۷۴۰ هـ.ق) کال وفات شو له دې امله چې دی د پلار مشر زوی و، نو د قوم مشرتابه او مسولیت د ملکيار پر غاړه شو. په دغه وخت کې ملکيار (۲۵) کلن زلمی و، ده هم د خپل پلار غوندې د قوم مشري په ښه توګه وکړه، دی یو پیاوړی، باغیرته او واکمن ځوان و، همدارنګه دی یو هېوادپال سپی و. په خپله سیمه یانې سیوری کې یې د کورونو، کارېزونو او نور رغونیز کارونو کې خپل رول ترسره کړ. کله چې مغول له دې کارونو څخه خبر شول، د هغوی وحشي لښکرې دې سیمې ته راغلې او د دې ځای ټوله ابادي یې ویجاړه کړه او دوی هم مرغې او ږوب ته په تللو اړ شول، تر څه مودې وروسته یې له خپلې سیمې څخه مغول بېرته وشړل او مېشت شول.

ملکيار د رزم ترڅنګ د بزم خاوند هم و، د پښتو ژبې یو تکړه شاعر تېر شوی، ډېر خواږه اشعار یې ویلي چې اکثرو یې غنایي او عشقي ښه درلوده، دده د شعر نمونه په لاندې ډول ده:

ترنک بهېږي ترنک بهېږي غاړې تر غاړې
 زما زړګی خو خپل لالی غواړي
 که روده روده د ترنک روده خاوند دی وچ کا
 چې زړګی مومي زما خپله سوده
 که ښه دی ښه دی ښه د بېلتون دی زړه ښه وړی
 په ویر ژړلی په غم زبون دی
 که اور دی اور دی په زړه یې اور دی دا اور به وچ کا
 د ویر ښونه بل ډېر په زور دی
 نمځه یوسه سپینې سپوږمیه ورته وایه

چې ترنک تال کړم ستا له خولگيه
که خړو خړو اوبو سوان کړی
پاتې له یار دی سوب یې جانان دی.

که د ملکيار هوتک پورتنی سندرې ته په ځير سره وگورو، نو دا سندرې تقريباً عشقي بڼه لري. شاعر د خپلې مينې اظهار په ډېره بڼه توگه کړی دی او د شکل له مخې هم د پښتو د لرغونو سندرې له جملې څخه دی، په دې سندرې کې شاعر د زمانې او همدارنگه د طبيعت له ناخوالو څخه سر ټکولی دی، چې دده او معشوقې او وصال پر وړاندې خنډ گرځېدلی دی، چې د ترنک سيند يې د بېلگې په ډول ويلای شو.

د ملکيار هوتک دا سندرې په ډېر خلاص زړه ويل شوې ده، ژبه يې ډېره ساده او روانه ده او د هر لوستونکي لپاره زړه راښکونکې ده. همدارنگه د هنريت خيال هم په کې ساتل شوی دی، نوموړې سندرې د هماغه وخت د شرايطو، دود او دستور او همدا ډول د پښتني افکارو نماينده گي کوي او په ډېر لوړ ذوق سره بيان شوې ده. د يادولو وړ ده چې د ملکيار هوتک پورتنی سندرې د پښتو د لرغوني ادب د لړۍ وروستی کړی ده، چې تر موږ رارسېدلې ده او عشقي يا غنايي مسايلو ته په کې اشاره شوې ده.

گل محمد پښتون- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو ادبیاتو په لرغونې دوره کې نشر

په دې دوره کې نشر لکه څنگه چې باید وای دومره په لاس نه لرو، دا ددې مانا نه لري چې پښتو به په نشر کې اثار نه درلودل، بلکې دا ویلای شو چې پښتو یوه لرغونې ژبه ده، لکه څنگه چې یې په نظم کې ډول ډول اثار درلودلې دي، دغه رنگه به یې په نشر کې هم اثار درلودل او پښتو نشر هم تاریخي ریښې لري، ولې هغه به هم لکه د پښتو نور اثار چې د زمانې ناوړو سېلابونو له ځان سره وړي دي، نشر به هم په دې سېلابونو کې ورک شوی وي. دغه وجه ده چې تر (۲۰۰هـ) څخه دمخه موږ هېڅ کوم کتاب نه لرو، یوازې د هاشم زید السرواني (۲۲۳-۲۹۷هـ) د سالو وړمه کتاب چې په نثر یې لیکلی دی او د هغه هم یوازې نوم راپاتې دی چې دا کتاب د عربي ژبې د شعرونو د فصاحت او بلاغت په بیان کې په پښتو نثر لیکل شوی دی.

د مغولو تر تاراک (۲۰۰هـ) دمخه د پښتو ژبې ادبي مرکزونه غور، هلمند، ارغنداب او د ترنک ورشوگانې وې، څرنگه چې دغه مرکزونه د مغولو خونخوارو لښکرو وران کړل او د مدنیت یوه بېلگه یې هم پرېښوده، نو ښایي چې د پښتو کتابونه او اثار هم

ورسره تباہ شوي وي، يو پوخ دليل شته چې تر (۲۰۰هـ) دمخه هم د پښتو نثر موجود و او د پوخوالي او متانت درجې ته رسېدلی و، ځکه د (۲۰۰هـ) په شاوخوا کې چې د نثر کومه نمونه موجوده ده هغه ډېره پخه، متينه او خوږه ده، د يوې ژبې نثر چې دې درجې ته رارسېږي، طبعاً يې بايد لومړني پړاوونه تېر کړي وي چې د کوچنيوالي له مرحلې څخه د پوخوالي درجې ته رارسېدلی وي. د مغولو چپاوونو، نه يوازې دا چې پخواني اثار يې له منځه يوړل، بلکې راوړوسته دورو اثار يې هم په خپلو سېلابونو کې لاهو کړل. دغه وجه ده چې تر (۲۰۰هـ) څخه وروسته هم د کلونو کلونو په بهير کې موږ د نثر کوم پوره اثر په لاس کې نه لرو، يوازې د سليمان ماکو د (تذکرۃ الاوليا) چې ټولې څلور پاڼې دي يا اته مخه او ډک اووه مخه کېږي د هلمند د ناوې د ادم خان په کلي کې د زړو کتابونو د پتللو پر مهال د لوی استاد پوهاند علامه عبدالحی حبيبي گوتو ته ورغلې چې دا اووه مخونه هم له کلتوري، تاريخي، ادبي، عرفاني او ژبني پلوه د زيات ارزښت وړ دي، چې لومړی دا پر دوو برخو وېشلاى شو:

الف- د سليمان ماکو خپله ليکنه چې په نثر ده او د شاعرانو ژوند ليک په کې راغلی دی.

ب- په تذکرۃ الاوليا کې د شاعرانو راغلی کلام چې په نظم دی. سليمان ماکو د پښتو پخوانی مورخ او نثر ليکونکی دی. دده دغه تذکره د پښتو مشاهيرو او ادبي رجالو يو مفصل تاريخ دی، چې دی د هر سړي احوال بيانوي. د هغه علمي او روحاني مقام ښيي او بيا يې د شعرونو بېلگې او څه ويناوې رانقلوي. دا نثر د پښتو

پخوانيو شاعرانو په احوال او اثارو کې زموږ يو پخوانی تاريخي او پوخ ماخذ دی، چې دی د هغو د ژوندانه احوال، اخلاق، کورنۍ او هم ادبي موقعيت ښيي، نو ويلای شو چې دا د تصوف کتاب نه دی، بلکې د شعر او ادب يو قيمتي تذکره ده.

د سليمان ماکو نثر ته که په تحليلي نظر وکتل شي، نو په هغه ادبي چاپېريال کې چې دا نثر رامنځته شوی دی، حتمي به ددغو شرايطو تابع و.

۱- د پښتو ژبې خپل اثر چې سليمان ماکو پښتون و او د پښتو ژبې ويونکی و، نو طبيعي ده چې دغه عامل به دده د نثر ليکنه کې موجود وو د هغو د ليکلو سبک به هم پرده دروند اثر درلود.

۲- په پارسي ژبه کې چې کوم ادبي حرکت موجود و او د سليمان چاپېريال يې نيولی او ضرور به يې دده پر نثر هم اثر کړی وي.

۳- په دغه وخت کې عربي ادب او ژبې هم پوره او بشپړ اثر کړی و، پخپله پارسي نثر هم په لومړيو وختو کې تر دغو اغېزو لاندې وده وکړه (۵۰۰هـ) په شاوخوا کې چې کوم پارسي منشور کتابونه وليکل شول د عربي ژبې اغېز په کې څرگند دی، ځکه چې پښتانه هم له عربي ثقافت سره د دغې زمانې په بهير کې اړيکي لري، نو پر پښتو هم د عربي اثر شوی دی.

په لفظي لحاظ د سليمان ماکو نثر خوږ، ساده، روان او له ځانگړي اهنکه ډک دی، په خاصو ځايونو کې يې سجع کارولې چې نثر ته يې زياته ښکلا وربښلې ده او له عمومي محاورې څخه لرې نه ده، جملې يې لنډې دي، مقصد لنډ بيانوي او په معنوي لحاظ د اسلام او مذهب تاثير په کې ښکاري. په دې دوره کې نور داسې کتابونه نه

لرو چې هغه هم په نشر کې ليکل شوي وي، خو يوازې نومونه او ځينې محتوايات يې د ځينو تذکرو په حواله لاسته راغلي دي. د سليمان ماکو تذکره له ژبني پلوه د درېو ژبو له لغتونو څخه جوړه ده: الف- پښتو، ب- عربي او ج- فارسي. دا نشر د گرامر له پلوه سره توپير لري او همدا ډول ځينې متروکې او ورکې کلمې هم لري. تر دې نشر وروسته نور نثرونه چې دي، هغه په (۲۵۰هـ) کې تاريخ سوري هغه کتاب دی چې د پټې خزانې مولف يې د شيخ کټه د لرغوني پښتانه په حواله نوم اخلي او دا کتاب د شيخ کټه په لاس کې و او په لرغوني پښتانه کې يې ډېر مواد له دغه کتابه رانقل کړي وو، ددې کتاب ليکوال محمد بن علي البستي دی چې په بست کې اوسېده.

پټه خزانه داسې څرگندوي چې دا کتاب په پښتو ليکل شوی او په هغه کې يې د سوريانو د کورنۍ حال او احوال بيان کړي. د هغو کورنيو، سياسي او ادبي شخصيتونو همدارنگه د تاريخي او سياسي پېښو د پېژندنې تر څنگ يې ادبي رنگ هم درلود، ددې خبرو بڼه ثبوت د (تاريخ سوري) هغه محتوايات دي چې موږ ته په دوو واسطه لاسته راغلي دي.

الف- شيخ کټه ((لرغوني پښتانه)) کې له تاريخ سوري څخه مواد اخيستي دي.

ب- د پټې خزانې مولف ((محمد هوتک)) له ((لرغوني پښتانه)) څخه په خپل کتاب کې ځينې مواد را اخيستي دي، هغه اثار دادي:

۱- د امير کروړ احوال او دده وياړنه.

۲- د اسعد سوري احوال او قصيده يې.

۳- د بنکارندوی غوري احوال او قصیده یې.

تر تاریخ سوري څخه راوړوسته د پښتو نثر بل کتاب چې «اعلام الوزی فی اخبار لودی» نومېږي او پر (۲۸۲هـ) کال احمد لودي لیکلی دی، ددې کتاب پته هم نه شته او دا کتاب هم د لودي پاچاهانو د احوال او اشعارو یوه ټولګه ده چې تر یولسمې هجري پېړۍ پورې لاموجود و، تر دې راوړوسته د (۷۵۰هـ) په شاخوا کې د یوه بل تاریخ د نامه څرک لګېږي دا کتاب (لرغوني پښتانه) نومېږي چې شیخ کټه متي زی لیکلی دی او اوس هغه ورک دی خو داسې څرګندېږي چې دا کتاب تر (۱۱۴۲هـ) پورې د پټې خزانې د مولف محمد بن داود سره و ځکه چې محمد هوتک ددې کتاب ډېره یادونه کړې ده او د شاعرانو ډېر احوال یې له دې کتاب څخه راوړي دي او دا د پټې خزانې لوی ماخذ دی.

دا کتاب په نثر او نظم کې د پښتنو پوهانو، شاعرانو او جنگیالیو مهمه ذخیره ده چې نثر یې ښه پوخ، خوږ او روان دی.

د شیخ ملي دفتر هم په دې دوره کې د نثر هغه کتاب دی چې د (۸۳۰هـ) په شاوخوا کې لیکل شوی دی، چې په دې کتاب کې د یوسفزو د یون او فتوحاتو احوال، د پېښور او سوات په سیمو کې د دغه ولس تاریخي پېښې او د ځمکو د وېشلو د قانون بیان په کې لیکل شوی و.

(د پښتنو تاریخ) هم هغه منشور تاریخي او قانوني اثر و چې کجوخان رانیزی پر (۹۰۰هـ) کال د دفتر د تکمیل لپاره لیکلی و، دا کتاب هم اوس په لاس کې نه لرو.

اخځونه

- ۱- حبيبي عبدالحی، د پښتو ادبیاتو تاریخ، لومړی او دویم ټوک،
د اش خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۴ل کال.
- ۲- هوتک محمد، پټه خزانه، مومند خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۹ل
کال.
- ۳- زبور ډاکټر زبورالدین، د پښتو ادبیاتو تاریخ، لرغونې دوره،
مومند خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۹ل کال.
- ۴- یون محمد اسمعیل مقاله (د تذکرة الاولیا ځانګړتیا او
لرغونتیا)).

حميدالله- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د لرغونې او منځنۍ دورې د ادبياتو ترمنځ توپيرونه

د پښتو لرغونې ادبيات زموږ گران هېواد په څو مهمو مرکزونو (غور، ملتان او د کسي غر) کې لږ او ډېر لاسته راغلي. دا درې هغه مرکزونه دي چې پښتنو په کې خپل محلي حکومتونه کړي او يا يې د خپلې قبيلې تر نظام لاندې ژوند کړی دی، د پښتونخوا او د افغانستان په نورو سيمو کې پښتانه خواره وو او د سند او پنجاب تر لمنو رسېدلي وو.

د پنجاب په يوه خورا لرغوني ښار ملتان کې يې حکومت هم جوړ کړی و. په دې مرکزونو کې چې کوم ادبيات منځته راغلي دي هغه ادبيات دا لاندې خصوصيات لري:

۱- د اسلام په لومړيو پېړيو کې د پښتو ايجاد شوي ادبيات د خپل شکل او جوړښت له مخې له زړو اريايي ادبياتو سره نږدېوالی لري او د پښتو خپل شعري اوزان دي چې د اسلام د لومړيو څلورو پېړيو په دوران کې په دغو مرکزونو کې ايجاد شوي. پښتو اشعار به په خپلو دغو لرغونو ملي اوزانو کې ويل کېدل.

۲- په دغو سندرو کې ډېر پېچلي موضوعات نه، بلکې د هغه زمان د پښتنو موقف ته پاملرنه د مناظرې، جنگي او حربي کارنامو وياړ، له خپل قوم او کورنۍ سره مينه ددې سندرو اساسي موضوع ده او د اسلامي اساساتو حمايت په دغو سندرو کې شامل دی.

د پښتو ادبياتو لومړۍ دوره له دويمې دورې سره کامل توپير لري، په هر لحاظ په دې دوره کې پښتو ادبيات د افغانستان او پښتونخوا او هند په سيمو کې له ځينو ملي، مذهبي او پښتني احساساتو سره په ارتباط کې ايجاد پري.

د منطقي مسلط فرهنگي او ادبي جريان پر پښتو ادبياتو خپل پوره اغېز کوي او د همدغو جرياناتو په پيروي کې خپل ځانگړي سبکونه پيدا کوي او ځانته خپل خاص اورېدونکي او پيرون مومي.

ددې دورې ځانگړی توپير په دې کې هم دی چې ددې دورې ځينې بشپړ اثار په لاس کې لرو او د لومړۍ دورې ځينې اثار له مودې سره شته، خو يو شمېر زيات يې زموږ په لاس کې نه شته، يا ورک شوي او يا د وخت په تېرېدو سره له منځه تللي دي. د هرې دورې د شاعرانو سبک توپير کوي، د لومړۍ دورې د شاعرانو سبک د دويمې دورې د شاعرانو له سبک سره ډېر توپير لري.

د لسمې هجري پېړۍ په دوران کې بايزيد روښان د خاصو سياسي، اجتماعي، فرهنگي شرايطو او تمايلاتو تر اغېزې لاندې يو عرفاني حرکت پيل کړی. د پيړۍ او مريدۍ سلسله يې جاري کړه او خپل مبادي او لارښوونه يې په ډېرو ښکلو الفاظو کې په پښتو، پارسي،

عربي او هندي اثارو کې تنظيم کړه، نو دغه مهال د نظم او نثريوه غټه زېرمه په پښتو کې پيدا شوه.

۳- د اسلام د مقدس دين د لومړيو پېړيو پاړکي لکه چې د شکل او جوړښت له پلوه خپله ملي بڼه لري، د نورو ژبو د شاعري اغېزې پر دې شعرونو زياتې نه ليدل کېږي او د نورو ژبو اثرات په کې کم ليدل کېږي. هغه يو نيم د عربي ژبې او نورو ګاونډيو ژبو لغتونه په کې شتون لري، دا ډول اخیستنې د پاک اسلام د دين راتګ او له نورو ژبو سره د ګاونډيتوب له امله يا د راشې درشې له امله يو طبيعي عمل دی.

۴- په دغو مرکزونو کې ايجاد شوي اشعار ساده او هنري رنگيني دومره نه لري، ويناوالو يې سيده د خپل مطلب پر ويلو پيل کړی دی او د هنري رنگينيو خيال يې نه دی ساتلی.

دويم- د کسي غره: دا هم يوه لرغونې سيمه ده چې پښتانه له ډېرې پخوا زمانې څخه هلته مېشت دي او دې غر ته اکثره خلک د سليمان غره هم وايي، چې په پوره اندازه پښتانه هلته اوسېږي.

څنگه چې د کسي په غره کې پښتانه اوسېدل نو هماغسې د خپلې ټولنې له شرايطو سره سم برابر ادبيات يې هم درلودل. هغه ادبي اثار ددې غره د خلکو په منځ کې او د ټولو لرو او برو پښتنو په منځ کې په شفاهي او تحريري بڼه تر اوسه هم شتون لري او په لسگونو پښتانه شاعران په دې غره کې زېږېدلي او روزل شوي دي، چې له هغې جملې څخه يو هم شيخ بيتني بابا دی چې تر ټولو معلوم او پخوانی کس دی چې د کسي د غره په لمنه کې روزل شوی او د ژوند دوره يې د درېيمې هجري پېړۍ په شاوخوا اټکل کېدی شي.

درېم- غور: غور زموږ د گران هېواد افغانستان يوه لرغونې او تاريخي سيمه ده چې د پاچاهيو سلسلې په کې تېرې شوي او د پښتنو په لرغونو استوگنځايونو کې يوه هم د غور سيمه ده چې د پښتنو قبيلو په منځ کې د غوريانو يا غورياخېلو په نامه يادېږي. دې قبيلې هم د پښتو لرغونو ادبياتو په برخه کې زيارونه ايستلي دي او له هغه وخت سره سم يې خپل ادبيات درلودل او پښتو ته يې خدمت کاوه، شفاهي او تحريري ادبيات دواړه يې درلودل. له دې جملې څخه يو هم امير کروړ دی چې د پرخوانی شاعر دی د هغه يو شعر لاسته راغلی دی چې وياړنه يې بولي، ښه روان شعر دی او سوچه پښتو لغتونه يې کارولي دي.

نېک محمد کټوازی- د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

په پښتو لرغونو ادبياتو کې جغرافيايي نومونه

دا چې هر هېواد لرغوني جغرافيايي نومونه لري، نو زموږ هېواد افغانستان چې پنځه زره کلن تاريخ لري، ډېر لرغوني جغرافيايي نومونه لري. زه دلته د ځينو هغو مشهورو سيمو نومونه اخلم چې د پښتو د لرغونو ادبياتو د نظم او نثر په بېلگو کې يې يادونه شوې ده:

- ۱- بالشتان: د جنوبي غور مشهور ښار و، چې ځينو مورخينو والشتان هم ليکلی دی.
- ۲- منديش: د غزنويانو او غوريانو په وخت کې منديش مشهور ښار و، چې بيهقي او گرديزي او جوزجاني يې هم نوم اخلي.
- ۳- د خيسار کلا: دا کلا په غزنوي او غوري دورو کې د مغولو تر ټاراکه مشهوره وه، اوس قيصار په ممبي پورې اړه لري.
- ۴- تمران: د تيموري قبيلې ځای دی چې د غور شرق خواته پروت و.
- ۵- برکوشک: يانې دغه لوړه ماڼۍ وه چې فيروزکوه کې پرته وه.
- ۶- پوشنډ: د ياقوت په قول له هراته لس فرسخه لرې يو ښار و.

۷- غرجستان: غرجستان چې د غور او هرات له شمال نه پیل تر امو پورې او په لویدیځ کې تر مرغابه او مروالروډ پورې رسېږي او په ختیځ کې له بلخ سره نښلي.

۸- قصدار: په اوسني بلوچستان کې یو ښار دی چې اوس یې خدار بولي.

۹- هلمند: په اوستا کې د هلمند یادونه د هنرمند په نوم شوې دا سیمه تر میلاد (۳۰۰۰) کاله وړاندې تاریخ لري چې د بست ښار یې مهم دفاعي ښار و.

۱۰- پکتیکا: دا هم یو لرغونی جغرافیایي نوم دی، ځکه د یونان یو مشهور تاریخ لیکونکي هیروډوټ (۴۸۴-۴۲۵ ق.م) هم په خپله مشهوره جغرافیه کې د پښتنو ذکر کوي، دی د پښتنو هېواد (پکتیکا) په نامه یادوي او په پکتیکا کې د سلیمان غر، د جرکني غر او د گومل سیند، د سه گاني غونډۍ تاریخي ځایونه دي چې زه به د گومل د سیند په باره کې لږ څه معلومات درکړم.

۱۱- گومل سیند: گومل سیند د پکتیکا ولایت د جنوب خواته د سلیمان له غره سره مستقیم تېر شوی چې ان تر جنوبي وزیرستان پورې امتداد لري، دايمي اوبه نه لري، خو د بارانونو په موسم کې په کې اوبه ډېرې وي.

د ډیورنډ کرښه هم یو ځل د یو څو هیئتونو له خوا څو ځله لاسلیک شوه د گومل او کرمې د سیندونو ترمنځ خو دا مسئله حل نه شوه ځکه چې یو طرفه بڼه یې لرله.

۱۲ - غور: دا یو تاریخي ولایت دی، دا ولایت ډېرې دفاعي کلاګانې لري تر ټولو مشهوره کلا یې د قیصر کلا ده چې سلطان علاوالدين ابادۀ کړې وه او بل د (مینار) جام دی.

۱۳ - هرات: هرات د هېواد له شمال غربي ولایتونو څخه دی چې ډېر تاریخي ولایت دی. سکندر مقدوني د هرات ښار د «اتاکان» یا «ارتکایا» په نوم یاد کړی دی. پر دې خاوره یونانیانو، کوشانیانو، یفتلیانو، ساسانیانو او تیموریانو واکمنۍ ترسره کړې دي.

۱۴ - بخدي (بلخ): د پخواني اریایانو مرکز و چې بل نوم یې د بیرغونو ښار و چې دا هم یو لرغونی ښارګوټی و.

۱۵ - سور غر: دا غر ډېر مشهور غر دی چې د کلات شمال شرقي خواته واقع دی. کله چې به په هغه وخت کې هر ځل مغولو د ارغنداو پر غاړو لوټ کاوه اتغر، بولان او کلات به یې تالاکول باباهوتک خپل قومونه راټول کړل او په سره غره یې حمله وکړه، په دې جګړه کې مغول تالاشول. د باباهوتک په یوه جنگ کې چې پښتانه د مغولو په مقابل کې لږ څه کمزوري شول، نوده د ځوانانو د احساساتو د راپارولو لپاره دا لاندې سندره وویل:

پر سور غر بل راته نن اور دی
وګړی به جوړ راته پېغور دی
پر کلي کور باندې مغل راغی
هم په غزني هم په کابل راغی
غښتلیو تنګ کړی دا مو وار دی
مغل راغلی په تلوار دی

په پښتونخوا کې يې ناتار دی
پر کلي کور باندې مغل راغی

- ۱۶ - مهمند: دغه کلی اوس هم په دې نامه یادېږي، په کندهار کې دی.
- ۱۷ - قصر نارنج: دا قصر په کندهار کې دی.
- ۱۸ - لغمان: د دې ولایت پخوانی نوم (لمپاکا) و چې بطليموس یاد کړی او بیا د وخت په تېرېدو سره لقمان او بیا لغمان شو.
- ۱۹ - بامیان: دا ولایت هم لرغونی دی چې د بودا مجسمې هم په دې ولایت کې دي.
- ۲۰ - دیبل: د عربو سمندرګي پر غاړه یو ښار و چې اوسنۍ کراچۍ ته نږدې دی.

اخځونه

- ۱ - پټه خزانه، دویم چاپ، ۱۳۳۹ ل کال.
- ۲ - افغانستان پېژندنه، اورنگزېب ارشاد، ۱۳۸۴ ل کال.

سیداکرام الدین- د پښتو خانګې د لومړي ټولګي محصل

په پښتو لرغونې شاعرۍ کې رزمي روحیه

که موږ پښتو ادبیاتو ته نظر وکړو، څه په لرغونې دوره کې، څه په منځنۍ دوره کې او څه هم په اوسنۍ دوره کې، ټولو کې رزمي روحیه لیدل کېږي، ددې یو مهم علت دادی چې پښتانه همېشه او یا یې زیات وخت له جنگونو سره مخامخ شوي، جګړې پرې تیل شوي او جګړو ته یې ځواب ویلی دی. نو په دې خاطر رزمي روحيې پر پښتو ادبیاتو په مستقیم او نا مستقیم ډول اغېز کړی دی. تصادفي نه ده چې پښتو لومړنی لاسته راغلی شعر هم فوق العاده رزمي روحیه لري.

د پښتو د ادبي تاریخ یوې مهمې منبعې پټې خزانې په حواله امیر کروړ د امیر پولاد سوري زوی و، چې پر (۱۳۹ هـ.ق) کال د غور په منډیش کې پاچا شو.

امیر کروړ د غور کلاوې، بالشتان، خیسار، تمران، برکوشک او نورې ونيولې. دده پاچاهي دوه مرکزونه درلودل، امیر کروړ ډېر غښتلی پهلوان و چې په یوازې ځان به له سلو تنو سره جنگېده. ده د عباسي دعوت په جنگونو کې هم ګډون درلود او ډېرې بریاوې یې ترلاسه کړې وې.

امير کروړ عادل پاچا و او پر دې سربېره ده په پښتو اشعار هم ويل.
امير کروړ پر (۱۵۴ هـ.ق) کال د پوشنج په جگړو کې مړ شو او پرځای
يې دده زوی امير ناصر پاچا شو.

د امير کروړ کوم شعر چې پټې خزاني راوړی دی دادی:

زه یم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته
پر هند و سند و پر تخار او په کابل نسته
بل په زابل نسته
له ما اتل نسته

غشی د من مې ځي برېښنا پر ميرځمنو باندې
پر ژوبله يونم يرغالم پر تنبېدونو باندې
پر ماتېدونو باندې
له ما اتل نسته

زما د بريو پر خول تاوېږي هسک په نمځ په وياړ
د اس له سو مې مخکې رېږدي غرونه کاندې لټاړ
کړم ايوا دونه اوجاړ
له ما اتل نسته

زما د تورې تر شپول لاندې دي هرات و جروم
غرج و باميان و تخار بولي نوم زما په اډوم
زه پېژندوی يم په روم
له ما اتل نسته

پر مروه زما غشي لوني ډاري دښن راڅخه
د هريرود پر څنډو ځم تنبتي پلن راڅخه
رېي زړن راڅخه
له ما اتل نسته

د زرنج سوبه مې د تورې په مخسور وکړه
په بادارۍ مې لور او د کول د سور وکړه
ستر مې تربور وکړه
له ما اتل نسته
خپلو وگړو لره لور پېرزوینه کوم
دوی په ډاډینه بڼه بامم بڼه یې روزنه کوم
تل یې ودنه کوم
له ما اتل نسته
پر لویو غرو مې وینا درومي نه په ځنډو په ټال
نړۍ زما ده نوم مې بولي پر دریځ ستایوال
په ورځو شپو میاشتو کال
له ما اتل نسته

دا لوړ شعر د پښتو تر ټولو پخوانی لاسته راغلی شعر دی چې د
اسلامي عصر په دویمه پېړۍ کې د غور یوه پښتون پاچا امیر کروړ
سوري ویلی دی. تر دې شعره بل پخوانی شعر لاتراوسه نه دی
ترلاسه شوی، امکان لري په راتلونکي کې د امیر کروړ تر شعر ډېر
پخواني پښتو اشعار کشف شي.
د امیر کروړ د شعر ژبه لاتراوسه خپله رواني لري، سره له دې چې
ځینې لغات یې په عامه پښتو کې نه استعمالېږي، خو بیا هم دا ژبه
ډېره سخته او نا اشنا نه ده او کېدی شي چې ځینې لوستونکي دا

پوښتنه وکړي چې په دې څه د پاسه دوولس نیم سوو کلونو کې په پښتو کې ډېر زیات ژبنی تحول نه دی راغلی؟

د امیر کروړ پورتنی شعر ته په کتو سره ویلای شو، چې پښتو لومړنی لاسته راغلی شعر هم په رزمي روحیه پیل شوی دی.

د اوومې پېړۍ د دویمې لسیزې په دوران کې (۲۱۷ هـ.ق) د چنگېز د تالانګرو لښکرو حملې د افغانستان پر ځینو ښارونو او اسلامي فرهنګي مرکزونو پیل شوې، د دغو تباہ کارو لښکرو د جنگونو خونړیزو او تالان په نتیجه کې ښارونه پر کنډوالو بدل شول، انسانان ووژل شول او فرهنګي مرکزه خراب شول، عالمان، شاعران او د فرهنګ لوی شخصیتونه یا ووژل شول او یا د خپلو ټاټوبو پر بښودلو ته اړ شول، کتابتونونه او کتابونه له منځه لاړل. دغه وخت زموږ په هېواد کې د غزنویانو او غوریانو شاهي کورنیو اقتدار ختم شوی و، پر شمالي برخو یې خوارز شاهانو حکومت کاوه، پر سیستان او شاوخوا سیمو د نیمروز محلي حکمرانان مسلط وو، په هرات کې آل کرت کورنۍ حکومت درلود او د افغانستان په شرقي برخو کې ځینې داسې کسان حاکمان وو چې پخوا غوریانو ګومارلي وو. چنگېز او دده اولادې د اوومې پېړۍ په جریان کې زموږ د هېواد پر بېلابېلو برخو حاکمیت درلود او په ډېره بې رحمۍ یې ددې هېواد بېوزلي ولسونه وژل.

د چنگېز، دده د اولادې او پاتې شونو، د لښکرو پروړاندې د مقاومت موضوع د پښتو په لرغونو ادبیاتو کې منعکس شوې ده. محمد هوتک په پټه خزانه کې د بابا هوتک یوه داسې سندره راوپړې ده چې د مغولو د تالانګرو لښکرو پروړاندې د افغانستان د

يوې سيمې د پښتنو د مقاومت څرکونه ځينې ايستل کېږي، هغه
سندرې داده:

پر سور غریل راته نن اور دی
وگړی په جوړ راته پېغور دی
پر کلي کور باندې مغول راغی
هم په غزني هم پر کابل راغی
غښتلیو تنگ کړی دا مو وار دی
مغل راغلی په تلوار دی
په پښتونخوا کې یې ناتار دی
پر کلي کور باندې مغل راغی
آدمرغې غښتلیو راسی
پر تنگ ولاړ د پښتونخوا سی
تورې تېرې غشي تر ملاسی
پر کلي کور باندې مغل راغی
زلمو په غشيو کړی وارونه
د تېرو تورو ګوزارونه
ور وړاندې کړی خپل ټیرونه
پر کلي کور باندې مغل راغی
زما د زلمو وینې بهېږي
ځمکې او غرونه په سره کېږي
میرخی غلې او ترهېږي
پر کلي کور باندې مغل راغی

پښتنو هلي په غره جنگ دی
 سور غر په وينو د دوی رنگ دی
 مهال د تورې دی د تنگ دی
 پر کلي کور باندې مغل راغی
 زلمو پر تنگ ځانونه مړه کړی
 دښمن په غشيو مو پيښه کړی
 د پښتونخوا ځمکې ساته کړی
 پر کلي کور باندې مغل راغی.

د پټې خزانې له بيان سره سم هر کله به د مغولو لښکرو د ارغنداو
 پر غاړو لوټ کاوه د اتغراو بولان سيمې به يې تالاکولې، نو ددې
 سندري ويونکي باباهوتک خپل خلک راټول کړل او سره غره ته
 نږدې يې له مغولو سره جنگونه وکړل، په دې جگړه کې د پښتنو
 قوت لږ و او غليم ډېرو، خو کله چې باباهوتک په لوړ اواز دا
 سندره وويله، نو زلمي به په جگړه کې تود بدل او سوبه د پښتنو په
 نصيب شوه. دا سندره د خپل شکلي جوړښت له پلوه زموږ
 ادبپوهانو د پښتو په لرغونو سندرو کې حساب کړې ده، د مضمون
 له پلوه يې محتوی رزمي ده چې د پردو لښکرو او تالانگرو په مقابل
 کې له وطن نه د دفاع مفکوره په کې منعکس شوې ده او خلک يې
 د پردو د تسلط پر وړاندې مقاومت ته رابللي دي.

رزمي روحيه له پښتو لرغونو ادبياتو څخه همداسې منځنۍ او
 معاصرې دورې ته راغځېدلې ده، د روښانيانو د تحريک په

ادبیاتو کې د مذهبي روحيې ترڅنګ رزمي هم لیدل کېږي، خوشال
او د هغه پیروان خو بېخي د بزم او رزم شاعران دي او په معاصره
دوره کې بیا د انګرېزي يرغل پر وړاندې موږ د رزمي ادبیاتو ډېرې
بېلګې لرو، خو څرنگه چې زما موضوع په پښتو لرغونې شاعرۍ
کې رزمي روحيه وه، نو ځکه مې په لنډيز سره یو دوو بېلګو ته
اشاره وکړه.

محمد هارون محمدي - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصل

د پښتو لرغوني نظم قافیه یې څرنگوالی

د پښتو ادبیاتو په لرغونې دوره کې د نثر په انډول د نظم برخه درنه ده، نظم هغه کلام دی چې وزن ولري، قافیه هم د نظم یو رکن دی، خو اساسي رکن یې نه دی، له قافيې پرته یو نظم جوړېدلای شي، خو له وزن پرته د نظم جوړېدنه ممکنه نه ده، نو ځکه ویلای شو چې

وزن د نظم اساسي عنصر دی او قافیه یې فرعي، خو اکثره نظمونه قافیه لري، ځینې یې ردیفونه لري خو ځینې یې نه لري، بیا تر ردیفه قافیه په نظمونو کې ډېره کارول کېږي، هغه شعري فورمونه چې له عربي څخه پښتو ته راغلي هغو کې د قافيې استعمال حتمي دی، قافیه په لغت کې وروسته، شا، خټ او ورپسې تلونکي ته وايي او په اصطلاح کې هغه پوهنه ده چې د بیتونو د دورونو د پای کلمو له غږونو څخه بحث کوي. قافیه تر دوو زیات مشترک اوازونو ته ویل کېږي، یانې داسې کلمې چې په خپل منځ کې لږ تر لږه دوه مشترک غږونه ولري. پوهان قافیه پر څو ډوله وېشي، ازاده یا مطلقه قافیه، مقیده یا تړلې قافیه، یوه ستوې قافیه، غبرګه قافیه او ځینې نور ډولونه. په پښتو ادبیاتو کې د امیر کروړ نظم یو قافیوال نظم دی، دلته به زه په ترتیب سره په پښتو لرغونې دوره

کې د ځينو قافيه والو نظمونو ځينې برخې د بېلگې په توگه يادې
کړم:

زه يم زمري پر دې نړۍ له ما اتل نسته
پر هندو سندو پر تخار او پر کابل نسته
بل پر زابل نسته
له ما اتل نسته

دلته (اتل، کابل او زابل) د قافيې کلمې دي، (نسته نسته) يې
ردیفونه دي (ل، ل) او تر هغه دمخه حرکتونه يې مشترک غږونه
دي.

لويه خدايه لويه خدايه
ستا په مينه په هرځايه
غرو لار دی درناوي کې
ټولنه ژوي په زاري کې
دلته دي د غرو لمنې
زموږ کېږدی دي په کې پلنې
دا وگړي ډېر کړې خدايه
لويه خدايه لويه خدايه

په لومړي بيت کې (خدايه او ځايه) د قافيې کلمې دي، ردیف نه
لري، په دويم بيت کې (درناوي او زاري) د قافيې کلمې دي (کې
کې) ردیف دی. په درېيم بيت کې (لمنې او پلنې) د قافيې کلمې دي
ردیف نه لري.

که یون دی یون دی مخکې بېلتون دی
له کسی غره څخه ځي خرنېبون دی

(یون، بېلتون او خرنېبون) د قافيې کلمې دي، (دی دی) ردیف دی.
د فلک له چارو څه وکړم کوکار
زموږ هر گل چې خاندې په بهار
(کوکار او بهار) د قافيې کلمې دي ردیف نه لري.
د پسرلي ښکلونکي بیا کړه سینگارونه
بیا یې ولونل په غرونو کې لالونه
(سینگارونه او لالونه) د قافيې کلمې دي.
تر دې ځایه چې په نظمونو کې قافیه یې څرنگوالي ته گورو، نو
اکثره نظمونه په تول برابر دي، خو یو نیم ځای په کې قافیه
نیمگړتیاوې ښکاره کېږي، لکه:
ژبه هم ښه وینا کاندې چې یې وینه
د خاوند په لاس کې زر او درهمونه
په دې کې (وینه او درهمونه) قافیه شوي چې سسته غونډې قافیه
جوړوي او مشترکات یې کم دي.
یا هم د شیخ اسعد سوري په قصیده کې چې (اوجار) کلمه له
(کوکار، بهار، تار، خونخوار) او نورو سره هم قافیه شوې ده.
څښتن مو مل دی، اوس مو یرغل دی، هېواد د بل دی
دلته (مل، یرغل، بل) د قافيې کلمې دي (دی دی) ردیف دی.
نن زه غږېږم په صفت د سلطان
چې دی بادار غازي ملک د جهان

جهان او سلطان د قافيې کلمې دي.
گهيځ رڼا د لمر خپره سوه
زما پر کور د وير ناره سوه
دلته (خپره او ناره) د قافيې کلمې دي، (سوه، سوه) ردیف دی.
پر لویو غرو هم په دښتو کې
په لوی سهار په نیمو شپو کې
په غاړه ښخ او په شپېلکو کې
یا د ویرژلیو په شپېلو کې
ټول ستا د یاد نارې سوري دي
دا ستا د مینې نندارې دي
په پورته درېو سربیتونو کې (دښتو، شپو، شپېلکو او شپېلو) د
قافيې کلمې دي او (کې کې) ردیف دی. په وروستي بیت کې
(سوري او نندارې) د قافيې کلمې دي او (دي دي) ردیف دی.
زه عاشق یم یار هم نیز
بل څه نه لرو تمیز
(نیز او تمیز) د قافيې کلمې دي ردیف نه لري.
ساقی پاڅه پیاله راځه
مرور یار مې پخلا ځه
(را او پخلا) د قافيې کلمې دي (ځه ځه) ردیف دی.
اورېدلې مې قصه ده چې له شاتو هم خوږه ده
(قصه او خوږه) د قافيې کلمې دي (ده ده) ردیف دی.
همداسې ترپایه پورې د پښتو لرغونو ادبیاتو په نظمې برخه کې
قافیه په ښه ډول مراعت شوې خو ځای نیم په کې ځینې
نیمګړتیاوې هم لیدل کېږي.

هیلې - د پښتو څانگې د لومړي ټولگي محصله

د شيخ اسعد سوري د قصيدې هنري او فني ارزښت

سريزه:

اصلي موضوع چې زما په تحقيق او څېړنې پورې اړه لري هغه د شيخ اسعد سوري د ويرنې هنري اهميت په گوته كول دي، خو مخکې تر دې لارمه بولم چې د قصيدو د ادبي او هنري صنف پر تاريخي پس منظر رڼا واچوم او هغه په دې ډول.

بولل (قصيده) د ختيزو ادبياتو په دايره کې يوه ډېره با ارزښته او د سرو زرو په ټول برابرې برخه تشکيلوي، چې په خاص ډول د عربي، دري، پښتو او اردو ژبو د ادب يوه ډېره ښکلې او منلې زېرمه او سرمايه په حقيقت کې همدغه قصيده گڼل کېږي.

قصيده په عربي اصطلاح کې هغه متوصل او بې عيبه اصلاح شوي کلام او موزون شعر و چې د بيتونو شمېر به يې له (۱۲) نه تر (۱۷) بيتونو پورې و او له دې څخه به کم نه وو او دا نوم له اړه د قصد له مخرج او مصدر څخه جوړ او مرتبط شوی چې مانا يې استقامت، اصالت او سموالي دی او له بل پلوه د برابري او سوچه والي مالگه ورسره هم گډه وه.

قصيده په عربي ادب کې تر اسلام وړاندې هم موجوده وه، نو له دې نه داسې معلومېږي چې قصيده په موجوده بڼه او گڼه کې د پورته

ليکل شوي تعريف او پېژندنې له مخې د نورو ملتونو ادبپوهانو او څېړونکو له عربي ادب نه کټ مټ يا په لږ او ډېر تغير تر ګوتو کړې وي. د عربو له جاهلي او شېل ادب څخه موږ ته هغه اوږدې او په عين حال کې روانې او ساده قصيدې د نمونې په توګه راپاتې دي، چې د عربي ادبياتو په اصطلاح کې ورته (معلقات سبعة) وايي او دغه شاعران تر اسلام دمخه په عربو کې تېر شوي دي. د څېړونکو د وينا او ليکنې له مخې ويلای شو چې عربي قصيده په شگلنو دښتو کې د مېشتو پرګنو د قبيلوي ژوند يوزره رابښکونکې او بڼايسته تصوير و.

د دغو عربي قصيده ويونکو قصيدې به په مجموع کې له (۱۲) څخه نيولې تر (۱۰۰) بيتونو پورې غزېدلي وي، که زه په دې اړه د کتابونو په مرسته وغواړم چې د قصيدې ادبي ناوې د ښکلي مخ نه پلو نور هم پورته کړم او ددې ادبي ناوې ښکلا او بڼايست لوستونکو او د ادب مينه والو ته نور هم وځلوم، انشاالله د خپلې مطالعې او ژورې پرله پسې هڅې په رڼا کې په ډاډه او زغرده توګه دا کار کولای شم، خو اوس راته ناشوني ښکارېږي، ځکه چې زه د يوې ښځې او بيا خاصتاً د مور په حيث چې له يوې خوا راته ماشومان را په غاړه دي، د کور اخلي پخلی او د ورځني ژوند کړاوونه او له بلې خوا د خپلو زده کړو په چاپېريال کې لالهانده، سرگردانه او د کتابونو د نشتوالي معضله هم ده، د امتحانونو د پرله پسې څپو هم په سراخيستي يمه، د داسې موضوع ليکنه که له يوې ډډې ډېره دلچسپه او ښکلې هم ده، خو له بلې خوا د پورته ليکل شويو عذرونو او مجبوريتونو له مخې ما غوندې نا وزګارې

بښځې ته ډېره سخته او مشکله ده چې په دې اړه لکه څنگه چې د موضوع حق دی ډېر څه ولیکم، هیله ده زما خپل استاد به دا معذرت قبول کړي.

د شیخ اسعد د قصیدې هنري ارزښت:

د شیخ اسعد سوري قصیده هم لکه د نورو قصیدو په شان یو مخصوص او ځانګړی هنري او فني اهمیت لري او ددې قصیدې هنري ارزښت ددې قصیدې په شروع او ترتیبولو کې پروت دی او هغه په دې ډول په ګوته کوو:

شاعر په لومړي سر کې د خپلې ویرنې په جوړولو کې د اسمان له چپه ګردش نه شکایت کوي او دی د فلک د ناخوالو او ګردش تاثیرات په کایناتو کې په ګوته کوي. ددې قصیدې لومړۍ برخه دا رابښيي چې خوښۍ او خوشالۍ د قصیدې د بدیعي صنعتونو په لړۍ کې د تشبیب مقام نیولی دی، دلته شاعر د خپل اصلي هدف د ښکاره کولو او څرګندولو په ادا کې د خپل فکري قدرت او سرشاره استعداد، زور او قوت لوستونکو ته ښيي، په خوبیتونو کې دا قدرت رانغاړي، د اسمان د تېري، ظلم، ناخوالو او حرکاتو منظرې موږ ته په ګوته کوي او د خپلې قصیدې ته داب او بنسټ په ډېره هوښیاری او د یو مجرب استاد په حیث داسې ږدي:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار
 زمولوي هر ګل چې خاندې په بهار
 ډېر مخونه د فلک خپېره شنه کا
 ډېر سرونه کا ترخاورو لاندې زار

چې يې ملاوې نه کړېږي په غښتليو
دا فلک پرې وکاڅه کاري ګوزار.

بيا تر دې وروسته د قصيدې اساس په تدريجي ډول تر خپل هدف
پورې رارسوي، نو بيا دغه شاعر غواړي چې ددغو ظلمونو تر
رابرسېره کولو او څرګندولو وروسته په خپله نېغ په نېغه له فلک
سره وينا وکړي، په دغو پورته بيتونو کې شاعر غايبانه حکايت او
شکايت کوي، مګر تر دې وروسته د غايب نه مخاطب ته متوجه
کېږي او دا يې بل فني اهميت دی، چې اول د گيلې او شکايت
شروع له غايب نه کوي او داسې انځورنه کوي چې هغه نه شته او
دده شکايت نه اوري او شاعر هم نه غواړي چې خپل شکايت د هغه
غورځنه ورسوي، مګر کله چې دده تاثير نور هم زياتېږي او زغم له
لاسه ورکوي، نو لکه په يو غشي د وېشتلي زخمي انسان په ډول پر
اصلي وېشتونکي باندې په ډېر جرئت ګوزار کوي او بيا فلک له
غيابت نه حضور ته راوړي، له هغه سره خپلې گيلې مخامخ شروع
کوي او فلک ته په څرګند ډول او جرئت سره خطاب کوي، لکه چې
وايي:

څه تېری څه ظلم کاندې ای فلکه!
ستا له لاسه نه دی هېڅ گل بې له خار
پر ویر ژلو لور نه کړی په زړه کراپه
پر تلو وروې د غم ناتار.

دغه ښځه په ښځه باجرته مخاطبه تقريباً تر يوولسو بيتو پورې
 رسېږي، په ډول ډول د فلک نارواوې او جفاگانې ښکاره کوي او په
 اخره کې په ډېره استادۍ او پوره مهارت خپل مقصد ته مخه او
 خلاصه کوي او دا مرحله په ډېر ادبي ډول په کې رانغاړي چې په
 ادبي اصطلاح کې ورته حسن تخلص ويل کېږي، نو ځکه بيا
 داسې وايي چې:

کله غورځوې واکمن له پلازونو
 کله کښېنوې په خاورو کې بادار
 زموږ پر زړونو دې نن بيا يو غشی وويشت
 و دې ژوبلله په دې غشي هزار
 پر سوريو باندې وير پرېوت له پاسه
 محمد واکمن چې ولاړی په بل دار

په پورته بيتونو کې شاعر د خپل واکمن او بادشاه عدالت او ښه
 کردار په ګوته کوي دا يې بل هنري ارزښت دی، خو له دې سره سره
 د خپل واکمن پر اسارت او مړينې افسوسونه کوي، لکه چې وايي:

په دې وير د غور وګړي تور نمری سول
 په دې وير، رڼا تياره سوه د ښار
 ګوره څاڅي رڼې اوښې له دې غرونو
 دا کرونگی ساندې لي په شور هار.

دلته نو شاعر په مهارت او هنريت سره طبيعت ته مخه کوي، د غور
 ښايسته منظرې په دې ويرجنه واقع کې هم نه بې برخې کوي او

چاپېريال د شاعر پر طبيعت داسې جلوه او رڼا پرېباسي، لکه چې وايي:

نه هغه زرغاد غرونو د بيد يا ده
نه د زرکيو په مسا دي کتهار
نه غټول بيا زرغونېږي په لښونو
نه بامي بيا مسېده کا په کهسار

همدلته ده چې شاعر د طبيعي شعر ښېگڼې ښه ترا څرگندوي. د شاعر تکیه او باور پر طبيعت باندې معلومېږي، خپل نظر پر طبيعي مناظرو باندې څرگندوي او په درد او وير کې هم خپل چاپېريال او محيط له ياده نه باسي. شاعر يو ځل بيا د قصيدې بل اړخ انځوروي او له فلک سره داسې د زړه له سوزه ډکه وينا کوي، لکه چې وايي:

لاس دې مات شه ای فلکه! چې دې وکا
محمد غوندي زمري د مړينې ښکار

په لاندې بيتونو کې شاعر نور هم له ډېره قهره وينا توندوي او د وير اورني او توند احساسات او جذبات په خپل ادبي هنر او مهارت داسې ښکاره کوي:

شين زړگي فلکه! ولې لا ولاړ يې
ای د غور غرونو په څه نه سوي غبار
چې زمري غوندي واکمن ځي له جهان
چې څوک نه کړي پر نړۍ باندې قرار

وروسته بيا شاعر خپله قصيده په بل ډول پای ته رسوي او بله
نتيجه ورنه اخلي چې يو ډول ملي غرور، پښتني تنگ، غيرت او
ټولنيز شعور ورځني ښکاري، لکه چې وايي:

سخ پر تا ای محمد! د غور لمروي
پر نړۍ به نه وي ستا د عدل سار
ته په تنگه وې ولاړ په تنگ کې مې سوې
هم پر تنگه دې پر تنگه کا ځان جار
که سوري دې په مرگ وير کاندې ويرجن سول
هم به وياړي ستا په نوم ستا په تيار.

دا وه د شيخ اسعد سوري د قصيدې شننه او هنري اړخونه چې په
لنډيز سره مو ورته نغوته وکړه.

يادونه: د دې مقالې په ليکلو او ترتيبولو کې چې مې له کومو
کتابونو گټه اخيستې، په لاندې ډول دي:

- ۱- د پښتو ادبياتو تاريخ، د پوهاند عبدالحی حبيبي اثر.
- ۲- عرفان مجله، د پوهندوی وسيع الله احسان مقاله.
- ۳- پښتو ادب کې قصيده، د مرحوم پوهاند عبدالحی حبيبي
ليکنه.

مننه او کور ودانی

له گران او قدرمن فرهنگپال ورور (محمد اقبال عزيزي) څخه ډېره مننه کوم، چې ددې کتاب د چاپ لگښت يې برابر کړ. قدرمن وروڼه (ضيا الرحمن ضياء) او (وفا الرحمن وفا) په تودو ولولو او مينه ستايم، چې د تېرو څو کلونو په بهير کې يې راسره په فرهنگي چارو کې ځانونه ډېر سترې کړل؛ له قدرمن ورور مجيب الرحمن اميري څخه هم ډېره مننه کوم، چې ددې اثر په سمون او کره کولو کې يې مرسته او همکاري وکړه. دا کتاب او دې سره نور کتابونه، چې تاسو يې اوس گورئ، دا ټول د دوی او د دوی په شان د نورو فرهنگپالو دوستانو د مرستې او ملگرتيا برکت دی. که زما د فرهنگي ملگرو هر اړخيزه مرسته نه وای، نو خدای ښه خبر، چې زما کتابونه به پر دومره وخت او پرداسې بڼه چاپ شوي او د انټرنېټ څپو ته رسېدلي وای. زه په دې فرهنگي کار کې د خپلو ټولو فرهنگي ملگرو ونډه او مرسته ستايم، د لوی خدای ښه درباره ورته پر دې دنيا د ژوند په نېکو چارو کې برياليتوب او پر هغې دنيا ورته ثوابونه او جنتونه غواړم.

يو ځل بيا دې د ټولو کور ودان وي.

د افغاني فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

په درنښت

محمد اسماعيل يون

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library